

TORSDAG DEN 11. FEBRUAR 2010

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.00)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Rammeaftale om forebyggelse af stikskader i sygehus- og sundhedssektoren (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om forslag til beslutning af Elizabeth Lynne og Pervenche Berès for EMPL om forslag til Rådets direktiv om gennemførelse af rammeaftalen indgået af HOSPEEM og EPSU om forebyggelse af stikskader i sygehus- og sundhedssektoren (B7-0063/2010).

Elizabeth Lynne, forslagsstiller. – (EN) Hr. formand! Hvert år rammes over en million ansatte i sygehus- og sundhedssektoren i EU af stikskader, der kan forhindres. Mange af de personer, der er skadet, og deres pårørende, gennemgår en pinefuld ventetid, inden de kan få fastslået, om de er smittet med en infektion som f.eks. hiv eller hepatitis C, der overføres gennem blod.

Risikoen for infektion efter en ulykke er ikke ubetydelig. Ekspertter vurderer, at chancerne for infektion er 1:3 med hensyn til hepatitis B, 1:30 med hensyn til hepatitis C og 1:300 med hensyn til hiv. Der er f.eks. sagen om Juliet Young. Juliet var en sygeplejerske, der døde i 2008, syv år efter at være smittet med hiv under en blodprøvetagning fra en smittet patient på et hospital i London. Juliet stak ved et uheld sin tommelfinger på nålen, efter at den gled ud, mens hun var ved at tage blodprøven. Der er f.eks. også sagen om en klinikassistent, der arbejdede i et fængsel, og som stak sig på en nål, der havde været anvendt på en indsat, som havde hepatitis A, B, og C og var hiv-positiv. Forestil Dem den ulidelige ventetid. Hun har nu erfaret, at hun har fået hepatitis C. Denne klinikassistent og mange andre som hende kæmper stadig for denne sag.

Jeg blev første gang involveret i 2004, da jeg besøgte et hospital i min valgkreds på opfordring af Health First Europe, og på World Aids Day den 1. december samme år var jeg vært for et foredrag med Stephen Hughes i Parlamentet. Ansatte i sygehus- og sundhedssektoren overalt i EU besøgte os og Parlamentet i deres kamp for at få hjælp. De medlemmer, der har haft lejlighed til at møde disse sygeplejersker og andre ansatte i sygehus- og sundhedssektoren, er alle blevet berørt af deres problemer, og i 2006 vedtog Parlamentet en beslutning om beskyttelse af sundhedspersonale i EU mod infektioner, der overføres gennem blod ved stik af kanyler. I beslutningen opfordredes Kommissionen til at fremsætte et lovforslag til ændring af direktiv 2000/54/EF om biologiske agenser under arbejdet inden for tre måneder. Forslaget blev aldrig til noget, men Stephen Hughes og jeg har endnu ikke givet op.

Jeg har personligt ændret mange betænkninger og beslutninger og opfordret til handling, jeg har talt i mødesalen om spørgsmålet mindst 10 gange og rejst utallige spørgsmål i Parlamentet. Efter møder med kommissær Špidla fik vi i 2008 at vide, at Kommissionen arbejdede på et forslag, og at det snart ville blive fremlagt. Dette blev til vores store frustration blokeret i sidste øjeblik, da arbejdsmarkedets parter lovede, at de endelig ville forsøge at nå frem til en aftale.

Arbejdsmarkedets parter indgik endelig en omfattende aftale om de nødvendige krav i sommeren 2009. I beslutningen støttes aftalen fuldt ud. Rådet skal vedtage direktivforslaget hurtigst muligt, således at Kommissionen kan sikre effektiv og hurtig gennemførelse. De ansatte i sygehus- og sundhedssektoren i Europa regner med os. De ansatte i denne sektor kan ikke vente og bør ikke fortsat udsættes for fare. Det er helt klart på tide at træffe målrettede foranstaltninger.

Stephen Hughes, forslagsstiller. – (EN) Hr. formand! Det drejer sig om et vigtigt stykke lovgivning om sundhed og sikkerhed. Elizabeth Lynne har forklaret noget af baggrunden herfor. Lovgivningen har været længe undervejs – seks år fra de første møder, som hun nævnte. Det er positivt, at kommissær Andor er til stede her til morgen, men det er lidt ærgerligt, at kommissær Špidla ikke er til stede. Vi har ofte kritiseret ham i

Parlamentet, men vi kunne have lykønsket ham her til morgen med endelig at have taget initiativ til at stille forslaget om nålestikskader og skader forårsaget af spidse eller skarpe medicinske instrumenter.

Det tog en rum tid at overbevise ham om at handle. Det var rent faktisk hans tjenestegrene, der vedholdende rådede ham til ikke at handle og hævdede, at direktivet om biologiske agenser under arbejdet, som blev vedtaget i 2000, samt aspekterne af konsekvensanalysen af rammedirektivet fra 1989 var nok til at forhindre disse skader, men vi fik omsider overbevist de pågældende tjenestegrene om, at der med en million skader om året tydeligvis var et problem. Vi har brug for specifik lovgivning for at løse problemet, som de har i USA og visse dele af Spanien, hvor det fungerer meget effektivt.

Kommissæren accepterede endelig, at der skulle træffes foranstaltninger, og som Elizabeth Lynne nævnte, udarbejdede kommissæren i 2008 et ændringsforslag til direktivet fra 2000, men herefter gav HOSPEEM og EPSU, de offentlige arbejdsmarkedsorganisationer, udtryk for deres ønske om at formulere en aftale. De formulerede den pågældende aftale. Og det er jeg glad for, at de gjorde. Det er en fornuftig aftale, selv om den er lidt tvetydig her og der. Derfor har jeg stillet et ændringsforslag, som er godkendt i Beskæftigelsesudvalget, for at opfordre Kommissionen til at udarbejde retningslinjer, som skal ledsage direktivet for at sikre effektiv og ensartet gennemførelse af direktivet i alle medlemsstaterne.

Vi støtter fuldt ud Kommissionens direktivforslag, og vi forstår, at aftalen fra arbejdsmarkedets parter ikke kan ændres. Vi kan ikke ændre aftalen. Rådet kan heller ikke. Det er arbejdsmarkedsparternes aftale. Imidlertid er der i den vigtigste del af aftalen, § 6, som dækker fjernelse, forebyggelse og beskyttelse, uheldigvis nogen tvetydighed om risikovurdering og nøjagtigt hvilke forebyggende foranstaltninger, der skal træffes af arbejdsgiverne, og hvornår.

Hvis denne tvetydighed ikke klarlægges, risikerer vi meget store forskelle i anvendelsen af direktivet. Derfor anmoder vi om, at Kommissionen udarbejder retningslinjer om gennemførelse for at lette arbejdsgivernes forståelse af de pågældende risici og de nødvendige forebyggende foranstaltninger, der skal træffes for at sikre ensartet gennemførelse af direktivet.

Nålestikskader er de mest almindelige og farligste former for skader forårsaget af spidse eller skarpe instrumenter. Når der anvendes en nål med hulrum på en patient, er der risiko for nålestikskader, som kan resultere i alvorlige infektioner for sundhedspersonalet, da hulrummet virker som opbevaringsrum for patientens blod eller andre kropsvæsker.

Der er mange uafhængige beviser på, at fremme af uddannelse og sikre former for arbejdspraksis og anvendelse af medicinske anordninger, der inkorporerer sikkerhedsbeskyttelsesmekanismer, vil forhindre størstedelen af nålestikskader. Alle disse foranstaltninger er nødvendige, ikke blot en eller to – alle disse foranstaltninger er nødvendige.

Undersøgelser har endvidere vist, at manglende gennemførelse af en af de tre foranstaltninger resulterer i betydeligt forringet virkning. Ligeledes vil forsøg på kun at inkorporere sikkerhedsbeskyttelsesmekanismer på visse områder eller på visse patienter hverken være praktiske eller effektive.

I de lande, hvor der er effektiv lovgivning, f.eks. USA, Canada og visse dele af Spanien, er det fastsat, at alle tre foranstaltninger skal træffes for at undgå stikskader. Det er ikke et tilfælde, at der er tale om de samme foranstaltninger i denne sammenhæng. Det er derfor tvetydigheden i § 6, som vi forsøger at få klarlagt gennem udarbejdelsen af retningslinjer.

Elizabeth Lynne har nævnt det traume, som personer, der er ofre for stikskader, gennemlever. Jeg har mødt mange ofre for stikskader i løbet af de seks år, vi har arbejdet med spørgsmålet, og jeg vil meget gerne understrege, hvilket frygteligt traume der er tale om. Jeg har mødt en læge, der opgav sin lægepraksis på grund af en nålestikskade. Jeg har mødt en person, der er smittet med hiv på grund af en nålestikskade. Jeg har mødt personer, der viste sig ikke at være smittede, men først efter måneders uvished om, hvorvidt de var smittede eller ej. Jeg har også mødt renovationsarbejdere og fængselspersonale, der er ofre for stikskader. De er ikke dækket af aftalen. Det er endnu et område, som vi skal tænke på med henblik på fremtiden.

Det er ikke desto mindre en fornuftig aftale, og hvis aftalen ledsages af gode retningslinjer for at sikre ensartet gennemførelse i EU, er jeg sikker på, at vi vil have ydet en god indsats og forhåbentlig reducere de over en million stikskader om året.

László Andor, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker at takke Parlamentet for indsatsen i forbindelse med dette spørgsmål. Jeg ønsker især at takke ordføreren, fru Lynne, for hendes fremragende

indsats med udarbejdelsen af en beslutning om Kommissionens forslag og hendes mangeårige bestræbelser på at forbedre sundheden og sikkerheden på arbejdspladsen for ansatte i sygehus- og sundhedssektoren.

Jeg er klar over, at det er et spørgsmål, der har bekymret Parlamentet længe. I Parlamentets beslutning af 24. februar 2005 om fremme af sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen blev der anmodet om en revidering af direktiv 2000/54/EF om biologiske agenser under arbejdet. Parlamentet vedtog igen i juli 2006 en beslutning, hvori Kommissionen blev opfordret til at fremlægge et direktivforslag til ændring af det pågældende direktiv.

Som reaktion på Parlamentets opfordring indledte Kommissionen en høring i to dele af de europæiske arbejdsmarkedsparter i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten. Som svar på denne høring forhandlede to europæiske arbejdsmarkedsorganisationer, der repræsenterer sygehus- og sundhedssektoren, European Hospital and Healthcare Employers' Association (HOSPEEM) og European Federation of Public Service Unions (EPSU), sig frem til en rammeaftale i juli 2009. Som De ved, har Kommissionens forslag til formål at gennemføre denne aftale.

Vi ved alle, at skader forårsaget af nåle og andre skarpe instrumenter er blandt de farligste og alvorligste risici for ansatte i sygehus- og sundhedssektoren i Europa, især på visse afdelinger og i forbindelse med visse aktiviteter, f.eks. nødsituationer, intensivbehandling og operationer. Jeg bifalder i høj grad, at det anerkendes i beslutningen, at Kommissionens forslag skal inkorporere de vigtigste punkter i Parlamentets beslutning af 6. juli 2006. Det var faktisk Kommissionens ønske at inkludere disse punkter i aftalen.

Jeg er endvidere enig med Dem i, at ikrafttrædelsen af aftalen vil være et vigtigt bidrag til beskyttelsen af ansatte i sygehus- og sundhedssektoren. De ansatte i sygehus- og sundhedssektoren vil med denne aftale og forhåbentlig med Rådets kommende vedtagelse af direktivforslaget drage fordel af en integreret tilgang med fastlæggelse af politikker om risikovurdering, risikoforebyggelse, uddannelse, oplysning, bevidstgørelse osv. Disse foranstaltninger, som også er minimumskrav, hilses ikke blot meget velkommen, men er også absolut nødvendige.

Jeg vil slutte af med at takke alle for støtten til Kommissionens forslag, som jeg håber, at Rådet vil vedtage snarest.

Raffaele Baldassarre, for PPE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som allerede nævnt er skader forårsaget af nåle og andre skarpe instrumenter blandt de mest almindelige risici for ansatte i sygehus- og sundhedssektoren i Europa og derfor også et alvorligt problem for både sundhedssektoren og samfundet generelt.

Formålet med Kommissionens forslag er at give Rådet mulighed for at gennemføre rammeaftalen undertegnet af European Hospital and Healthcare Employers' Association og European Federation of Public Service Unions.

Hovedformålet med aftalen er at øge beskyttelsen af de ansatte imod risikoen for skader forårsaget af alle skarpe eller spidse genstande, der anvendes inden for sygehus- og sundhedssektoren. Aftalen er derfor et vigtigt skridt i retning af større sikkerhed inden for sygehussektoren. Som vi alle kan være enige om, kan konsekvenserne af skader forårsaget af skarpe instrumenter være meget alvorlige og resultere i smitte med sygdomme som f.eks. hepatitis og aids.

Når dette er sagt, vil jeg dog understrege behovet for en integreret og samtidig realistisk tilgang til problemet. Jeg mener i denne sammenhæng, at de administrative, finansielle og retlige byrder, der følger med aftalen, ikke skal være for overvældende og således ikke hæmme oprettelse og udvikling af små og mellemstore virksomheder inden for sundhedssektoren, da de pågældende virksomheder ellers vil have alvorlige vanskeligheder ved at opfylde kravene i aftalen.

Lige så positiv er derudover medlemsstaternes forventede – og stærkt ønskede – mulighed for at vedtage mere effektive bestemmelser og træffe mere hensigtsmæssige foranstaltninger end dem, der er beskrevet i aftalen, med det formål at beskytte arbejdstagerne.

Endelig ønsker jeg at opfordre Kommissionen til at overvåge anvendelsen af denne aftale og jævnlige opdatere Parlamentet, som ofte fokuserer på spørgsmålet, for at sikre, at aftalen overvåges i tilstrækkelig grad, og at behovet for fremtidige ændringsforslag undersøges grundigt.

Alejandro Cercas, for S&D-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil starte med at takke min kollega fru Lynne for den fremragende indsats, hun har ydet i Beskæftigelsesudvalget, for hendes evne til at forene alle synspunkter og for det store arbejde, hun har udført i så lang en periode.

Jeg ønsker at takke kommissær Andor. Det er Deres anden dag, hr. Andor, og De har haft en god start på jobbet i forhold til Deres ansvarsområder. Derudover er der nu også et andet direktiv om mikrofinansiering, som har givet anledning til bekymring i Parlamentet i en periode. De vil også have æren af at løse to problemer om et par dage, som vil skabe store muligheder for mange europæere. Jeg ønsker endvidere at takke kommissær Špidla for hans bidrag i denne sammenhæng.

De er allerede klar over det, og jeg vil ikke spille meget tid med at minde Dem om, at rammeaftalen er et meget vigtigt retligt instrument for ansatte i sygehus- sundhedssektoren. Denne sektor rammes af over en million ulykker om året, som også omfatter alvorlige sundhedsrisici, f.eks. virusinfektioner, hepatitis C, aids osv. Det er imidlertid ikke blot af betydning for de ansatte i sygehus- og sundhedssektoren, men også for sygehuspatienterne og deres pårørende. Dybest set vil millioner af europæiske borgere være bedre beskyttet med dette instrument.

Vi har således opnået dette resultat efter en lang rejse, som Parlamentet indledte efter at have henvendt sig til både Kommissionen og Rådet, og vi skal huske den store indsats, som hr. Hughes har ydet i denne langvarige proces.

Måske kan jeg kort forklare, hvorfor Socialdemokraterne er meget tilfredse i dag. Det er i dag helt passende at nævne et par punkter.

For det første er der betydningen af sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen. Det er uhyre vigtigt at skabe et arbejdsmiljø, der er så sikkert som muligt for arbejdstagere, for familier og borgere. På det menneskelige plan har vi allerede henvist til alle konsekvenserne af de former for skader, som ansatte og borgere udsættes for, men der er også økonomiske konsekvenser. Bilbao-agenturet fortalte for et par dage siden i Parlamentet om nogle af de kampagner, det fører for at fremme sundhed og sikkerhed, og agenturet omtalte også nogle økonomiske undersøgelser, der viser at ulykker og sygdomme i Australien, f.eks., udgør over 6 % af BNP i den nationale økonomi. Hvad er prisen for manglen på social beskyttelse? Hvad er prisen for mangel på hygiejne og sikkerhed på arbejdspladsen? Det er derfor en investering i menneskelig kapital, men også en investering i civilisation og en økonomisk investering.

For det andet er der betydningen af forebyggelse, da forebyggelse er bedre end behandling. Der skal træffes foranstaltninger, inden der sker ulykker, således at de kan forhindres. Forebyggelse, som er et kompliceret spørgsmål, kræver større bevidsthed, oplysning, uddannelse og overvågning i forhold til alle disse opgaver.

For det tredje er det af afgørende betydning også at nævne betydningen af arbejdsmarkedets parter, betydningen af fagforeninger. Uden disse ville der helt klart ikke være indgået en rammeaftale, og der ville heller ikke være tale om nogen form for forebyggelse. Der er mange, som ind imellem kritiserer fagforeningerne og hævder, at de koster samfundet for meget, men de glemmer de enorme fordele, som fagforeningerne opnår som dem, der står bag de forskellige vigtige politikker om arbejdspladsen, f.eks. i rammeaftalen.

Endelig ønsker jeg at nævne betydningen af Parlamentet, som skal forsvare sin position over for den offentlige opinion og andre EU-institutioner – for rammeaftalen ville ikke eksistere uden Parlamentet – og betydningen af Parlamentets samarbejde med Kommissionen og Rådet, som også har været eksemplarisk. Jeg bifalder det spanske formandskabs støtte, og jeg håber, at det vil tjene som en god præcedens for en ny samarbejdsfase mellem vores institutioner.

Elizabeth Lynne, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg ville egentlig ikke have taletid for gruppen, men jeg troede, at jeg kunne opdele taletiden og vende tilbage, men det kan tilsyneladende ikke lade sig gøre i forbindelse med en beslutning, så i morges blev jeg informeret om, at jeg skulle tale nu. Det giver mig mulighed for at takke alle skyggeordførerne, som jeg ikke fik takket før. Endnu en gang tak til Stephen Hughes, for det var Stephen Hughes og jeg, der i 2004 tog rundt til hospitalerne med John Bowis, som var konservativt medlem af Parlamentet. De tre af os fra de forskellige politiske partier tog ud på hospitalerne for selv at opleve situationen, og det var efter min opfattelse meget vigtigt.

Parlamentets opgave er at opfylde de behov, som de forskellige borgerne har, og ved at lytte til sygeplejersker og læger og andre ansatte i denne sammenhæng var det vigtigt at tage højde for deres synspunkter. Stephen Hughes nævnte retningslinjer om gennemførelse, og jeg vil gerne vide, om De er klar over, om Kommissionen har planer om at udarbejde retningslinjer om gennemførelse i denne sammenhæng. Det er efter min opfattelse meget vigtigt at have retningslinjer. Jeg spekulerer endvidere på, om De kender Rådets tidsplan, da det er af afgørende betydning, at vi får fastsat en tidsplan hurtigt, når nu alle de ansatte i sygehus- og sundhedssektoren har ventet i så mange år.

Vi ønsker ikke, at der sker unødvendige nålestikskader i mellemtiden. Der har været alt for mange i de sidste par år. Som allerede påpeget ønsker jeg, selv om det i øjeblikket handler om sundhedssektoren, at omfatte andre sektorer som f.eks. fængsler især. Det er efter min opfattelse meget vigtigt, at fængselspersonalet også beskyttes. Der er så mange vigtige punkter for de ansatte i de pågældende sektorer, men et af de vigtigste punkter er at anvende nåle, hvorpå der kan sættes en hætte efter brug. Det er i forbindelse med alle de øvrige spørgsmål i beslutningen meget vigtigt, at de ansatte i sygehus- og sundhedssektoren ikke udsættes for unødvendige stikskader.

Jean Lambert, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker også at takke Stephen Hughes og Elizabeth Lynne for deres store arbejde i forbindelse med dette spørgsmål og bifalder resultaterne, selv om vi gerne ville have set resultater tidligere. Som det er fremhævet tidligere, har USA haft lovgivning på dette område siden 2001. Vi kan nu se lignende lovgivning rundt omkring i Europa, og vi er endelig ved at være der, men naturligvis ikke før endnu flere mennesker vil være påvirket af dette problem.

Hvad angår risikoen har Verdenssundhedsorganisationen beregnet, at, selv om 90 % af udsættelsen for denne risiko forekommer i udviklingslandene, forekommer 90 % af indberetningerne af arbejdsbetingede infektioner i USA og EU. Vi ved, at det ikke er alle skader forårsaget af skarpe instrumenter, der indberettes. Beregningerne ligger på mellem 40 % og 75 %, og det er en betydelig andel. Efter min opfattelse skal vi derfor være tilfredse med § 11 i arbejdsmarkedsparternes aftale, hvori det er fastsat, at indberetning skal fokusere på systemiske faktorer snarere end på individuelle fejltagelser.

Men vi skal også spørge os selv om, hvorfor man ikke indberetter alle skader. Tilsyneladende skyldes det til dels, at man ikke forstår de pågældende risici, eller at man frygter konsekvenserne – måske ikke mindst i forbindelse med fremtidige ansættelser – af at indberette sådanne skader. Vi har faktisk også fået rapporter om ineffektiv opfølgning, hvor der med andre ord ikke rigtigt sker noget, selv efter at skaderne er indberettet.

De pågældende personer får helt sikkert ikke en gang den lægehjælp, de har brug for, for ikke at tale om den psykiske støtte – eller som i nogle tilfælde, anden beskæftigelse, hvis det vurderes, at der kan være en risiko over for patienterne, hvis de er smittet med f.eks. hiv. Der er forskning, som viser at ansatte i sygehus- og sundhedssektoren, der arbejder uden for sygehuse, er mere tilbøjelige til at være utilfredse med deres arbejdsgiveres reaktion.

Der er talt om anvendelsesområdet for lovgivningen. Den dækker naturligvis sundhedssektoren, og det glæder os meget, at aftalen dækker elever og underleverandører. Jeg er ikke helt sikker på, om lovgivningen omfatter rengøringspersonale, og jeg vil være glad for en klarlæggelse heraf. Men lovgivningen omfatter endnu ikke ansatte i andre professioner, der også er i risikogruppen, og det håber vi, at medlemsstaterne vil se nærmere på.

Forpligtelsen til at fremme uddannelse på dette område er uhyre vigtig, og jeg håber, at medlemsstaterne vil tage forpligtelsen alvorligt. Både tilbud om og modtagelse af uddannelse skal være obligatorisk ligesom induktion for alle nye og midlertidige ansatte, for jeg frygter, at mange mener, at det ikke er nødvendigt at tage spørgsmålet op igen, når de har sørget for uddannelse af de ansatte. På nuværende tidspunkt er der mangel på uddannelse, selv om arbejdsgiverne har fastsat uddannelsespolitikker.

Der blev rejst et spørgsmål om omkostningerne. Beregninger viser, at uddannelse og forebyggende foranstaltninger, herunder mere sikre anordninger, udgør en tredjedel af omkostningerne forbundet med håndteringen af skader forårsaget af skarpe instrumenter. Der er tale om en vigtig besparelse i disse økonomisk udfordrende tider, og det er et vigtigt spørgsmål for både de berørte personer og arbejdsgiverne, der eventuelt risikerer retsforfølgning, hvis de ikke træffer foranstaltninger for at forhindre sådanne skader.

Oldřich Vlasák, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Rammeforfattelsen om forebyggelse af stikskader er historisk set den første aftale med arbejdsmarkedets parter i de to sektorer. I lyset af, at man regner med, at der forekommer over en million stikskader om året i sygehus- og sundhedssektoren i Europa, er det klart for enhver i dette forum, at det er et skridt i den rigtige retning, for det må være muligt at forhindre disse skader gennem korrekt opfyldelse af kravene i aftalen. I praksis vil det medvirke til at skabe et sikkert arbejdsmiljø og beskytte ansatte i sygehus- og sundhedssektoren mod infektioner, der overføres gennem blod, forårsaget af stikskader.

Selv om der er nogen tvetydighed i eksemplerne eller definitionerne, er jeg sikker på, at der vil blive gjort alt for at indhente så mange oplysninger som muligt fra arbejdsmarkedets parter. Alle bestemmelser er klarlagt, og Rådet har derfor vedtaget aftalen i sin helhed.

Jeg ønsker her at understrege, at aftalen mellem arbejdsgivere og arbejdstagere på sin måde er et helt unikt europæisk retligt instrument, som ikke findes på nationalt plan i medlemsstaterne. Denne form for selvregulering, hvor de personer, der er berørt af et givet problem, selv accepterer en retlig afgørelse for at løse problemet, er efter min opfattelse et perfekt eksempel på europæisk lovgivning. Det er ikke samme situation som med CO₂-emissioner, skatteharmonisering eller standardisering af offentlige tjenester, hvor virksomheder og deres ansatte passivt skal opfylde de krav, som vi eller medlemsstaterne pålægger dem - og med store omkostninger til følge.

Jiří Maštálka, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ønsker at starte med at takke begge ordførere for den fantastiske indsats, de har ydet i udarbejdelsen af dette dokument. Som læge glæder det mig også, at Parlamentet er bevidst om det presserende behov for bedre beskyttelse af ansatte i sygehus- og sundhedssektoren mod stikskader, og at der er taget højde herfor i lovgivningen.

Dog er jeg naturligvis bekymret over Kommissionens langsommelighed. Det er fem år siden, at Kommissionen først blev informeret om dette vigtige spørgsmål, og næsten fem år siden, at Parlamentet vedtog en beslutning med krav om en lovgivningsmæssig løsning på problemet med tilstrækkelig beskyttelse af ansatte i sygehus- og sundhedssektoren i EU mod infektioner, der overføres gennem blod.

Som medlem af Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender arbejdede jeg i sidste valgperiode sammen med mine kolleger, Stephen Hughes og Elizabeth Lynne og andre, om udarbejdelsen af denne beslutning, og jeg er skuffet over, at der har været så stor forsinkelse. Jeg anbefaler, at de foranstaltninger, der er foreslået i direktivet, træffes hurtigst muligt. Jeg ønsker at opfordre til, at der hurtigst muligt træffes de bedst mulige beskyttelses- og forebyggelsesforanstaltninger for de ansatte i sygehus- og sundhedssektoren.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, fru Lynne, mine damer og herrer! Jeg vil her til morgen gerne udtrykke min store glæde over, at vi er nået til enighed om dette direktivforslag om forebyggelse af stikskader. Det drejer sig om et reelt sundhedsspørgsmål, som vi skal have fastsat lovgivning for hurtigst muligt. Vi er alle klar over betydningen og de dramatiske konsekvenser af disse skader. Jeg ønsker at understrege over for kommissæren, at jeg er overbevist om, at han vil finde en hurtig løsning i forbindelse med aftalen, som vil bringe processen videre i forløbet.

Jeg ønsker at takke fru Lynne for hendes store indsats. Jeg ønsker ligeledes at takke hr. Hughes, da det er vores ansvar som parlamentsmedlemmer at sørge for, at vores medborgere beskyttes. Der er naturligvis tale om ansatte i sygehus- og sundhedssektoren – som vi har allerede talt meget om. Der er også tale om rengøringspersonale – fængselspersonale er også nævnt – men jeg ønsker derudover at nævne de personer, der arbejder i skoler, på alle lægelige områder i skolerne. Jeg mener imidlertid også, at det er et spørgsmål om at uddanne vores medborgere, som ikke skal acceptere at de ansatte i sygehus- og sundhedssektoren eller de ansatte, der efterfølgende skal håndtere de skarpe genstande, løber unødvendige risici.

Jeg ønsker at slå fast, at Parlamentet sammen med de ordførere, der har rejst spørgsmålet, vil være rede til at sikre, at disse tekster gennemføres i alle medlemsstaterne, og vi skal sørge for at få jævnlige opdateringer af gennemførelsen. Det er vores pligt, vores ansvar, og det er noget, som helt sikkert vil være meget populært og i alles interesse.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Hr. formand! Jeg ønsker at takke de medlemmer af Parlamentet, der har været her længere end jeg – da det er min første embedsperiode – og mine kolleger hr. Hughes og fru Lynne samt ordføreren og skyggeordførerne, da jeg er kommet til i slutningen af en proces, som på en måde også vedrører mig personligt.

Min mand er læge, og han blev for et par år siden inficeret med en nål. Jeg kender derfor alt til den nervøsitet, som rammer de pårørende til en hospitalsansat, der er skadet af en skarp genstand. De dage, hvor vi ventede på resultatet, var meget vanskelige.

Jeg vil derfor endnu en gang takke Dem for den store indsats og udtrykke min glæde over, at vi for første gang oplever, at en arbejdsgiverforening og en fagforening yder en fælles indsats og når til enighed, således at vi har kunnet udarbejde dette beslutningsforslag.

Jeg føler, at EU virkelig når sine mål og nu træffer beslutninger sammen med EU's borgere og for EU's borgere. Som andre medlemmer allerede har nævnt, må vi ikke glemme – og det er efter min opfattelse vigtigt at blive ved med at gentage og huske – at der forekommer en million stikskader om året.

Det er ikke muligt at overdrive betydningen af indsatsen fra Parlamentet, som har arbejdet målrettet med denne sag siden 2005. Men på grund af manglen på personale, en mangel, der er særlig akut i Grækenland,

ønsker jeg dog at understrege, at vi virkelig skal sikre, at denne beslutning, dette direktiv, finder anvendelse hurtigst muligt.

Det er en beslutning, der også vil være et praktisk bidrag til EU's sociale målsætninger, som omfatter en stigning i beskæftigelsen. Jeg ønsker at minde Parlamentet om, at Kommissionen via sin nyvalgte formand for nylig fortalte Parlamentet, at en af de sektorer, som den har til hensigt at investere i, er sektoren for funktionærer.

Vi skal redde liv, både i praksis og i overført betydning, ved at skabe værdifulde arbejdspladser i disse økonomisk og socialt meget vanskelige tider.

Jeg ønsker at slutte af med at ønske den nye kommissær held og lykke med arbejdet, og hvis jeg lige må sige følgende: vores gode og erfarne kollega hr. Cercas, nævnte tidligere, at han håber, at De vil påtage Dem arbejdet med den rette indstilling. Jeg håber også, at De vil påtage Dem arbejdet med den rette indstilling, men måske en indstilling i en lidt anden retning, og det siger jeg, fordi Europas tilgang på det sociale område er uhyre vigtig.

Vi skal fokusere på arbejdstagerne, det er det, som de europæiske borgere har brug for.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne dele en personlig oplevelse med Dem. Jeg har arbejdet på sygehuse i 15 år, og jeg var i en periode faktisk ansat på en kritisk afdeling: operationsafsnittet.

Jeg er selv blevet stukket af potentielt inficerede nåle og instrumenter. Som fru Rapti nævnte, kan jeg derfor stadig huske den nervøsitet, jeg følte, mens jeg ventede på resultatet af prøven, men mest af alt, hvordan jeg kom igennem det såkaldte "vindue" mellem den eventuelle smitte og det hypotetiske udbrud af sygdommen.

Netop på grund af denne oplevelse er det min faste overbevisning, at vi skal stemme for beslutningen, som endelig vil skabe et retsgrundlag for aftalen i forbindelse med sikkerhed og beskyttelse gennem fastlæggelse af minimumsstandarder for alle ansatte i sygehus- og sundhedssektoren.

Sygehus- og sundhedssektoren tegner sig for 10 % af EU's arbejdsstyrke, og mere præcist er det beregnet, at der er 1,2 millioner tilfælde af utilsigtede stikskader om året med det resultat, at de ansatte gradvist bliver demotiverede og meget ofte forlader sundhedssektoren og søger andet arbejde. Derudover har Verdenssundhedsorganisationen beregnet, at 2,5 % af alle tilfælde kan resultere i hiv og 40 % i forskellige former for hepatitis B og hepatitis C.

Netop på grund af de mange alvorlige risici, der alt for ofte opleves dagligt, opfattes sundhedssektoren ikke som en attraktiv arbejdsplads og det i så høj grad, at sektoren har haft personalemangel i de senere år. Derudover er omkostningerne som allerede nævnt for de enkelte sundhedstjenester, der skal tackle de stressede situationer, som de ansatte er underkastet under de forskellige overvågningsperioder og diagnostiske prøver, som er fastsat til en varighed på seks måneder fra tidspunktet for ulykken, betydelige, og der er også omkostninger forbundet med de ansatte, som ulykkeligtvis er smittet med en sygdom.

Som afslutning vil jeg sige, at det for at undgå at undervurdere problemet er nødvendigt og korrekt at træffe enhver mulig forebyggende foranstaltning, når risikoen for en ulykke kan undgås eller reduceres. Det er især arbejdsgiverens pligt at træffe de pågældende foranstaltninger, og det er arbejdstagerens pligt at overholde dem.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Vi drøfter et problem, som helt klart er blevet et af de største problemer på sundhedsområdet. Jeg vil gerne nævne nogle statistikker. I EU forekommer der ca. en million af disse uheldige stikskader om året. I USA er det beregnet til at ligge på ca. 380 000, men amerikanerne mener selv, at tallet er for lavt. Vi skal naturligvis understrege, at ofrene for disse skader oftest er ansatte i sygehus- og sundhedssektoren, men der er også et andet aspekt. Vi skal inkludere patienterne, der også er i risikogruppen. I disse tilfælde – og lad os bare være ærlige – står vi over for problemet med de enorme summer, som sygehusene skal betale i erstatning. Det fremgår tydeligt, som andre talere allerede har nævnt, at forebyggelse er af helt grundlæggende betydning i denne sammenhæng. Forebyggelse er nemlig altid betydelig billigere end behandling.

Beslutningen fortjener efter min opfattelse vores støtte. Beslutningen lever helt op til forventningerne fra sundhedssektoren, og der er ingen tvivl om betydningen af denne beslutning på grund af det stigende problem. Problemet med erstatning er også forværret, og både ansatte og patienter indgiver erstatningskrav. Det økonomiske aspekt er bestemt heller ikke ubetydeligt. ECR-Gruppen, på hvis vegne jeg taler, støtter

beslutningsforslaget. Vi mener, at dette tiltag vil kunne medvirke til at løse et problem, der rent faktisk er en stor udfordring i vores tid, samt opfylde kravene hos brugere af og ansatte i sygehus- og sundhedssektoren i EU-medlemsstaterne.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Jeg har bedt om ordet i dag for at takke alle ordførerne og alle andre, der har deltaget i forhandlingen.

Man siger sommetider, at Europa skal være tættere på borgerne. Det er sandelig lykkedes os med denne forhandling. Jeg talte for nylig med en ven på min egen alder, en nyuddannet læge, og da jeg fortalte ham om denne forhandling, sagde han med udelt glæde, at det var et spørgsmål af afgørende betydning, og at vi skal lægge vægt på at forklare alle borgere i Europa nøjagtigt, hvad det er vi ønsker at gøre. Det er vigtigt at forhindre disse ulykker og informere de ansatte i sygehus- og sundhedssektoren om de risici, de løber. Det er uhyre vigtigt, at vi understreger over for alle, at det – når de har så lange arbejdsdage, når der sommetider ikke er så meget plads, når antallet af patienter er meget stort – er af afgørende betydning for de pågældende personer, at der i det mindste træffes de mest nødvendige foranstaltninger.

Vi har brug for sunde og raske ansatte i sygehus- og sundhedssektoren, så vi som patienter – på et eller andet tidspunkt – kan drage fordel af deres hjælp og modtage den bedst mulige behandling.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Hr. formand! Den vigtigste målsætning med EU's politikker skal være at skabe et miljø, der sikrer den bedst mulige levestandard for EU's borgere. Den vigtigste udfordring, som vi står over for i tider som disse, er derfor at fastholde og skabe arbejdspladser. Vi må imidlertid ikke glemme vores forpligtelse til at sikre, at disse arbejdspladser ikke kan resultere i sygdom eller skabe sundhedsrisici for de ansatte. Derfor er forebyggelse, sundhedspleje og jobsikkerhed af afgørende betydning.

Jeg er af den faste overbevisning, at gennemførelsen af dette direktiv, der for længst skulle have været gennemført, vil skabe de rette betingelser for at øge sikkerheden på arbejdspladsen inden for alle områder i sygehus- og sundhedssektoren, hvor de ansatte dagligt konfronteres med de pågældende risici. Det er efter min opfattelse i alle EU-borgernes interesse, at vi gennemfører direktivet hurtigst muligt.

László Andor, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker først og fremmest at udtrykke min glæde over den støtte, som forslaget har modtaget i Parlamentet. Jeg beklager, at processen har været længere undervejs end forventet, men jeg ønsker at understrege, at jeg er fuldstændig overbevist om, at den sociale dialog skal spille en rolle. Vi skal respektere arbejdsmarkedsparternes synspunkter. Det vil ikke blot fremme beslutningens legitimitet, men også fremme gennemførelsen, idet de personer, der deltager i udarbejdelsen af de nye regler, er mere interesseret i, at reglerne skaber resultater. Det er meget vigtigt.

Vi er allerede klar over, at arbejdsmarkedets parter har udarbejdet et arbejdsdokument om klarlæggelse af rammeaftalen og gennemførelsen heraf, så vi håber, og jeg tror også, at vi kan regne med, at dette vil spille en betydelig rolle i Rådets endelige afgørelse. Det vil også være med til at afhjælpe mange medlemmers bekymring om gennemførelsen. Derudover er der også tilslutning til opfølgning på længere sigt. Det er også meget vigtigt for at overvåge, hvor vellykket det nye direktiv vil være.

Jeg ønsker at henlede opmærksomheden på den del af teksten, hvor det er fastsat, at de underskrivende parter skal tage aftalen op til revision fem år efter datoen for Rådets afgørelse, såfremt en af aftalens parter anmoder herom. Det er med andre ord meget vigtigt, at overvågningen af gennemførelse og ændringer i forekomsten af disse skader skal være udgangspunktet, hvis en af parterne ønsker at benytte sig af denne mulighed.

Endelig vil jeg på den nye kommissions anden dag gerne understrege – som et par talere fremhævede i deres taler – at det helt klart er meget vigtigt, at Kommissionen tager mere hensyn til de oversete grupper i Europa, de aldersgrupper eller erhvervsgrupper, der ikke så let kan tale for sig selv. De er ofte tidligere blevet overset eller tilsidesat.

Sundhedssektoren er uden tvivl en vigtig sektor, som vi skal tage stort hensyn til. Det handler ikke kun om, at ansatte i sygehus- og sundhedssektoren udsættes for stikskader og infektioner, vi ved alle, at de også har alt for lange arbejdsdage. Vi må således anvende en omfattende strategi i forbindelse med grupper som denne, der er meget vigtig, især i krisetider, når den forventede budgetkonsolidering vil påvirke de pågældende personers arbejdsbetingelser. Og derfor skal det være øverst på vores dagsorden, ligesom det er på min egen personlige dagsorden.

Formanden. – Mange tak, hr. kommissær. Jeg er sikker på, at alle er taknemmelige over for initiativtagerne til denne forhandling. Lad os håbe, at der sker fremskridt.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i dag kl. 12.00.

4. – Onlinespil i forhold til Domstolens seneste afgørelser (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel til Kommissionen om onlinespil i forhold til Domstolens seneste afgørelser af Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyne Gebhardt, Cristian Silviu Buşoi og Heide Rühle for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse (O-0141/2009 – B7-0235/2009).

Malcolm Harbour, forslagsstiller. – (EN) Hr. formand! Det er for det første et privilegium for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse at byde vores nye kommissær, Michel Barnier, velkommen for første gang til en forhandling i Parlamentet, som jeg er sikker på vil omfatte udvekslingen af mange synspunkter, og især fordi han let og elegant er flyttet fra sit sæde derovre til sit sæde oppe foran på to dage. Vi er meget glade for Deres tilstedeværelse, hr. kommissær.

For det andet er det på vegne af udvalget et privilegium at have mulighed for at få gjort opmærksom på vores bekymring om udviklingen inden for onlinespil og spillesektoren generelt og den usikkerhed, der er opstået om hele lovgivningen om spil inden for det indre marked.

Jeg ved, at De allerede må have en bugnende indbakke, hr. kommissær, men vi håber meget, at dette spørgsmål vil ligge øverst i indbakken, da det er et område, som ECR-Gruppen har været meget bekymret over i de sidste fem år. Vi har på eget initiativ foretaget en række undersøgelser, herunder stillet spørgsmål, vedrørende onlinespil, og ordføreren for vores seneste store betænkning, fru Schaldemose, vil rent faktisk få ordet senere, så man kan sige, at vi har en vedvarende interesse i spørgsmålet.

Som alle ved, har medlemsstaterne også været samlet jævnligt på rådsplan med ekspertgrupper vedrørende tacklingen af spørgsmålet om det stigende omfang af onlinespil i forhold til vores egne landes spilleaktiviteter. Det er mest hensigtsmæssigt først at klarlægge, at dette spørgsmål ikke på nogen måde forudsætter en ny liberalisering af spillemarkederne og heller ikke nødvendigvis nye initiativer i denne retning. Men faktum er, som alle ved, at den intensive og stigende popularitet, som onlinespil nyder, også lægger pres på mange nationale monopoler og eksisterende ordninger, som kan være statsejede eller statskontrollerede, og som giver meget store indtægter, men som giver medlemsstaterne anledning til bekymring.

Vi ønsker at nævne, at der i forbindelse med det igangværende arbejde har været en række henvendelser til Domstolen. De vil være bekendt med detaljerne, og kollegerne vil måske tale om det senere. Jeg vil ikke gennemgå situationen, men ud fra vores perspektiv mener vi, at der er uoverensstemmelser mellem nogle af henvendelserne til Domstolen, og det afhjælper faktisk ikke situationen, men gør en allerede kompliceret situation endnu mere kompliceret og uigennemsigtig. Vi ved også, at Deres tjenestegrene har indledt en række overtrædelsesprocedurer vedrørende spørgsmål om spil, ikke alle vedrører onlinespil, men mange af dem vedrører også det generelle spørgsmål om friheden for udbydere til at etablere sig i andre lande.

Alle disse forhold betyder nu, at det er det helt rette tidspunkt, at Kommissionen indhenter oplysninger, gennemgår status for overtrædelsesprocedurerne, undersøger de spørgsmål, som Domstolen har rejst, og først og fremmest fremlægger en klar og tydelig strategi eller klarlæggelse af, hvordan vi kommer videre og tackler nogle af disse uoverensstemmelser.

Ud fra synspunktet om forbrugerbeskyttelse skal lovgiverne også vide, hvor de står med hensyn til onlinespil. Onlinespil kan tydeligvis reguleres, og det skal reguleres – og der er mange gode eksempler på udbydere af onlinespil, der er helt indstillet på at have redskaber og kontrolsystemer til at håndtere problemer med afhængighed osv. – og der er naturligvis spørgsmål om svindel og problemer i denne sammenhæng, som vi også har drøftet indgående på udvalgsplan. Det er lige så meget et spørgsmål om forbrugerbeskyttelse som et spørgsmål om uoverensstemmelse på det indre marked.

Endelig mener jeg, at vi også skal respektere EU's borgere og den omstændighed, at mange af dem ønsker at have adgang til onlinespil. Jeg mener ikke, at der er nogen intention om at forbyde onlinespil – det ville også være umuligt rent praktisk – men der er store uoverensstemmelser. Det er tilsyneladende ulovligt i visse lande, f.eks., at deltage i onlinespil med en udbyder uden for sit eget land. Det kan ikke være rigtigt.

En anden uoverensstemmelse, der er påpeget af en af mine vælgere, er, at det for en britisk statsborger, som fra Spanien går på internettet for at deltage i det britiske nationale lotteri og vinder en præmie, er ulovligt at

få udbetalt præmien i Spanien. Det er disse uoverensstemmelser, som vi skal tackle af hensyn til EU's borgere og forbrugere.

Det er essensen af spørgsmålet, hr. kommissær. Der vil være mange gode bidrag og interessante synspunkter fra mine kolleger, men jeg håber, at De vil prioritere spørgsmålet i Deres nye rolle.

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! De kan forestille Dem, hvilken glæde det er for mig at vende tilbage blot 48 timer efter kollegiets udnævnelse – som jeg takker for – og fortsætte mit samarbejde med hr. Harbour – og dette er især henvendt til medlemmerne af Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse – under andre forhold og formentlig et andet sted, men i samme ånd.

Jeg ønsker at svare ved at nævne tre forhold, hvorefter jeg vil lytte opmærksomt til Deres synspunkter. Jeg vil starte med det første spørgsmål. Som De nævnte, har Kommissionen indledt overtrædelsesprocedurer over for en række medlemsstater på området for udbydere af grænseoverskridende sportsvæddemål. Kommissionen har noteret sig, at der i forbindelse med fire ud af ni overtrædelsesprocedurer – over for Danmark, Frankrig, Italien og Ungarn – er udarbejdet ændringsforslag til den nationale lovgivning som reaktion på overtrædelsesprocedurerne. Kommissionen vil fortsat samarbejde med alle medlemsstaterne om at løse de problemer, der er identificeret i overtrædelsesprocedurerne. Overtrædelsesprocedurerne vil generelt forblive åbne, men det er op til den nye kommission at afgøre, hvordan disse spørgsmål skal behandles.

Det andet spørgsmål, og her henvender jeg mig til hr. Harbour, er den nylige afgørelse fra Domstolen i den portugisiske sag, hvor et langvarigt statsligt monopol strengt kontrollerer alle spil. Ifølge den analyse, som Kommissionens tjenestegrene har foretaget, vil denne afgørelse ikke grundlæggende ændre udviklingen eller vurderingen af overtrædelsesprocedurerne på dette område. Hver enkelt sag er vurderet i forhold til dokumentationen forelagt af de enkelte medlemsstater.

Ifølge Domstolens nylige afgørelse noterer Kommissionen sig, at Domstolen altid kræver - i overensstemmelse med gældende retspraksis - at alle eventuelle begrænsninger for det første skal være berettiget af begrundede hensyn til offentlige interesser og for det andet være nødvendige og forholdsmæssigt afpasset. Herunder gælder det, at begrænsningerne skal være relevante, konsekvente og systematiske.

Heraf følger således ikke i forbindelse med Santa Casa-sagen, at Domstolen har givet medlemsstaterne større spillerum til at pålægge begrænsninger. Domstolen henviste meget præcist til driftsmetoderne i det portugisiske monopol, som har været meget langvarigt, og til de meget specifikke omstændigheder for det pågældende land.

Med hensyn til det tredje spørgsmål ønsker jeg at understrege, mine damer og herrer, at Kommissionen ikke har udelukket alternativer til overtrædelsesprocedurer. Jeg ønsker at indlede en konstruktiv debat om dette spørgsmål med Parlamentet, men også med medlemsstaterne og de involverede parter.

Jeg noterer mig, at der ikke har været afholdt høringer med medlemsstaterne om dette spørgsmål, siden medlemsstaterne i 2006 valgte at udelukke spil fra tjenesteydelsesdirektivets anvendelsesområde. Jeg skal derfor lytte til medlemsstaterne, og jeg har besluttet at følge sagsbehandlingen i Rådets arbejdsgruppe tæt. Jeg ved, at Parlamentet på fru Schaldemoses initiativ vedtog en betænkning den 10. marts, selv om et antal medlemmer støttede en modsatrettet beslutning.

Efter min opfattelse er Parlamentets arbejde et godt udgangspunkt for indledning af en reel forhandling om en eventuel europæisk løsning på dette komplicerede spørgsmål. Vi skal foretage en grundigere undersøgelse af årsagerne til medlemsstaternes begrænsninger for udbydere af onlinespil. I denne sammenhæng skal vi naturligvis se på de sociale aspekter, især problemerne med afhængighed forbundet med spil, og det har jeg besluttet at gøre.

Der er knap nok gået to dage siden kollegiets tiltrædelse, og vi har endnu ikke vedtaget vores arbejdsprogram. Fra og med i dag vil jeg iværksætte en høringsrunde, hvor jeg lytter meget opmærksomt til alle medlemmernes synspunkter. Det – jeg henviser her til høringen – er en øvelse, hvor der naturligvis er flere muligheder. En af disse muligheder er, at jeg er villig til at overveje en grønbog om spørgsmålet.

Jeg ønsker endnu en gang at takke alle for deres interesse i dette vigtige spørgsmål og de bidrag, som De vil yde til den del af Kommissionens arbejde, som jeg vil udføre.

Andreas Schwab, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil allerførst på vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) gerne sige, at det glæder mig meget, at De, hr. kommissær, netop har gjort det klart, at De ikke blot vil overveje at få foretaget en målrettet analyse af retspraksis i sagen om Liga Portuguesa, men også agter at se på, hvordan Rådets arbejdsgruppe på en hensigtsmæssig måde ville kunne tackle udbredelsen af onlinespil. Vi koncentrerer os i forbindelse med denne mundtlige forespørgsel naturligvis om onlinespil. Som jeg forstår dommen i sagen om Santa Casa, vil medlemsstaterne, om end Domstolen mindede dem om, at spillemarkedet på ingen måde ligner noget andet marked, stadig skulle blive enige om ensartede regler for hele EU. Rådet har indtil videre ikke gjort noget konstruktivt forsøg i den retning, selv om Rådet faktisk stod hårdnakket fast på selv at ville løse problemet. Kommissionen og Parlamentet må derfor arbejde sammen for at skabe fremskridt på området og stille kritiske spørgsmål.

Jeg vil for det andet gerne tilføje, at jeg ikke giver meget for medlemsstaternes argumenter, når det drejer sig om at garantere forbrugerbeskyttelsen på spillemarkedet. Medlemsstaterne hævder, at de med hensyn til onlinespil (og dette gælder også sagerne om Liga Portuguesa og Santa Casa) er i stand til at opfylde målene for forbrugerbeskyttelse og på egen hånd effektivt bekæmpe kriminalitet på området uden nogen indblanding fra EU's side. Hvis De vender dette argument på hovedet, ville den logiske konklusion imidlertid være, at vi stod i en situation, hvor EU i langt mindre grad end de enkelte medlemsstater var i stand til at finde passende løsninger på den mere kedelige kriminalitet, der begås på internettet, og andre ting, der sker online. Jeg synes, at det er en temmelig besynderlig konklusion, og jeg tror ikke på, at det forholder sig sådan. Det er min opfattelse, at vi kun vil kunne finde en løsning på området for onlinespil, hvis vi vedtager ensartede, grænseoverskridende regler, der beskytter medlemsstaternes interesser på grundlag af deres delvist traditionelle strukturer, og hvis vores indsats samtidig tager udgangspunkt i forbrugernes interesser, sådan som udvalgsformanden også har påpeget.

Evelyne Gebhardt, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Mange tak for de oplysninger, som De har givet os! Jeg er dog oprigtigt talt ikke helt tilfreds. Den tidligere Kommission satte sig det temmelig klare mål at liberalisere spillemarkedet. Parlamentet har gang på gang gjort det klart, at dette ikke kan være den rigtige fremgangsmåde, og det var eksempelvis Parlamentet snarere end medlemsstaterne, der fik fjernet spil fra tjenesteydelsesdirektivets anvendelsesområde. Vores holdning var, at der ikke er tale om en hvilken som helst tjenesteydelse, at vi skal sørge for at indføre beskyttelsesforanstaltninger, der kan beskytte borgerne mod organiseret kriminalitet, og at vi i den henseende kræver klare regler.

Kommissionen fortsætter ikke desto mindre med at indbringe medlemsstater for Domstolen, og det er på tide, at Kommissionen holder op med det, da den bliver ved med at tabe sagerne. Det er den ganske enkelt nødt til at indse. Jeg så derfor gerne, at De, hr. Barnier, omsætter det, som De netop har talt om, i praksis, dvs. imødekommer behovet for en anderledes strategi på området, for vi kan ikke fortsætte som nu.

Jeg vil som reaktion på hr. Harbours indlæg gerne sige, at Domstolens domme har været meget konsekvente og på ingen måde modstridende. Domstolen har i sine domme gang på gang anført, at medlemsstaterne har ret til at indføre klare regler, så vi reelt kan kontrollere, om borgerne er beskyttet mod kriminalitet eller ej, og at medlemsstaterne på ingen måde har pligt til at åbne dette marked. De er heller ikke forpligtet til at give markedsaktører fra andre medlemsstater tilladelse til at drive virksomhed på deres område, så længe de sørger for et gedigent og effektivt tilsyn.

Det er, hvad vi ønsker at se fra Kommissionens side; at den omsider forstår dette og handler i overensstemmelse hermed. Det betyder imidlertid også, at vi skal rette særlig opmærksomhed mod onlinespil, dels fordi internettet ikke lader sig stoppe af nogen barrierer eller landegrænser, og naturligvis dels af hensyn til borgerne, for de har adgang til spilsider på nettet. Vi er nødt til at overveje, hvordan vi kan tilpasse tilsynet og reglerne på området, så borgerne beskyttes.

Jürgen Creutzmann, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Hvis det, De opfordrer til, er en videreudvikling og yderligere harmonisering af det indre marked, så har vi behov for et fælles regelsæt. Der er tre aspekter af onlinespil, som bør overvejes i denne debat. Hvordan kan vi bedst beskytte borgernes og forbrugernes interesser? Hvordan kan vi bedst forhindre svindel og kriminalitet? Hvordan kan vi bedst beskytte borgerne mod at lide skade? I sin beslutning af 10. marts 2009 om sikkerhed ved onlinespil beskrev Parlamentet metoder og måder at gribe dette spørgsmål an på. Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa tilslutter sig før som nu principperne om sikkerhed ved onlinespil i Parlamentets beslutning af 10. marts 2009.

I henhold til en dom afsagt af Domstolen har den enkelte medlemsstat med visse forbehold ret til selv at regulere onlinespil, og dette understreges på det kraftigste i beslutningen af 10. marts. Nationale bestemmelser er bedre egnet til at bekæmpe aftalt spil, selv om denne type svindel ikke kan udryddes fuldstændigt, hvilket nylige eksempler fra Tyskland bekræfter. Det skal dog siges, at spillemarkedet kan reguleres langt bedre på nationalt plan i henhold til det enkelte lands traditioner og kultur. Spillerne tilbydes bedre beskyttelse mod afhængighed, svindel, hvidvask af penge og aftalt spil, hvis de kan spille hos større udbydere af onlinespiljetjenester, som altid og pr. definition driver virksomhed på tværs af grænserne. Vi kan ikke regulere alt i henhold til principperne for det indre marked og navnlig ikke forebyggelsen af mindreåriges spil og spilleafhængighed.

Onlinespil øger risikoen for kriminelle aktiviteter som f.eks. svindel, aftalt spil og ulovlige tipningskarteller, idet onlinespil kan oprettes og opløses meget hurtigt. Ulovlige offshore-operatører udgør et særligt problem i den forbindelse, da det er næsten umuligt at regulere eller føre tilsyn med dem. Overskud fra spilleaktiviteter bør primært anvendes til fordel for samfundet til fremme af bl.a. amatørsport. Det er bedst at overlade dette til de nationale forvaltninger. Løbende bevillinger til eksempelvis kultur, professionel sport og amatørsport giver de enkelte medlemsstater et vist belæg for at tillade spil. En forudsætning for det er imidlertid, at risikoen for afhængighed fremhæves og bekæmpes proaktivt.

Da der i forhold til forbrugerne endnu ikke er kendskab til de samlede konsekvenser af de enkelte typer onlinespiljetjenester, er vi nødt til at gribe ind hurtigt og få lukket dette hul i vores viden. Det er i den sammenhæng vigtigt, at medlemsstaterne varetager deres opgaver. Markedsovervågning er også vigtigt i forbindelse med onlinespil. Hvis vi i Parlamentet kan blive enige om, at medlemsstaterne i henhold til nærhedsprincippet har ret til at regulere deres spillemarkeder i overensstemmelse med deres egne traditioner og egen kultur, så må vi også sørge for, at reguleringen omfatter et effektivt tilsyn og markedsovervågning.

Heide Rühle, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Efter at have lyttet til de to forrige talere har jeg ikke ret meget at tilføje. Jeg vil blot gerne gøre det klart og gentage, at vores gruppe fuldt ud støtter Parlamentets forslag til beslutning, men at vi også ønsker at anfægte den tidligere påstand om, at Domstolens domme har været tvetydige. Jeg mener tværtimod, at Domstolens domme har været særdeles klare. Det glæder os også meget, når De siger, at De ønsker at afholde høringer med medlemsstaterne. Jeg burde måske tilføje, at en høring vil være bedre end en overtrædelsesprocedure. Høringer er den rette måde at løse dette problem på, så der tages højde for særlige nationale forhold og findes en løsning for forbrugerne.

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg taler i egenskab af forhenværende britisk minister med ansvar for tilsyn med spil, så når vi taler om et Europa med frihandel, et Europa, der er imod protektionisme, og et Europa, der åbner markeder og nedbryder handelsbarrierer, er jeg naturligvis meget stor tilhænger af det. Nogle af vores kolleger, som her i Parlamentet har talt for et mere åbent Europa, er de selvsamme personer, som støtter fastholdelsen af monopolstrukturer i spilindustrien.

Jeg kunne måske sige – eller de kunne sige, at jeg burde sige – at monopoler er bedre, når det gælder om at kontrollere og sætte ind over for problemet med spil, som er blevet drøftet her i formiddag. Det er meget interessant, for mange af dataene underbygger bestemt ikke det argument. Argumenterne for protektionisme og monopoler i spilindustrien er selviske – mere tilsyn og flere penge til staten. Det er ikke det åbne Europa, som jeg ønsker. Det er et Europa, der siger: "Gør, som jeg siger, ikke som jeg gør". Der er ingen grund til, at private spiludbydere, der driver virksomhed i henhold til en omfattende lovreguleret beskyttelse i én EU-medlemsstat, ikke skulle kunne drive virksomhed i de øvrige. Der er ingen grund til, at et strengt reguleret, men åbent, marked ikke skulle sikre borgerne et lige så højt, hvis ikke højere, niveau af beskyttelse som et strengt kontrolleret statsmonopol.

Alt imens vi venter på det, fortsætter Domstolen med at afsige domme. De må være ved at være lidt trætte af emnet i Luxembourg – eller ud fra en advokats synspunkt er de måske ikke helt så trætte af det – men oven på den foreløbige øredøvende tavshed fra Kommissionen synes jeg, at tiden nu er inde til handling. Der skal gøres op med denne retlige usikkerhed.

Må jeg blot sige, at jeg mener, at det er vigtigt, at Parlamentet signalerer, at det atter er parat til at løse problemet, og sender et stærkt signal til Rådet og Kommissionen om, at vi ikke bør stikke hovedet i busken. Vi håber, at der med en ny Kommission kommer en ny drivkraft. Jeg har stor tiltro til Dem, kommissær Barnier. Jeg håber, at De vil tage rådene til efterretning og påbegynde udarbejdelsen af en strategi, der sikrer, at onlinespil kan blive en legitim del af det indre marked, når der er indført passende lovgivning, naturligvis.

Cornelis de Jong, for GUE/NGL-Gruppen. – (NL) Hr. formand! "Gokken is dokken" (at spille er at punge ud) er et velkendt ordsprog i Nederlandene. Det betyder, at de, som spiller, som regel taber. Spil er desuden vanedannende og udgør en reel trussel, i særdeleshed for unge.

Hvis nogen har en romantisk forestilling om spil, må jeg skuffe dem. Der er i bund og grund tale om en forretning i milliardklassen, som alt for ofte forbindes med kriminalitet. Vi har derfor i Nederlandene indført lovgivning til bekæmpelse af spil på offentligt tilgængelige steder, hvor mange unge ofte kommer. Onlinespil – som ofte har grænseoverskridende karakter – har imidlertid atter og i endnu højere grad gjort spil tilgængelige.

I stedet for at sætte vores lid til det frie marked skal vi derfor i dette specifikke tilfælde ikke alene lade medlemsstaterne træffe restriktive foranstaltninger, men faktisk opmuntre dem til det. I den mundtlige forespørgsel, som førte til denne forhandling, lægges der efter min mening stadig for stor vægt på markedskræfterne. Jeg er navnlig ikke overbevist om, at det er muligt at tale om "ansvarlighed" i forbindelse med spil på internettet. Onlinespil bør efter min opfattelse begrænses mest muligt.

Domstolen har anerkendt, at medlemsstaterne skal have råderum til at gribe ind, og jeg appellerer derfor til Kommissionen om ikke at forsøge at mindske beskyttelsesniveauet gennem forslag til EU-lovgivning, men snarere tilskynde medlemsstaterne til at indføre regler, der sikrer et højt beskyttelsesniveau. Jeg opfordrer desuden Kommissionen til at holde op med at indbringe medlemsstaterne for Domstolen, som fru Gebhardt sagde, og i stedet fremme dialogen om den bedst mulige beskyttelse.

Jaroslav Paška, for EFD-Gruppen. – (SK) Hr. formand! Jeg vil med hensyn til spørgsmålet om onlinespil gerne nævne to områder, hvor jeg ser flere uløste problemer. Vi stræber efter at sikre den mest åbne kommunikation mellem folk. Det indebærer også åben adgang til internettet for børn og unge.

Parlamentet understreger i punkt 16 i sin beslutning af 10. marts 2009, at det er forældrene, der bærer ansvaret for at beskytte mindreårige mod onlinespil. Jeg spørger Dem: "Hvad er det for en gang vrøvl?" Hvem fastsætter de lovgivningsmæssige rammer, hvem fastsætter reglerne for disse aktiviteter? Er det forældrene eller nogle andre? Det er os, der bærer ansvaret for denne type aktiviteter, det er os, der fastlægger de lovgivningsmæssige rammer, og det er os, der udformer lovgivningen, så det er regeringerne og parlamenterne, der er ansvarlige for at beskytte børn mod spil.

I en tid, hvor pornografi og spil kommer ind i vores hjem i 3D-format, er det håbløst for forældre at beskytte deres børn mod disse påvirkninger eller beskytte dem mod at blive tiltrukket sådanne aktiviteter. Jeg mener derfor, at Kommissionen og Parlamentet har en grundlæggende pligt til at skabe en lovgivningsmæssig ramme og ikke via deres passivitet støtte dem, som udbyder sådanne aktiviteter. De burde i stedet støtte dem, som stemte på dem, og som de har et ansvar over for.

Der er et andet problem, som jeg gerne vil nævne, og det er kontrollen med pengestrømmen. I diverse lande doneres der penge fra spil og lignende til støtte for sport, kultur og uddannelse. Hvis vi mister pengestrømme fra de enkelte lande til Bahamas og andre skattelylande, vil jeg gerne spørge, om nogle af disse penge kunne komme tilbage og gives i støtte til sport i forskellige lande. Hvis vi driver og spiller spil via internettet, vil overskuddet nemlig blive genereret et andet sted og ikke i de lande, som spillerne kommer fra. Dette problem er stadig også uløst og ikke tilstrækkeligt undersøgt, og der er efter min mening et reelt behov for, at Kommissionen vågner op og begynder at udarbejde rammebestemmelser for denne type aktiviteter. Vi skal skabe de rette betingelser, så vi på den ene side ikke bringer børns sundhed og uddannelse i fare, og på den anden side ikke mister de finansielle ressourcer, der anvendes til spil.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand! Udviklingen af onlinespil gør det muligt at omgå lovgivningen i medlemsstaterne og hvidvaske penge, stort set uden nogen kontrol overhovedet. Hvad det indre marked angår, er der spørgsmålstejn ved spiludbydernes monopolstilling og spørgsmålstejn ved den skumle finansiering af professionel sport, netop på grund af koblingen til spil. Det øger risikoen for afhængighed, særlig blandt unge.

Domstolen har i lyset af offentlighedens interesse anerkendt, at staten har ret til at forbyde eller indføre restriktioner for onlinespil. Selv om onlinespil ikke kender nogen grænser, er lovgivningen forskellig i hver enkelt medlemsstat med hensyn til beskatning, adgang, tilsyn og aktørernes juridiske ansvar. Det er desuden ikke nok at føre tilsyn med kvaliteten af de officielle spiludbydere og lotterivirksomheder – der skal også føres tilsyn med pengestrømmene.

Det er ikke længere muligt at sikre et effektivt tilsyn uden en aftale om fælles regler for alle 27 medlemsstater. Vi anmodede derfor sidste år Kommissionen om at fremsætte et forslag til en europæisk rammelovgivning for onlinespil. Jeg mener fuldt og fast, at der også bør indføres et forbud mod reklamer for onlinespil, som er målrettet unge. At udsætte børn for påvirkningen af reklamer for onlinespil er det samme som at udsætte dem for ubegrænsede mængder af alkohol, cigaretter, narkotika og andre vanedannende stoffer.

Tjekket er desværre længst bagud i EU, når det gælder lovgivning. Ikke alene har landet ingen restriktioner for reklamer af denne type; det formår heller ikke at sætte ind over for kombinationen af spilleetablissementer og pantelånere i umiddelbar nærhed af skoler. Jeg forventer, at denne betænkning vil give Kommissionen et nyt incitament til at indlede forhandlinger om de foranstaltninger, der skal til for at harmonisere lovgivningen om onlinespil under hensyntagen til offentlighedens interesse i EU-landene.

Christel Schaldemose (S&D). – (DA) Hr. formand! Og velkommen til Dem, hr. Barnier, her i Parlamentet og til lykke med jobbet.

Jeg har faktisk glædet mig til at stå her i dag og diskutere onlinespil med Dem, fordi De netop under Deres høring i Parlamentet lagde meget vægt på at have den holdning, at det indre marked skal være til for borgerne og ikke den anden vej rundt. Her har vi en rigtig god chance for at vise det i praksis.

Jeg vil godt starte med at sige, at jeg bakker op om de initiativer, De nævnte. De var lidt vage, men jeg synes, det lyder fornuftigt at udarbejde en grønbog, sætte gang i en masse undersøgelser, indsamle data, få viden om dette felt på en måde, så vi får et overblik over, hvordan det ser ud på europæisk plan.

Men jeg vil også tillade mig at minde Dem om de politiske realiteter. Det er rigtigt, at der i forbindelse med vedtagelsen af min betænkning i marts også var en mindretalsudtalelse. Men det var et markant flertal af Parlamentet, der bakkede op om min betænkning, ligesom der i Rådet også er stor, stor opbakning til, at vi skal have afklaring, men at vi samtidig skal sørge for, at det er op til medlemslandene at definere, hvordan de vil regulere hele spilområdet. Det, vi har brug for på onlineområdet, er selvfølgelig at finde ud af, hvordan vi kan beskytte borgerne, undersøge, hvad de sociale omkostninger er ved spil og lignende.

Jeg kunne dog godt tænke mig et lidt klarere svar. De er lige trådt til, De er ny, men jeg ønsker et lidt klarere svar på, om Deres linje vil være at droppe traktatkrænkelssagerne og gå meget mere konstruktivt ind i en dialog med Parlamentet og Rådet, så vi kan finde ud af, hvordan vi håndterer dette. Så stop med at lade Domstolen afgøre sagerne, lad os træffe politiske beslutninger om dem. Er det den linje, De vil køre eller ej? Det kunne jeg godt tænke mig at få et rigtigt klart svar på.

Liam Aylward (ALDE). – (GA) Hr. formand! Jeg bifalder denne aktuelle forhandling om onlinespil og i særdeleshed om problemerne med mindreåriges spil og sårbare forbrugere. Det er både i offentlighedens og forbrugernes interesse, at der udvises lederskab og fastlægges en klar og bestemt linje i forbindelse med løsningen af dette problem.

Jeg rejste spørgsmålet om spil over for Kommissionen i starten af november sidste år, og af det svar, jeg fik, fremgik det, at Kommissionen støtter programmet for et sikrere internet, informationscentre og hjælpelinjer i medlemsstaterne. Gennem disse tiltag formidles der information til forældre om de farer, som børn kan møde på nettet – herunder onlinespil.

Som tingene er i dag, er onlinespil et skjult og voksende problem.

(EN) Der er et klart problem med onlinespil i forhold til traditionelle spil, nemlig manglen på fysisk kontrol. Der er ingen ansvarshavende eller umiddelbar ledelse til stede, som kan sikre, at spilleren er gammel nok og handler på lovlig vis. Sikkerhedskontrollen og -procedurerne på spilsider på nettet kan omgås. Mindreårige kan anvende lånte eller stjalne kreditkort og falsk id. Med hensyn til sårbare forbrugere foregår spil på internettet typisk i et isoleret miljø, og eksperter på området påpeger det stigende problem med impulshandlinger og risikoen for ukontrolleret og uforsvarlig spilleadfærd, og hvad mindreårige spillere angår, er den sædvanlige beskyttelse ved traditionelle spil ikke til stede.

Med onlinespil er det vanskeligere at finde frem til personer, der har et spilleproblem, da det kræver tid, ansvarlighed og ressourcer at finde ud af, hvem der spiller, og hvem der har et problem. Der er behov for klare linjer på alle niveauer for at håndtere spørgsmålet, så der kan tages afgørende skridt til at løse problemet med mindreårige spillere og sørges for, at de mest sårbare forbrugeres interesser beskyttes.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Der er ca. 120 000 spilleafhængige i Nederlandene, hvilket svarer til næsten 1 % af befolkningen. Spilleafhængighed medfører alvorlige sociale problemer som skilsmisse,

penge vanskeligheder og kriminalitet. Medlemsstaterne bør derfor gøre alt, hvad de kan for at bekæmpe spil og de dermed forbundne problemer.

Det er bemærkelsesværdigt, at nogle medlemsstater har et fuldt lovligt spillemarked. Spilindustrien vil endvidere have os til at tro, at spillemarkedet er en almindelig sektor på det indre marked og dermed ikke behøver at blive underkastet restriktioner. Det er helt utroligt. Medlemsstaterne bør ikke fremme markeder, der øger den sociale elendighed.

Mange mennesker kan desværre ikke modstå fristelsen til at spille. Den nederlandske regering har derfor besluttet at overtage kontrollen med spillemarkedet og har indført et statsmonopol på spil. Jeg ønsker ikke at se kasinoer poppe op overalt i EU og mener stadig, at dette er den mindst dårlige løsning.

Parlamentet skal meget kraftigt opfordre de medlemsstater, som tillader spil, til ved enhver given lejlighed at tage skarp afstand fra markedet.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Spørgsmålet kræver indirekte ny fællesskabslovgivning. I betragtning af at selv Domstolen har fastlagt begrænsninger og betingelser, hvorefter medlemsstaterne gennem deres nationale lovgivning kan regulere onlinespil, er det imidlertid ikke nødvendigt at fremsætte krav om EU-lovgivning.

Domstolen afgjorde desuden i Schindler-sagen, at spil har visse moralske, religiøse og kulturelle overtoner, indebærer en høj risiko for kriminalitet eller svindel og kan have personlige og samfundsskadelige konsekvenser. Det er det vigtigste aspekt.

Det er netop af hensyn til offentlighedens interesse, at denne sektor bør forblive under medlemsstaternes kontrol, da de ved mere om dens særlige kendetegn og om, hvordan de skal håndteres. Dette bakkes desuden op både i den undersøgelse, som Kommissionen har fået udarbejdet af det schweiziske institut for komparativ ret (Swiss Institute of Comparative Law), og i Schaldemose-betænkningen fra 2009, som Parlamentet vedtog.

I betænkningen konkluderes det, at en strategi udelukkende for det indre marked ikke er passende på dette meget følsomme område, og Kommissionen opfordres til at lægge særlig vægt på Domstolens holdninger til dette spørgsmål.

Lara Comi (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne starte med Domstolens dom, for en medlemsstats mulighed for at forbyde private aktører at udbyde onlinespiljetjenester understreger behovet for at standardisere et yderst indbringende marked, men også et yderst risikabelt marked i forhold til forbrugerne.

Da der ikke er sket en EU-harmonisering af spilleaktiviteter, kan det enkelte land altså frit fastsætte sit eget beskyttelsesniveau. Det er ofte umuligt at fastslå, hvor anvendelsen af sådanne restriktioner begynder og ender. Selv om Kommissionen har indledt en række overtrædelsesprocedurer mod visse lande – jeg vil gerne påpege, at det bl.a. gælder Italien – for overtrædelse af princippet om tjenesteydelsernes frie bevægelighed, har Domstolen tværtimod stadfæstet Portugals restriktive beslutning.

EU-institutionerne har i den sammenhæng en grundlæggende opgave, som består i at lede spilindustrien gennem en EU-lovgivningsproces, der er fuldt harmoniseret blandt medlemsstaterne. Det er derfor nødvendigt at tilsidesætte individuelle økonomiske interesser og sikre en omfattende beskyttelse af forbrugerne og i særdeleshed af børn, som er de primære ofre for kriminalitet og svindel i disse tilfælde.

António Fernando Correia De Campos (S&D). – (PT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi befinder os midt i en konflikt mellem to politikker, som EU sætter højt, nemlig forbrugerbeskyttelse og offentlig orden på den ene side og den frie bevægelighed og frie udveksling af tjenesteydelser på den anden.

Ifølge Domstolens retspraksis på området bør medlemsstaterne fastholde deres selvbestemmelse og legitimitet med hensyn til reguleringen af aktiviteter fra udbydere af onlinespil og spil generelt. Det er et følsomt område, som berører samfundsværdier på grund af afvigende adfærd som følge af spil og også nationale traditioner for at anvende penge fra dette marked til at finansiere socialt arbejde.

Gennem Domstolens retspraksis er der inden for de seneste få år blevet fastlagt en sammenhængende og konsekvent juridisk linje, som burde føre til, at EU-institutionerne og særlig Kommissionen indtager en mere klar holdning, bl.a. ved at udarbejde rammebestemmelser, som tager højde for samtlige medlemsstaters generelle ønske om at forebygge grænseoverskridende kriminalitet, hvor denne type spil anvendes til at

udvide de ulovlige aktiviteter, og sikre forbrugere, som er sårbare over for denne type onlinespil, en behørig beskyttelse.

Kommissær Barnier! Vi ser frem til, at den nye Kommission tager hånd om og prioriterer dette problem.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Spil har som bekendt traditionelt været underlagt streng lovgivning i de fleste EU-lande. Situationen har naturligvis ændret sig, efter at internettet er blevet den største spillebule i verden. Det er en kendsgerning, at den tekniske udvikling inden for spil er gået meget stærkt i hele verden, og den relevante lovgivning er i mellemtiden ikke fulgt med og kan ikke stå mål med denne udvikling.

Der indbringes ofte sager om onlinespil for Domstolen, hvilket tydeligt viser, at der er tvivl om fortolkningen og anvendelsen af fællesskabsretten på spilleområdet. Onlinespil betragtes desuden som et "gråt område" i forhold til lovgivning.

Vi skal efter min mening respektere, at hvert land har udstedt spillelicenser inden for dets egen jurisdiktion. Vi er samtidig generelt enige om, at den nationale lovgivning ikke må overtræde EU's principper om etableringsfrihed og levering af tjenesteydelser i henhold til EU-retten. Det betyder imidlertid paradoksalt nok, at eksempelvis tjekkisk lovgivning ikke behøver at tillade, at tjekkiske firmaer kan få licens til at drive onlinespil, men at Tjekkiet ikke kan forbyde udenlandske spiludbydere i at drive forretning på dets område. Vi kan ikke acceptere en sådan situation, og dertil kommer de sociale, sundhedsmæssige og sikkerhedsmæssige risici, der er forbundet med onlinespil, samt de skattemæssige spørgsmål.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Hr. formand! Som De udmærket vil huske, kommissær Barnier, stod Parlamentet fast på sin politik, da den gik imod at omfatte spil af tjenesteydelsesdirektivet, da spil ikke er tjenesteydelser som sådan, eftersom de er forbundet med en risiko for afhængighed og de deraf følgende samfundsmæssige omkostninger.

Sportens integritet er også noget, som, Parlamentet mener, er værd at beskytte, især nu, hvor vi med Lissabontraktaten har kompetence til at handle på dette område. I jo mindre grad spil underkastes lovgivning, i desto højere grad bliver sport blot en måde at opnå fortjeneste på, og i desto højere grad bliver den en slave for eksempelvis kriminalitet i form af hvidvask af penge.

Kommissionen er nødt til at foreslå en løsning, der tager højde for Parlamentets konsekvente politik, som kræver, at spil på grund af deres særlige karakter skal forblive et medlemsstatsligt anliggende. Der er indbragt mindst 12 sager for Domstolen, og den seneste var sagen om Liga Portuguesa. Det kan imidlertid ikke være rigtigt, at der kun skal ske fremskridt i disse sager gennem retsafgørelser eller som følge af overtrædelsesprocedurer. Vi har behov for en politisk løsning på disse spørgsmål, men ikke en, der resulterer i en harmonisering, for det er i sidste ende medlemsstaterne, der er ansvarlige for de samfundsmæssige omkostninger og andre negative følger af spil.

Der er behov for en logisk og omfattende politik for spil, for onlinespil er blot en aktivitet, hvilket i sig selv ikke betyder, at en given politik for spil skal være en grænseoverskridende politik. Udbredelsen af onlinespil er ikke en naturkraft, der vokser ubønhørligt. Der er mange produkter, som onlinebutikker ikke må sælge på tværs af grænserne, så udbyderne af onlinespil bør overholde lovgivningen i de forskellige medlemsstater.

Jeg vil gerne opfordre kommissæren til at udarbejde en grønbog om spil. Det ville helt klart sikre os metoder til at bekæmpe onlinespilletjenester fra tredjelande og de problemer, som spil forårsager.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke de forrige talere for deres bidrag og min kollega fru Schaldemose for hendes arbejde med dette emne.

Som de forrige talere har sagt, er spil ikke nogen almindelig tjenesteydelse. De negative følger af spil kan, som mange kolleger har sagt her i formiddag, ikke understreges kraftigt nok. Der findes to internationalt anerkendte indekser til måling af udbredelsen af problemet med spil. Det ene hedder Diagnostic Statistical Severity Index, og det andet hedder Canadian Problem Gambling Severity Index. Det er blevet anvendt i Det Forenede Kongerige, og det anslås, at alene i Det Forenede Kongerige er det i størrelsesorden 236 000 til 284 000 voksne, der har et spilleproblem – og en nederlandsk kollega sagde, at det i Nederlandene drejer sig om 1 % af befolkningen.

Hvad ville dette tal være for hele EU? Hvis denne grønbog bliver til noget, så jeg i grunden gerne, at Kommissionen fik udarbejdet nogle ordentlige statistikker – en undersøgelse af konsekvenserne af spil og

onlinespil for EU-borgerne. Jeg mener, at det ville være en meget nyttig og informativ oplysning at have ved hånden, bl.a. i forbindelse med vores forhandling.

Med hensyn til spørgsmålet om Domstolens domme er vi, når vi ser på formuleringen "det mål at undgå, at hasardspilsvirksomhed drives med kriminelle eller bedrageriske formål" og på udbredelsen af karteller på det indre marked, som er fremhævet i beretningen om konkurrencepolitikken, nødt til at sørge for, at udbydere af onlinespil ikke lader sig registrere i et andet land end i det, hvor de driver virksomhed, for at dække over ulovlige aktiviteter.

Jeg ser frem til at høre mere fra kommissær Barnier. Jeg ønsker Dem held og lykke på Deres nye post.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne lykønske kommissær Barnier. Det er ikke det letteste emne, De indleder Deres karriere i Kommissionen med, men jeg tror ikke, at Deres forgænger på posten, hr. McCreevy, ville have noget imod, at jeg sagde, at han nød at spille. Han holdt af at gå til væddeløb og var helt klart mand for at indgå et væddemål.

Der er tydeligvis to opfattelser på dette område. Parlamentets holdning er imidlertid helt klar i dets beslutning af 10. marts 2009, og jeg synes, at det er værd at citere tre linjer fra denne beslutning. Det anføres, at "medlemsstaterne [...] har en interesse i og ret til at kontrollere og regulere deres spillemarkeder", at "onlinespiloperatører skal overholde lovgivningen i den medlemsstat, hvor de leverer deres tjenesteydelse", og at "en strategi udelukkende for det indre marked ikke er passende på dette meget følsomme område".

Problemet for os som lovgivere og for medlemsstaterne er, at markedet er langt foran os. Udviklingen på området har nemlig overhalet den gældende lovgivning og vil fortsætte derudaf. Uanset om vi kan lide det eller ej, kan folk godt lide at spille. Jeg vil personligt hellere købe sko, men andre gør noget andet for at få deres kick.

Jeg er fuldstændig enig med dem, som meget klart har beskrevet problemerne med spil, både på nettet og andre steder. Der er tale om store samfundsmæssige problemer, hvor personer, som har et afhængighedsforhold, går længere, end de burde. Husk dog også på, at medlemsstaterne fremmer lotteri, hvilket kunne være en legaliseret form for fremme af en mulig afhængighed.

Der er således intet overblik over problemet, men igen, så er problemet for Parlamentet og EU generelt, at der ikke er nogen ensartethed på tværs af medlemsstaterne, og at borgerne alligevel anvender udenlandske tjenesteydelser og ønsker at gøre det.

En grønbog ville være meget velkommen. Informationsindsamlingen bliver en stor udfordring for Dem. Jeg tror, at problemet er, at der er en stor forskel mellem information og viden, og det er op til Kommissionen at komme med et forslag til løsning af det problem.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Hr. formand, hr. kommissær! Man siger, at politik er et spil, nogle gange endda et hasardspil, men spil er ikke rigtig en forretning eller tjenesteydelse som sådan. Spil er forbundet med en lang række sociale dårligdomme, som tiltrækker kriminalitet.

Spilleafhængighed vil alt for ofte og alt for let bringe en person i økonomiske vanskeligheder, hvilket også kan medføre meget alvorlige psykiske lidelser. Jeg vil gerne gentage budskabet i fru Stihlers tale og nævne, at det i 2008 ansloges, at 40 000 personer i Finland havde et spilleproblem. Hvis der proportionalt var det samme antal på EU-plan, ville det betyde, at der i dag er over 35 mio. mennesker i Europa, som har et spilleproblem, og det er et meget højt tal. Jeg mener derfor, at medlemsstaterne fremover skal have ret til selv at bestemme, hvordan de indretter deres spillemarked, for at begrænse de psykologiske og finansielle skader mest muligt. Vi har behov for strenge regler, markedsregulering og offentligt tilsyn.

Jeg vil til sidst gerne understrege, hvor vigtigt det er, at vi ser på beskyttelsen af de forbrugere, som er særligt sårbare, og på farerne for spilleafhængighed og tvangshandlinger og gør en reel indsats for at bekæmpe den organiserede kriminalitet, som forsøger at lukrere herpå.

FORSÆDE: Isabelle DURANT

Næstformand

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Tillykke hr. kommissær, og velkommen!

Enhver har set, hvordan markedet for onlinespil er boomet i løbet af de seneste få år og har tiltrukket sig erhvervslivets og mediernes interesse. Det er et fænomen, som involverer nye sociale grupper, og som er

karakteriseret ved et forbrug af flere forskellige spil. Teknologien gør det lettere at få adgang til spil og gør det dermed muligt at øge antallet af brugere – ofte unge, som generelt er mere vant til computere og internettet.

Drømmen om at ændre ens liv via spil har ofte katastrofale konsekvenser, og mange familier ender i en uheldig situation, som de ofte ikke har mulighed for at redde sig ud af. Man må på ingen måde undervurdere de alvorlige skader, som forårsages af onlinespilleres manglende sociale kontakt og interaktion. Spillernes ensomhed og grundlæggende usynlighed kendetegner en generelt uacceptabel afhængighed. Spil er en last, som den dag i dag i høj grad synes at være skjult.

I mit tidligere job som administrerende direktør for en offentlig sundhedsmyndighed åbnede jeg en særlig afdeling for spilleafhængighed. Den foreslåede interventionsmodel har vist sig at være en succes, fordi behandlingen kombinerer terapi med forebyggelse, forskning og rehabilitering.

Vi er nødt til at gribe ind og indtage en fælles holdning og sørge for, at alle former for afhængighed underlægges streng kontrol. Det har ikke altid været tilfældet, og jeg henviser her til alkohol- og madmisbrug og tobaks- og internetafhængighed.

Jeg finder det beklageligt, at den forespørgsel, som jeg og 42 andre medlemmer af Parlamentet fremsatte, ikke er blevet forelagt for Parlamentets plenarforsamling på grund af modstand fra venstrefløj. Jeg vil gerne vide, hvor stor interesse Kommissionen reelt har i personer, som har et dokumenteret problem med stofafhængighed eller en anden dokumenteret form for afhængighed, og hvor vigtig kampen mod narkotikahandel er i Kommissionens program.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Fru formand! Jeg tror, at årsagen til, at vi føler os trygge i EU, og årsagen til, at EU har eksisteret så længe, er, at EU altid har respekteret følsomme nationale emner. Det evige dilemma om, hvorvidt EU eller medlemsstaterne har det første og sidste ord, er et stort problem, og spil, særlig onlinespil, er et fremragende eksempel på det. Internettet er et spændende sted, men det huser også farer, som er meget vanskelige at kontrollere. Konkurrenceprincippet, som er grundstenen i det indre marked, kan samtidig ikke ignorere vigtige problemer, som vedrører hensynet til offentlige nationale interesser. Jeg mener, at det, der er behov for i dette regnskab, klart fremgår af Domstolens domme, som på den ene side erkender og forsvare idéen om, at nationale traditioner kan beskytte offentlighedens interesser, og på den anden side gør indsigelse mod urimelige foranstaltninger, som i sidste ende er til ugunst for borgerne.

Da vi ved, at der i øjeblikket afholdes høringer i Rådet, venter vi på at høre, hvad Kommissionen vil gøre for at beskytte den nationale selvbestemmelse og skabe et effektivt samarbejdsgrundlag, så problemet med afhængighed og problemet med svindel kan bekæmpes. Jeg vil afslutningsvis gerne lykønske Dem, hr. kommissær, og sige, at jeg tror på alt, hvad De har sagt her i salen. Når jeg hører Dem sige, at De endnu ikke har helt rede på detaljerne, men ved, hvad De vil, glæder jeg mig til at se det omsat i praksis. Held og lykke!

Othmar Karas (PPE). – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først og fremmest velkommen hr. kommissær! Det er rart at se Dem her og se Dem sidde på netop den plads. Det, som vi reelt har at gøre med på dette område, er bl.a. gennemførelsen af den lovgivningsmæssige ramme for den sociale markedsøkonomi.

Vi befinder os i en vanskelig situation. Vi er på den ene side nødt til at gå videre ad markedsvejen, for vi skal gennemføre det indre marked, og vi kan på den anden side ikke tilsidesætte vores ansvar. Vi har af den grund fastsat visse begrænsninger for spillemarkedet. Vi skal påtage os vores ansvar. Vi kan ikke lade alle gøre, hvad de vil på spillemarkedet, ligesom vi ikke kan lade alle gøre, hvad de vil på finansmarkedet, og efterfølgende lade samfundet betale regningen. Vi har at gøre med spørgsmål om uddannelse, hvidvask af penge, kriminalitet og frihed til at spille. Vi skal se samlet på disse ting.

Vi har heller ingen klare definitioner. Vi taler alle om spil, men der er mange forskellige typer spil, og der er også forskellige definitioner. Jeg glæder mig derfor over meddelelsen om, at der vil blive udarbejdet en grøn bog, for den vil gøre os i stand til på én og samme tid at tage hånd om definitionsspørgsmålet, problemerne og de mange forskellige nationale traditioner.

En strategi udelukkende for det indre marked vil ikke føre til noget i forhold til disse problemer. Vi bør imidlertid ikke lade én fremgangsmåde udelukke en anden. Vi har behov for rammebestemmelser på EU-plan, så vi ikke ender med at drøfte dette spørgsmål hvert år. Medlemsstaterne og de forskellige udbydere er alle involveret. Vi bør ved at samarbejde kunne undgå at undergrave medlemsstaternes lovgivning og i stedet garantere retssikkerhed på det europæiske marked.

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi er klar over forskellene mellem de forskellige rammebestemmelser i de enkelte lande, og vi er også klar over, at de forskellige fortolkninger af europæisk og national retspraksis i øjeblikket fører til en lang række af overtrædelser og tvister mellem medlemsstaterne.

Det er ikke længere holdbart ikke at have en EU-politik på området i lyset af de udfordringer, som følger af den grænseoverskridende karakter af onlinespilletjenester. Internettets og den elektroniske handels hurtige udbredelse inden for de senere år har medført et øget udbud af onlinespil og betydet, at der er opstået problemer på tværs af grænserne, og disse problemer er endnu ikke blevet løst.

Jeg mener derfor, at EU-institutionerne bør imødegå fælles udfordringer som forbrugerbeskyttelse – og mere specifikt børns beskyttelse – og forebyggelse af kriminalitet og svindel, men også udfordringer, der vedrører kampen mod ulovlig og uautoriseret levering af tjenesteydelser, som de nationale regeringer ikke kan klare på egen hånd.

Kommissionen skal derfor imødekomme Parlamentets opfordringer og bestræbe sig på at få indført europæiske rammebestemmelser. Det skal den gøre ved at udvise den nødvendige målrettethed. Der kan ikke sættes spørgsmålstejn ved Deres gode vilje, hr. kommissær, og derfor siger jeg til Dem, at høringen er en god idé, og at grønbogen ligeledes er en god idé, såfremt den anvendes til at finde frem til den rette lovgivningsmæssige ramme og ikke blot bliver et mål i sig selv. Den gamle Kommission udarbejdede meget ofte for mange grønbøger og hvidbøger uden at træffe nogen beslutninger. Jeg tror imidlertid, at De har indset, at vi har behov for beslutninger og ikke kun løfter.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (EN) Fru formand! Hvis vi ser på de holdninger, som Domstolen, Rådet, Kommissionen og Parlamentet indtil videre har indtaget til spil og væddemål, vil jeg gerne drage følgende konklusioner. Praktisk talt alle medlemsstater og Parlamentet afviser at anvende oprindelseslandsprincippet og princippet om gensidig anerkendelse på dette særlige og følsomme område. Domstolen accepterer dette, hvilket den i en dom fra september sidste år endnu engang gav direkte udtryk for. For Kommissionen betyder denne dom, at den mister et af de hovedargumenter, som den har anvendt i alle sager om overtrædelse.

Medlemsstaterne kan frit fastsætte deres egne politiske mål for væddemål og spil og i detaljer fastlægge det beskyttelsesniveau, som, de vurderer, er passende for deres borgere. Rådet og Parlamentet har i årevis trukket på samme hammel. I 2006 og 2007 var de begge enige om at udelukke spil og væddemål fra tjenesteydelsesdirektivet og direktivet om audiovisuelle medietjenester.

Schallemose-betænkningen fra sidste år byggede på Rådets arbejde under det franske formandskab, og den samme linje er fortsat under det svenske og spanske formandskab. Jeg var i forbindelse med Schallemose-betænkningen ansvarlig for PPE's holdning, og jeg deler fru Schallemoses synspunkter.

Jeg vil gerne spørge kommissæren om følgende: Er De enig i, at Kommissionen omsider bør begynde at hjælpe medlemsstaterne i deres kamp mod alle ulovlige – med andre ord uautoriserede – spiltilbud i stedet for at bruge tiden på spørgsmål, som allerede er blevet besvaret? Og hvordan vil Kommissionen i givet fald gribe dette an?

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru formand! Der er ingen tvivl om, at markedet for onlinespil i Europa er inde i en meget dynamisk udvikling. Over 40 % af verdensmarkedet for spil har fokus på Europa, og indtjeningen er stigende. Den er i løbet af de seneste fire år næsten fordoblet, fra 6,5 mia. EUR til 11 mia. EUR. Vi kan på grundlag af disse statistikker tillade os at sige, at dette fænomen fortsat vil brede sig, både på overnationalt og grænseoverskridende plan. Udviklingen på markedet for tjenesteydelser og internettjenester og ændringer i forbrugeradfærden kræver en reaktion fra EU's side. Manglen på fællesskabslovgivning for onlinespil er blot ét eksempel, hvor institutionerne dels ikke formår at holde trit med samfundsudviklingen, dels ikke formår at imødekomme behovene på et europæisk fællesmarked i forandring. Den dynamiske udvikling på spillemarkedet, som er baseret på grænseoverskridende kontakter og transaktioner, kræver fælles og klare regler, hvis den tilknyttede risiko for svindel, hvidvask af penge, aftalt spil og afhængighed skal minimeres. Klare og gennemsigtige principper bør være grundlaget for det indre markeds funktion, og vi bør frem for alt beskytte de europæiske forbrugere mod disse trusler.

Vi bør informere forbrugerne om de negative følger af onlinespil. Unge er, som vi fremførte i beslutningen fra marts sidste år, ikke modne nok til at skelne mellem held, chance og sandsynlighed for at vinde. Vi skal have klarlagt risikoen for, at unge udvikler spilleafhængighed. Kommissionen formår i stigende grad ikke at følge trop – og ikke kun på dette område – med den usædvanligt hurtige udvikling på internettet og inden for de forskellige former for onlineaktiviteter. Er en af årsagerne til det ikke, at Kommissionen udelukkende

er sammensat af personer, som voksede op i en tid, hvor internetpionerernes elektroniske verden kun var noget, man læste om i fremtidsromaner?

Kommission må tage hul på at udarbejde en grundig rapport, som analyserer alt, der vedrører problemet med manglende retsaffenhed på spilleområdet, og alle de juridiske og samfundsmæssige konsekvenser, der er forbundet hermed. Det, der er behov for, er en klart defineret europæisk adfærdskodeks, som indeholder de højeste standarder og kan skelne mellem, hvad der er reel, sportslig konkurrence i forhold til spil, og hvad der er uærligt spil.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Fru formand! Reguleringen af spillemarkedet i EU er et følsomt spørgsmål, uanset om vi taler om traditionelle spil eller onlinespil. Sektoren for onlinespil er vokset i de seneste år og er i dag et område, hvor der skabes store overskud. Der er dem, der taler for at forbyde spil, og så er der dem, der mener, at et forbud kunne føre til en stigning i disse aktiviteter uden nogen form for tilsyn.

EU og medlemsstaterne har fælles mål for deres indsats for at forbedre reguleringen af spilleaktiviteter. De ønsker at beskytte mindreårige, finde en løsning på problemerne med afhængighed, indføre passende tilsynsforanstaltninger af hensyn til gennemsigtigheden og regler for reklame, for slet ikke at tale om at forebygge afhængighed og overdreven brug af onlinespil.

Da der ikke findes nogen harmoniseret lovgivning på området, kan medlemsstaterne frit fastsætte deres egne politiske mål og fastlægge det nødvendige beskyttelsesniveau. Selv om hensigten synes at være den samme, er det langt fra let at løse lovgivningsspørgsmålet på dette område. Vi er imidlertid nødt til at se kendsgerningerne i øjnene – spil er en vigtig økonomisk aktivitet, som ikke til fulde overholder principperne for det indre marked. Uden nogen restriktioner i form af tekniske barrierer er der adgang til disse aktiviteter på tværs af grænserne, og der kan genereres fortjenester i milliardklassen.

Domstolens domme bringer ikke dem, som er uenige, tættere på hinanden og på rette vej i forhold til at indføre lovgivning. Kommissionen står fortsat over for paradokset mellem medlemsstaternes kompetence til at regulere området og spiludbydernes klager over de restriktioner, som de pålægges nationalt.

Jeg er ikke fortalende for onlinespil. Jeg ville snarere sige, at jeg er imod sådanne aktiviteter. Jeg føler imidlertid, at vi er nødt til at tage udgangspunkt i den kendsgerning, at disse spil eksisterer. Vi er derfor nødt til at udarbejde en harmoniseret lovgivning, som ikke kun regulerer de erhvervsdrivendes aktiviteter, men vigtigst af alt også omfatter forbrugerbeskyttende foranstaltninger. Vi skal sørge for, at onlinespil håndteres på en ansvarlig måde. Vi skal beskytte mindreårige og dem, som er sårbare. Vi skal også forebygge afhængighed og forhindre organiseret kriminalitet.

Tamás Deutsch (PPE). – (HU) Fru formand! Jeg vil først gerne byde kommissær Barnier varmt velkommen og ønske ham alt det bedste i hans bestræbelser. Jeg vil opsummere mine bemærkninger i tre hovedpunkter.

Man kan i denne tidsalder, hvor eksperter siger, at vores verden er styret af massemedier og internettet, for det første ikke rigtig diskutere spil og navnlig onlinespil uden at se på de relevante sociale, kulturelle, sundhedsmæssige og psykiske virkninger, som de er forbundet med. Det står, som det fremgår af den beslutning, Parlamentet vedtog for et år siden, også klart, at onlinespil har åbenlyse samfundsskadelige virkninger. Vi skal fremhæve de virkninger, der er forbundet med udviklingen af afhængighed, organiseret kriminalitet og hvidvask af penge. Vi bør heller ikke glemme de skadelige virkninger af sportsvæddemål, for Europa er den dag i dag ramt af en forfærdelig skandale om aftalt spil, som desværre er forbundet hermed.

Jeg mener for det andet, at vi har fat i den forkerte ende, hvis vi tror, at reguleringen af onlinespil er et spørgsmål om at skabe et frit marked. Det er primært et spørgsmål om forbrugerbeskyttelse. Reguleringen bør efter min opfattelse have fokus på forbrugerbeskyttelse.

Sidst, men ikke mindst, vil jeg gerne foreslå to ting. Der er behov for fælles regler på europæisk plan, regler, der er baseret på forbrugerbeskyttelse og har fokus på forebyggelse – for at forhindre udvikling af afhængighed – forbindelsen mellem onlinespil og organiseret kriminalitet samt de skandaler om aftalt spil, der bringer fairplay i fare. Endelig er der et behov for, at EU tager initiativ til regler, der rækker ud over EU's grænser, da onlinespil er et globalt anliggende. Jeg mener, at det er noget, som vi også bør se på.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Fru formand! Spil har som så mange andre forretningsområder draget fordel af avanceret teknologi. Der er fordele og ulemper. Fordelen er, at det er blevet lettere for spillerne at finde et sted at spille. Spil er også en kæmpe indtægtskilde for medlemsstaterne, og spil har bredt sig til utrolig mange områder. Det plejede kun at handle om væddeløb og sport, men i dag har vi en lang række andre områder,

f.eks. forudsigelser om den politiske udvikling. Som vi siger i Irland, kunne man vædde om to fluer, der kræver op ad en væg. Vi har således en kæmpe fordel med hensyn til de områder, der er omfattet af spil.

Den negative side er, at vi oplever svindel, aftalt spil, samfundsmæssigt og privat kaos, spilleafhængighed osv. Det anslås, at der alene i Det Forenede Kongerige – ifølge Gamblers Anonymous – er i omegnen af 600 000 personer, som er afhængige af spil og er medlem af Gamblers Anonymous. Vi har det samme problem i Irland, og det er et udbredt problem i hele EU.

Jeg tror, at vi må se på Domstolens domme og konkludere, at det er op til den enkelte medlemsstat at fastsætte sine egne regler og bestemmelser. Vi har behov for en fælles politik, fordi spil ikke lader sig stoppe af landegrænser og går på tværs af hele EU. Jeg tror, at vi er nødt til at vende tilbage til de fremragende anbefalinger, som vi fremsatte den 10. marts 2009, for de er værd at se på igen. Parlamentet opfordrede f.eks. medlemsstaterne til at arbejde tæt sammen for at løse de samfundsmæssige problemer og problemerne i forhold til den offentlige orden, som opstår som følge af grænseoverskridende onlinespil. Vi er for det andet nødt til at beskytte forbrugerne mod svindel, og det bør der være en fælles indstilling til. For det tredje er der behov for fælles regler for markedsføring og fælles regler for onlinespil. Sidst, men bestemt ikke mindst, bør vi i forbindelse med kredit fastsætte et maksimalt kreditbeløb, og der bør med hensyn til alder helt klart fastsættes en aldersgrænse.

Hr. Panzeri sagde tidligere – og han har ret – at vi taler meget om beslutninger og henstillinger her, og de er alle sammen meget prisværdige, men vi er, når alt kommer til alt, nødt til at omsætte dem i praksis, ellers vil de blot være ambitioner. Vi taler således om handling, og vi taler om en tidsplan. Jeg ser derfor frem til Kommissionens svar.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Fru formand! Der er nok ingen, der vil afvise det faktum, at spil ligesom andre former for afhængighed medfører alvorlige sociale problemer, som ikke kun berører spillerne, men hele samfundet. Det er et komplekst problem.

Med den hurtige udbredelse af adgang til internettet i vores globaliserede verden er der sket en kraftig stigning i en ny form for afhængighed, nemlig afhængighed af onlinespil. Spillemarkedet er vokset dramatisk i de 14 år, der er gået siden 1996. Ligesom markedet vokser, vokser også indtægterne fra spil på verdensplan. Indtil vi får etableret et fælles EU-system for tilsyn med onlinespil, vil de eneste, som kan glæde sig over disse tal, være repræsentanterne for de virksomheder, der udbyder onlinespil.

Domstolen har udtalt, at spilletjenester er omfattet af den frie bevægelighed, og at medlemsstaterne selv bør regulere disse tjenester under hensyntagen til deres værdier og traditioner. Litauen er f.eks. et af de EU-lande, hvor onlinespil stadig er forbudt. Den frie bevægelighed for tjenesteydelser gør det imidlertid muligt at spille og have fri adgang til onlinespil, så selv om vi forbyder spil i hele EU, vil vi stadig ikke være beskyttet mod spil, der er registreret i andre dele af verden. Det er derfor nødvendigt at etablere et fælles EU-system for tilsyn med onlinespil, som tager højde for beskyttelsen af risikogrupper, og som har særlig vægt på beskyttelse af mindreårige og kontrol med transaktioner.

Det er med hensyn til spørgsmålet om mindreårige ikke kun spil om penge, som de bliver afhængige af, men ofte voldsspil, og det er også et stort problem.

Situationen er næsten den samme som med spørgsmålet om CO₂-udledning, som vi så ofte har drøftet. Internettet har ingen grænser, så hvis vi har forskellige regler og bestemmelser for onlinespil, vil det blive ligesom med klimaproblemet: en masse snak og desværre få resultater.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne stille et spørgsmål til Kommissionen i forbindelse med de spørgsmål, som blev stillet af min kollega hr. Nitras, der ikke kan være til stede i dag på grund af problemer med at komme til Strasbourg. Jeg vil for det første gerne bede Kommissionen om at kommentere de nylige lovændringer i medlemsstaterne i forbindelse med Domstolens domme. Agter Kommissionen for det andet fortsat at træffe retlige foranstaltninger med henblik på indførelse af fælles rammer for tilsyn med transaktioner i forbindelse med onlinespil under hensyntagen til navnlig forbrugerbeskyttelse og kampen mod spilleafhængighed og også den voksende organiserede kriminalitet i et system, der ikke er tilstrækkeligt kontrolleret?

Er Kommissionen i den sammenhæng enig i, at medlemsstaterne til trods for de fælles EU-regler, der er gældende i dag, stadig ikke er i stand til at begrænse borgernes spillelyst, trods indførelsen af eksempelvis forbud? Det virker ikke som om, at lovgivningen på området er tilpasset den aktuelle situation og udviklingen på markedet for internettjenester. Jeg har i den forbindelse følgende spørgsmål: Hvilke foranstaltninger agter

Kommissionen at træffe på dette område for eventuelt at fastsætte fælles rammebestemmelser, som ville være ens for alle medlemsstater?

Toine Manders (ALDE). – (NL) Fru formand! Jeg vil gerne ønske kommissær Barnier tillykke med udnævnelsen til kommissær samt byde ham varmt velkommen i Parlamentet, da der er mange punkter på dagsordenen.

Tjenesteydelsesdirektivet, eller "Bolkestein-direktivet", som Parlamentet har drøftet, udelukker udtrykkeligt spil fra sit anvendelsesområde. Det er efter min mening beklageligt, idet det betyder, at vi ikke havde mod til at anerkende, at det er et problem for forbrugerne, og jeg tror, at det skete på foranledning af regeringer, der meget gerne så, at medlemsstaterne fortsat kunne fastholde deres monopol på dette område. Det har resulteret i et lovgivningsmæssigt kludetæppe, der i øjeblikket skaber stor retlig usikkerhed. Det er beklageligt, og det skyldes manglende mod, også fra vores side, til at tage fat på problemerne. Hvis man ikke tager fat på et reelt problem, er det i virkeligheden det samme som at stikke hovedet i busken. Der er imidlertid tale om reelle problemer, idet de organisationer, der leverer spilletjenester, konstant er på udgik efter nye muligheder.

Vores nuværende lovgivning er baseret på fysiske grænser, men de virtuelle grænser er for længst blevet en realitet. Vi skal efter min mening derfor anlægge en europæisk tilgang til onlinespil, indføre klarere lovgivning, involvere udbydere i dette arbejde og sikre, at forbrugerne beskyttes, og at organiseret kriminalitet bekæmpes. Det betyder imidlertid også, at vi skal have mod til at ændre på en situation, hvor regeringer fastholder et monopol på grundlag af EF-Domstolens afgørelse om, at monopoler er tilladte, såfremt der føres en restriktiv politik, idet situationen er ved at komme helt ud af kontrol.

Dette fastslås også jævnligt af Domstolen, og vi bør efter min opfattelse have mod til at indføre ufravigelige retsregler, der fjerner vildskud og svindel på spilleområdet, ikke kun til gavn for vores borgere, men også for at bekæmpe organiseret kriminalitet. Jeg håber, at det vil lykkes, kommissær Barnier! De står over for en meget stor opgave, og jeg ønsker Dem held og lykke.

Måske – og det er min sidste bemærkning – er det allerede en bedrift, at De har opmuntret Parlamentet ved at se nærmere på gennemførelsen af tjenesteydelsesdirektivet. Der har trods alt været mange positive tilkendegivelser i denne forbindelse.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! I sag C-42/07 undersøgte EF-Domstolen, om Portugal havde overtrådt EU-lovgivningen ved at forbyde onlinespil. Portugal havde givet selskaber forbud mod at udbyde hasardspil via internettet. De selskaber, der blev berørt af dette forbud, som f.eks. BWin og Liga Portuguesa de Futebol Profissional, gik til domstolene og førte sagerne helt frem til EF-Domstolen. Hovedargumentet var, at Portugal med dette forbud havde krænket friheden til at levere tjenesteydelser, og at alle virksomheder i sidste ende bør have ret til at levere tjenesteydelser på tværs af grænserne. Alle EU-borgere skal desuden frit kunne modtage tjenesteydelser, hvilket er en passiv form for frihed.

Friheden til at levere tjenesteydelser omfatter imidlertid også i sagens natur et forbud mod forskelsbehandling, og medlemsstaten kan således ikke stille udenlandske leverandører af tjenesteydelser ringere end indenlandske leverandører af tjenesteydelser. Friheden til at levere tjenesteydelser omfatter på den anden side også et forbud mod begrænsning, og enhver handling, der i sig selv ikke er diskriminerende, men som har til formål at hindre udenlandske selskabers adgang til markedet, er naturligvis forbudt. Det er interessant, at EF-Domstolen afviste dette, idet den fastslog, at friheden til at levere tjenesteydelser kan begrænses, såfremt den bringer offentlighedens interesse i fare, idet det er nødvendigt at bekæmpe svindel, sikre forbrugerbeskyttelsen og forhindre ludomani.

Ludomani er et stort problem i øjeblikket. Alene i Tyskland er der ifølge de officielle tal 200 000 ludomaner, og unge mennesker bliver i stigende grad ofre for denne ludomani. Ifølge en undersøgelse starter nogle allerede med at spille i 13-årsalderen. Vi ved på den ene side, at private virksomheder, der overholder de strenge krav og har indført passende forbrugerbeskyttelsesprocedurer, kategorisk udelukkes fra markedet, samtidig med at statsejede spillemonopoler på den anden side beskyttes mod konkurrence på EU-plan, hvilket giver dem en større markedsfordel.

Jeg håber, at der vil blive taget højde for denne meget vanskelige og polariserede situation ved fastlæggelsen af nye lovgivningsrammer, og at Kommissionen vil tage højde for de centrale problemer, som jeg har rejst.

Giovanni Collino (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest gerne ønske kommissær Barnier held og lykke, da der skal gøres en stor indsats på dette område.

Spil har i sagens natur psykologiske konsekvenser for de enkelte spillere og påvirker kulturen og adfærdsmønstrene i de enkelte samfund. I lyset af de risici, der er forbundet med spil, er EF-Domstolens nylige dom, hvori det fastslås, at medlemsstaterne frit kan fastsætte deres egne regler på spilleområdet, fornuftig.

Dommen vedrørende Liga Portuguesa bekræfter, at EU reguleres internt på grundlag af 27 forskellige regelsæt, som de enkelte medlemsstater har besluttet at anvende som udgangspunkt for deres lovgivning. Det er helt i strid med anvendelsen af bestemmelserne om det indre marked og i strid med spillesektorens behov og harmonisering på EU-plan.

Hvis udbuddet ikke reguleres strengt, har det en negativ indvirkning på de enkelte EU-borgeres behov og adfærd, og her tænker jeg specifikt på de mest sårbare grupper og unge mennesker.

Vi opfordrer Dem til at tage skridt til udarbejdelse af lovgivningsrammer, der sikrer en afklaring af virksomhedernes ansvar og indførelse af fælles principper og en adfærdskodeks, med henblik på at beskytte alle de EU-borgere, der har en forkærlighed for onlinespil.

Milan Zver (PPE). – (SL) Fru formand, hr. kommissær! Jeg ønsker Dem held og lykke med Deres nye portefølje!

Spil er en moderne form for afhængighed. Vi kender alle til fænomenet, der er en form for eskapisme for nutidens mænd og kvinder. Onlinespil er imidlertid en kendsgerning, som vi politikere er nødt til at tackle, og som vi skal finde den bedst mulige løsning på. Vi skal på den ene side beskytte EU's grundlæggende principper som f.eks. den fri udveksling af tjenesteydelser, og vi skal på den anden side beskytte forbrugerne.

Men i hvilken retning skal vi gå? Hvis vi giver de enkelte medlemsstaters administrationer for vide beføjelser, vil vi efter min opfattelse ikke få bugt med alle ulemperne ved onlinespil. Vi vil heller ikke få bugt med hvidvaskning af penge og andre tilknyttede kriminelle aktiviteter.

Vi vil frem for alt ikke få bugt med monopoler, idet de pågældende virksomheder naturligvis vil få monopolstatus inden for deres nationale grænser. Jeg er imod protektionisme på spilleområdet, og jeg håber, at Kommissionens grønbog rent faktisk kan løse dette problem, hvilket vil være i alles interesse, i forbrugernes og de nationale administrationers interesse, og sikre EU's grundlæggende principper.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru formand, hr. kommissær! Vi behandler et spørgsmål af meget stor betydning for beskyttelsen af borgernes interesser og for beskyttelsen mod risikoen for svindel, der er et udbredt fænomen i spillesektoren, herunder inden for onlinespil.

Medlemsstaterne skal fastholde deres autonomi og fulde ret til at regulere spillemarkedet i overensstemmelse med traditionerne i deres egne lande og sikre et beskyttelsesniveau, der er mere passende for forbrugerne og i borgernes interesse, herunder investeringer på en række sociale områder, hvilket sker i Portugal.

Derfor kan konkurrencereglerne og princippet om den fri udveksling af tjenesteydelser slet ikke finde anvendelse på dette område. Der er ikke tale om en almindelig tjenesteydelse, idet vi taler om et spil, der har en alvorlig indvirkning på borgernes liv. Vi håber derfor, at De vil tage højde for vores holdning i forbindelse med udarbejdelsen af de nye foranstaltninger og anerkende medlemsstaternes fulde ret til fortsat at lovgive på dette område.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Fru formand! Tak, fordi jeg har fået mulighed for at sige et par ord om dette alvorlige internationale problem.

– (EN) Spil – herunder navnlig onlinespil – er en skjult afhængighed, og i modsætning til de andre alvorlige misbrugsproblemer, narkotika- og alkoholmisbrug, kommer sygdommen ikke umiddelbart konkret til udtryk. Onlinespil er desuden også den nye generations afhængighed, og det er navnlig et udbredt fænomen blandt unge mennesker, der er langt mere it-kyndige end deres forældre og derfor ikke kan opdages og følgelig beskyttes.

Jeg glæder mig derfor over den forestående offentliggørelse af grønbogen, hvor der skal tages fast på tre spørgsmål. For det første skal spilleaktiviteternes omfang afklares – i min egen by med 10 000 indbyggere var der f.eks. kun to bookmakere for nogle få år siden, men i dag er der 18. Når dette er blevet afklaret, skal der for det andet udarbejdes et oplysningsprogram for unge, forældre og undervisere og for det tredje lovgivning, der skal gennemføres i alle medlemsstaterne.

– (GA) Jeg ønsker Dem held og lykke med dette vigtige arbejde!

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Fru formand! I debatten om, hvorvidt onlinespil udelukkende bør henhøre under monopoler, hvorvidt det bør omfattes af krav om licens, eller hvorvidt det bør forbydes helt, bør vi efter min opfattelse ikke glemme, at ludomani er et stærkt stigende problem. Som vi alle ved, modtager croupier i kasinoer psykologisk træning med henblik på at kunne spotte spillere med en afhængighedsadfærd. De kan i nødvendigt omfang få forbud mod at spille. I lyset af den enorme vækst i markedet for onlinespil er afhængighedsproblemet rent faktisk i stigende grad blevet et internetfænomen. Det bringer ludomanernes relationer til andre mennesker, arbejde og sundhed i fare, og de kan oparbejde en gæld på flere tusinde euro på ingen tid.

Et andet problem i denne forbindelse er beskyttelsen af unge. Det er imidlertid ikke en løsning at forbyde unge mennesker at spille. Ifølge en undersøgelse spiller én ud af 10 studerende i Hamborg i aldersgruppen 14-18 år ulovligt om penge på internettet i form af onlinepoker eller -sportsvæddemål. Vi bør heller ikke glemme, at ud over den tragiske skæbne, der rammer ludomanerne og deres familier, er det også dyrt for staten.

Formanden. – Hr. kommissær! Jeg vil først og fremmest gerne byde Dem velkommen, da jeg ikke har åbnet forhandlingen, og give Dem ordet, således at De kan besvare disse mange spørgsmål.

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Fru formand! Tak for Deres velkomstord og tak til alle for Deres gode ønsker og opmuntring. Som De ved – og jeg har understreget dette tidligere i Parlamentet – tager jeg fat på denne nye opgave, som kommissionsformand Barroso har betroet mig, med stor viljefasthed og beslutsomhed. Jeg vil endog fortsat være lidt idealistisk. Der er efter min opfattelse en række kreative idealer, navnlig når vi taler om det europæiske projekt.

Det spørgsmål, som hr. Harbour netop stillede meget klart, og herunder navnlig spørgsmålene fra hr. Schwab, fru Gebhardt, fru Rühle og hr. de Jong, kan alle koges ned til følgende: Vil Kommissionen i dag udvise vilje og initiativ, og vil det ydermere ske ved brug af en anden tilgang end overtrædelsesprocedurer?

Tag ikke fejl. Jeg har naturligvis kun været kommissær i 48 timer. Jeg beder Dem derfor give mine kolleger og mig tid til at arbejde og til at forelægge forslag på en seriøs måde. Jeg vil imidlertid virkelig gerne tale med Dem om en ny tilgang af en årsag, der ligger mig meget på sinde. Som en lang række af medlemmerne har været inde på – herunder hr. Karas, fru Gebhardt og fru Figueiredo for et øjeblik siden, er der ikke tale om en almindelig tjenesteydelse. Derfor kan De med rette forvente denne nye tilgang fra Kommissionen, der i første omgang indebærer den høring, jeg netop har foreslået.

Medlemsstaterne kan i dag frit vælge, hvorledes de tackler dette spørgsmål, så længe de overholder traktaten. Alle medlemsstaterne mener, at spillemarkedet skal reguleres omhyggeligt i lyset af den samfundsmæssige risiko, en risiko, der redegøres for i detaljer i Schaldemose-betænkningen, som jeg har læst med stor interesse.

Rådets arbejde har også vist, at der er meget forskellige holdninger, traditioner og praksis. Jeg har bemærket, at medlemsstaterne ikke er blevet hørt af Kommissionen om et europæisk initiativ, siden de valgte at udelukke spil fra tjenesteydelsesdirektivets anvendelsesområde i 2006. Det skal der derfor laves om på. Jeg vil sammen med mine kolleger følge arbejdet i Rådets arbejdsgruppe meget tæt. Jeg ved også, at mange medlemsstater ønsker, at anvendelsesområdet i forslaget til direktiv om forbrugerrettigheder begrænses. Jeg bekræfter, at Kommissionen ikke udelukker, at der kan være andre løsningsmodeller end overtrædelsesprocedurer.

Jeg vil offentliggøre et policy dokument med henblik på at finde den rigtige tilgang. Jeg brugte selv ordet "grøn bog", men jeg er i denne forbindelse nødt til at undersøge indholdet og tidsplanen i Kommissionens arbejdsprogram og drøfte spørgsmålet med mine kolleger. Vi skal imidlertid offentliggøre et policy dokument med det formål at strukturere fremtidige drøftelser om dette spørgsmål. Dette spørgsmål er helt sikkert en ny og meningsfuld form for europæisk samordning.

Der er naturligvis en økonomisk dimension, men jeg vil gerne gentage, at det efter min opfattelse ikke er den eneste. Der er andre alvorlige problemer, der er en lige så stor udfordring for den offentlige interesse. Jeg vil gerne understrege over for hr. Creutzmann, hr. Kirkhope, hr. Paška – jeg kan ikke nævne alle, der har haft ordet, at jeg nøje har noteret de udtalelser, som de forskellige gruppers koordinatore er kommet med på Deres vegne.

Et af disse spørgsmål, en af disse udfordringer, er grænseoverskridende kriminalitet. Er det muligt at bekæmpe denne form for kriminalitet uden en europæisk tilgang? Det er efter min opfattelse umuligt. Hvad mere er, hvis vi ikke anlægger en europæisk tilgang til onlinespil, vil vi ikke komme videre med etableringen af et indre marked for e-handel.

Med hensyn til onlinespil skal vi i det mindste styrke samarbejdet mellem nationale regulerende myndigheder på spilleområdet i Europa. Det er desuden helt sikkert et af de spørgsmål, der undersøges i Rådets arbejdsgruppe, og derfor vil Kommissionen samarbejde med medlemsstaterne bl.a. på dette område.

Ud over at lytte til medlemsstaternes synspunkter, hvilket jeg vil gøre, vil jeg fortsat lytte til Europa-Parlamentet, som jeg har gjort her til formiddag, selv om det står mig klart, at de forskellige sider i Parlamentet har forskellige holdninger, der ikke altid stemmer overens, men jeg er klar over flertalsholdningen i Parlamentet. Jeg vil lytte til Parlamentet og til alle berørte aktører samt til foreninger inden for rammerne af denne høring om en bedre europæisk samordning. Det vil jeg under alle omstændigheder foreslå de øvrige kommissærer i de kommende dage.

Jeg har talt om udfordringer og prøvelser, og det vil jeg også gøre her til slut. Et af de problemer, som samfundet står over for, er naturligvis ludomani, der er et yderst alvorligt problem, hvilket er blevet understreget i Deres betænkning, og der er også problemet med mindreårige. Vi er nødt til at fastsætte strenge grænser, således at børn ikke kan spille. Alle medlemsstaterne arbejder med dette spørgsmål, men der er ingen samordning. Jeg mener derfor, at dette spørgsmål skal samordnes på EU-plan.

Hvis man skal udføre et ordentlig stykke arbejde, skal man først have ordentlig indsigt i tingene, og jeg støtter derfor opfordringen fra mange af medlemmerne til Kommissionen om at udarbejde et policy dokument med tal og pålidelige statistikker ud over de tal, jeg netop har nævnt. Jeg vil derfor søge at sikre – som fru Stihler og fru McGuinness netop udtrykkeligt har anmodet om – at Kommissionens dokument først og fremmest kommer til at indeholde en så nøjagtig diagnose som muligt af alle disse spørgsmål ud over klare politiske retningslinjer, dvs. ikke kun ord, men også forslag til afgørelser.

Jeg vil gerne sige en sidste ting om et emne, som også hænger sammen med spil, nemlig finansieringen af sport. Jeg vil i denne forbindelse gerne understrege, at jeg har brugt 10 år af mit liv på at organisere sportsaktiviteter. De Olympiske Lege i Vancouver åbner om et par dage, og jeg har den ære at være medformand for De Olympiske Leges organisationskomité. Jeg ved derfor, at det koster penge at organisere store sportsbegivenheder, og at finansieringsnetværk til en vis grad er knyttet sammen med sport.

Det er desuden årsagen til, at mange medlemsstater, som finansierer sport gennem spil, også ønsker at beskytte national praksis eller lovgivning. Kommissionen gennemfører i øjeblikket en undersøgelse af finansieringen af sport med det formål at få en bedre forståelse for alle disse spørgsmål. Der vil også blive afholdt en konference i Bruxelles i næste uge, og i det policy dokument, som jeg vil forelægge for Parlamentet, kommer vi også ind på disse netværk, der finansierer begivenheder og sport via spil.

Jeg har lyttet meget opmærksomt til Dem, og jeg glæder mig over mangfoldigheden og kvaliteten af Deres indlæg. Jeg vil fortsat lytte til Dem. Jeg agter at høre Parlamentet og alle berørte aktører i samarbejde med Parlamentet. På grundlag af dette policy dokument, der sandsynligvis vil tage form af en grønbog, såfremt kollegiet er enig heri, vil jeg aftale et møde med Parlamentet senest i efteråret, således at vi kan nå dette mål om at være mere konsekvente og etablere denne vidunderlige form for samordning på europæisk plan.

Formanden. – Mange tak for Deres uddybende og opmuntrende svar.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Ślawomir Witold Nitras (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne indledningsvis gøre opmærksom på betydningen af onlinespil i dag. Under denne forhandling drøfter vi en lang række spørgsmål, der efter min mening bør løses hurtigst muligt, ideelt set på fællesskabsplan. EF-Domstolen fastslog i sin dom, at regulering af spillemarkedet henhører under medlemsstaterne, og at de er i færd med at stramme reglerne på dette område. Ikke kun i Polen, men også i andre lande, lyder det fra flere sider, at vi bør begrænse mulighederne for at spille via internettet betydeligt. Det er efter min opfattelse et skridt i den rigtige retning, og målet er indførelse af en klar og ensartet lovgivning, herunder principper til fremme af et sikkert internet. Onlinehasardspil spilles på den anden side ofte uden for et enkelt lands territorium. Det har alvorlige konsekvenser, ikke blot juridiske, men også økonomiske. Spørgsmålet om, hvilken jurisdiktion der finder anvendelse, og i hvilket omfang den finder anvendelse, er fortsat ikke blevet afklaret. Efter min mening bør EU indføre lovgivning på EU-plan samt sikre en effektiv gennemførelse af lovgivningen, da en af EU's grundlæggende opgaver er at sikre borgernes sikkerhed.

(Mødet udsat kl. 11.25 og genoptaget kl. 12.00)

FORSÆDE: Libor ROUČEK*Næstformand***5. Erklæring fra formanden*********

Elizabeth Lynne (ALDE). - (EN) Hr. formand! Jeg vil blot meddele, at skriftlig erklæring nr. 0054/2009 om transport af heste til slagtning i Den Europæiske Union har opnået det nødvendige antal stemmer. Jeg vil gerne takke alle, der har underskrevet erklæringen. Det er en strålende nyhed.

Formanden. – I dag er det 20 år siden, at Nelson Mandela blev løsladt fra fængslet i Sydafrika efter at have afsonet 27 år af en livstidsdom, som regimet afsagde i 1964.

(Bifald)

Som De måske ved, var Nelson Mandela den første vinder af Sakharovprisen, der blev indstiftet af Europa-Parlamentet i 1988.

I anledning af 20-årsdagen for løsladelsen af Nelson Mandela udtalte Jerzy Buzek, formanden for Europa-Parlamentet, følgende: "Nelson Mandela er en kilde til inspiration og er fortsat elsket og husket af mange mennesker i Europa, Afrika og resten af verden. Nelsons Mandelas navn vil til evig tid være forbundet med kampen for frihed, retfærdighed og demokrati. Nelson Mandelas modige krav om integritet i det demokratiske liv, menneskerettigheder og forsoning med tidligere modstandere har sat de højeste standarder, som vi alle skal bestræbe os på at leve op til."

(Bifald)

"Nelson Mandela fortsætter kampen og er involveret i velgørende arbejde inden for bekæmpelse af hiv/aids og giver således fortsat millioner af mennesker verden over et lille håb.

20 år efter holder vi fast i Nelson Mandelas budskab om, at "det er op til os".

Michael Cashman (S&D), formand for Delegationen for Forbindelserne med Sydafrika. – (EN) Hr. formand! Jeg skal gøre det meget kort, da vi skal videre med dagsordenen.

Som De ganske rigtigt sagde, blev Nelson Mandela løsladt fra fængslet for 20 år siden efter 27 år som politisk fange. Hele verden var vidne til hans sidste skridt ud i friheden. Det var en dag, der ændrede Sydafrika og velsagtens hele verden. Han skabte et moderne og nyt Sydafrika. Han gjorde det uden vrede, uvilje eller bitterhed, hvilket viser, at han er en statsmand, der rager langt op over de andre. Han er efter min opfattelse et levende eksempel på det forhold, at vores historie enten holder os fangen eller sætter os fri. Da han blev befriet, befriede han et land, henviste apartheid til historiens glemsel og skabte et multiracialt demokrati i Sydafrika. Vi saluterer ham.

*(Bifald)***6. Afstemningstid**

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

6.1. Ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1085/2006 af 17. juli 2006 om oprettelse af et instrument til førtiltrædelsesbistand (IPA) (A7-0003/2010, Gabriele Albertini) (afstemning)

6.2. International inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer (A7-0005/2010, Jiří Maštálka) (afstemning)

6.3. Fællesskabsprogram for beskæftigelse og social solidaritet – Progress (A7-0049/2009, Kinga Göncz) (afstemning)

– Før afstemningen:

Kinga Göncz, *ordfører*. – (HU) Hr. formand! Jeg vil blot sige et par ord. Jeg vil på den ene side gerne takke for den opbakning, jeg har fået fra skyggeordførerne under disse meget barske forhandlinger, for udvalgets opbakning og navnlig for det spanske formandskabs opbakning. Da forhandlingerne gik i stå, fik det spanske formandskab forhandlingerne tilbage på sporet i begyndelsen af året.

Kompromiset går i alt væsentligt ud på, at Rådet godkendte teksten vedrørende mikrofinansieringsfaciliteten, som Parlamentet vedtog ved førstebehandling, hvilket var vigtigt af hensyn til en hurtig iværksættelse. Den anden vigtige del af kompromiset er, at der overføres 60 mio. EUR fra Progressprogrammet og 40 mio. EUR fra marginen, og at bevillingerne til Progressprogrammet kan forøges på ny med maksimalt 20 mio. EUR efter henstilling fra Kommissionen. Jeg vil gerne bede Rådet om at læse meddelelsen om dette spørgsmål, og det er vigtigt at offentliggøre denne, når aftalen offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

Vi vil få rådighed over et meget vigtigt kriseforvaltningsredskab. Jeg vil gerne bede alle om at medvirke til at sikre, at medlemsstaternes informeres herom, således at flere dårligt stillede personer kan anvende dette instrument til at starte virksomheder. Jeg lover på udvalgets og egne vegne at jeg vil overvåge programmets iværksættelse og den efterfølgende drift. Vi håber virkelig, at det bliver en succes.

Viviane Reding, *næstformand i Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg tror, at det er vigtigt, at jeg på vegne af Kommissionen fremsætter følgende erklæring, som Parlamentet har anmodet om.

Det finansielle bidrag fra EU-budgettet til faciliteten for perioden 1. januar 2010 – 31. december 2013 er blevet fastsat til 100 mio. EUR, der delvis skal finansieres via en reduktion af bevillingerne til Progressprogrammet på 60 mio. EUR. Ved fremlæggelsen af Kommissionens budgetforslag vil Kommissionen sikre, at der er en tilstrækkelig utildelt margin under udgiftsloftet for udgiftsområde 1 a, således at budgetmyndigheden – Rådet og Parlamentet – kan beslutte at øge bevillingerne til Progressprogrammet med maksimalt 20 mio. EUR i perioden 2011-2013 i overensstemmelse med punkt 37 i den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 om budgetdisciplin og forsvarlig økonomisk forvaltning.

6.4. Aftale EU/Amerikas Forenede Stater om behandling og overførsel af finansielle betalingsdata fra Den Europæiske Union til USA til brug for programmet til sporing af finansiering af terrorisme (A7-0013/2010, Jeanine Hennis-Plasschaert) (afstemning)

– Før afstemningen:

Joseph Daul, *for PPE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand! Jeg foreslår på vegne af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater), at Parlamentet henviser henstillingen til fornyet behandling i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 63 og 175. I går hørte vi Rådet og Kommissionen. Begge anmodede Parlamentet om mere tid til at følge op på Parlamentets anmodninger vedrørende den foreløbige aftale.

Det er rigtigt af Parlamentet at drage Rådet og Kommissionen samt USA til ansvar. Det er vores opgave – navnlig efter gennemførelsen af Lissabontraktaten – og den skal vi påtage os. Det er rigtigt af Parlamentet at sidestille personlig sikkerhed og privatlivets fred, idet disse to aspekter er uløseligt forbundet. PPE-Gruppen sætter ikke spørgsmålstegn ved Parlamentets krav eller autoritet ved at anmode om en mindre udsættelse af afstemningen. Gruppen anmoder om at få bolden kastet tilbage til Kommissionen, Rådet og USA i et meget kort tidsrum.

Min gruppe foreslår rent faktisk, at Parlamentet begrænser den tid, som Rådet får tildelt, ved at stille krav om at få forelagt de nødvendige oplysninger i næste måned og ikke i maj, som Rådet havde anmodet om. Det vil give os mulighed for at vedtage en endelig udtalelse i marts. Det er ikke urealistisk, navnlig ikke da vi i går aftes fik at vide, at kommissær Malmström ville forelægge et forslag til et nyt forhandlingsmandat til den endelige aftale i næste uge eller inden den næste minisession i Bruxelles, dvs. om 10 dage. Vi foreslår et nyt mandat i februar og Parlamentets afstemning i marts.

Timothy Kirkhope, *for ECR-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne støtte PPE-Gruppens anmodning om en udsættelse af afstemningen. Jeg mener, at det er en fornuftig og rationel fremgangsmåde. Parlamentet har fået nye beføjelser, men vi skal udøve disse på en velovervejet og ansvarlig måde. Rådet har forsøgt at berolige Parlamentet, måske endnu ikke i tilstrækkelig grad, men Rådet har også sagt undskyld for sine fejltagelser i denne proces. Jeg mener således, at vi nu bør tage os tid til at samarbejde om at komme videre, også hen imod indgåelsen af en ny langsigtet aftale. Hvis vi ønsker at værne om Parlamentets omdømme, vores fremtidige internationale aftaler og Europas sikkerhed, bør vi efter min opfattelse tage os tid hertil.

Jeanine Hennis-Plasschaert, *ordfører*. – (EN) Hr. formand! Jeg opfordrer medlemmerne til at stemme imod en udsættelse, idet Rådet ikke har opfyldt betingelserne for en udsættelse. Parlamentet kan ikke blive ved med at lade sig narre af falske løfter. Bolden var i Rådets banehalvdel, men Rådet handlede ikke korrekt og effektivt. Rådet har kendt til dette problem i over to år og har i denne periode intet gjort for at løse problemet. Hvis vi nægter at godkende indgåelsen af den foreløbige aftale, bringer vi ikke de europæiske borgeres sikkerhed i fare. Det vil fortsat være muligt at foretage målrettet transatlantisk udveksling af data. Retsstatsprincippet er af afgørende betydning, selv om vores love overtrædes i øjeblikket, og i denne midlertidige aftale ville de fortsat blive overtrådt. Parlamentet bør ikke medvirke hertil.

Endelig vil jeg til sidst gerne påpege, at hvis den amerikanske regering forelagde et lignende forslag for den amerikanske kongres om at bulkoverføre amerikanske statsborgeres bankoplysninger til en fremmed magt, ved vi alle, hvad den amerikanske kongres ville sige – ikke sandt?

(Bifald fra venstre)

Cecilia Malmström, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Kommissionen støtter en udsættelse af afstemningen. Det vil give den nye Kommission mulighed for at sætte fornyet skub i denne vanskelige sag, og det vil også give Europa-Parlamentet mere tid til at se, hvilken tilgang vi vil anlægge til dette spørgsmål.

Kommissionen skal overholde en meget ambitiøs tidsplan. Jeg vil gerne bekræfte det, hr. Daul sagde, nemlig at Kommissionen vil vedtage mandatet til en ny langsigtet aftale den 24. februar, hvis Parlamentet når til enighed om at udsætte afstemningen. Jeg vil personligt forelægge mandatet for Parlamentet samme dag. Rådet vil få forelagt mandatet dagen efter i Bruxelles med henblik på nærmere overvejelse. Jeg er sikker på, at det spanske formandskab vil gøre sit yderste for at skabe enighed om mandatet hurtigst muligt. Kommissionen vil herefter straks indlede forhandlinger med USA og vil forsøge at afslutte forhandlingerne hurtigst muligt.

Vi vil inden for rammerne af disse beføjelser holde Europa-Parlamentet fuldt underrettet på alle stadier i processen. Det er mit mål at sikre indgåelsen af en ny aftale med meget ambitiøse garantier for beskyttelse af privatlivets fred og databeskyttelse. Jeg tror, at vi kan opbygge tillid på begge sider af Atlanten med henblik på sporing af finansiering, men det skal naturligvis ske under fuld respekt for borgerlige frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg har et tillægsspørgsmål til Kommissionen, dvs. til kommissær Malmström. Er det korrekt forstået, at De i Deres egenskab af kommissær støtter anmodningen fra Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) om udsættelse af afstemningen? Må jeg spørge, hvorfor De ikke støttede disse anmodninger som Europaminister i de seks måneder under det svenske formandskab? Havde De gjort dette, ville det ikke have været nødvendigt at drøfte udsættelsen i dag.

Formanden. – Ønsker De at besvare spørgsmålet meget kort?

(Kommissæren afslog)

(Parlamentet forkastede anmodningen om henvisning af henstillingen til fornyet udvalgsbehandling)

6.5. Forslag til Rådets direktiv om gennemførelse af rammeaftalen indgået af HOSPEEM og EPSU om forebyggelse af stikskader i sygehus- og sundhedssektoren (B7-0063/2010) (afstemning)

7. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

Betænkning: Kinga Göncz (A7-0049/2009)

Traian Ungureanu, for PPE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Jeg vil navnlig gerne takke ordføreren. Jeg glæder mig på vegne af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) over den endelige afstemning om Progressprogrammet. PPE-Gruppen, som jeg repræsenterede under udarbejdelsen af betænkningen, har altid støttet alle initiativer og foranstaltninger, der har til formål at bekæmpe de økonomiske og sociale forskelle mellem medlemsstaterne.

Den betænkning, som vi har stemt om i dag, opfylder et af PPE-Gruppens hovedmålsætninger, nemlig at yde støtte til mikrovirksomheder under hensyntagen til social integration. Afstemningen i dag sikrer også, at programmerne under rammeprogrammet Progress ikke vil blive begrænset, og opfylder således en anden af PPE-Gruppens målsætninger. Det vigtigste aspekt i dagens afstemning er efter min opfattelse betænkningens artikel 1. Den afspejler rent faktisk en afbalanceret tilgang til spørgsmålet om kilder til finansiering af projekter, som PPE-Gruppen altid har støttet.

Budgetposten for den europæiske mikrofinansieringsfacilitet er rent faktisk sammensat af 60 mio. EUR fra Progressprogrammet og 40 mio. EUR fra andre kilder. Denne sammensætning er i overensstemmelse med PPE-Gruppens holdning, idet gruppen på den ene side støtter en hurtig iværksættelse af programmet og på den anden side ønsker at udvise den nødvendige forsigtighed under hensyntagen til de nuværende budgetbegrænsninger. Jeg vil gerne på ny takke for afstemningen i dag og for den stadige støtte under udarbejdelsen af betænkningen.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at det glæder mig meget, at vi har godkendt dette program, og det glæder mig at kunne stemme for, navnlig på et tidspunkt, hvor vores lande kæmper med den økonomiske krise og arbejdsløsheden er nået op på 10 % eller mere i mange af vores lande. Denne pakke vil være til stor hjælp for os alle. Jeg vil gerne takke ordføreren og vil også gerne sige, at jeg er meget glad for, at der blev skabt enighed, og at disse 100 mio. EUR ikke udelukkende vil blive allokeret på bekostning af Progresspakken. Det er en meget fin aftale, som jeg gerne vil takke for. Jeg håber, at alle vil drage fordel heraf.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig også meget over, at jeg har støttet dette initiativ. Det er et konkret udtryk for en af de foranstaltninger, som EU har truffet til imødegåelse af den nuværende økonomiske krise. Dette særlige initiativ er rettet mod de grupper, der normalt ikke har adgang til lånemarkedet, de grupper, som banker og andre finansielle institutioner siger nej til, nej tak, vi ønsker ikke at gøre forretninger med jer. Mennesker, der f.eks. har mistet deres arbejde, som risikerer social udstødelse, mennesker, der har vanskeligt ved at vende tilbage til arbejdsmarkedet, har nu mulighed for at starte egen virksomhed, idet de kan få adgang til lån på op til 25 000 EUR. Jeg tror, at dette initiativ vil gøre en forskel for mange mennesker, og jeg takker det spanske formandskab for dets bestræbelser på at indgå en aftale samt ordføreren for hendes store indsats.

Jeg mener, at vi har indgået en fin aftale i dag, navnlig for de grupper, der som sagt ikke har adgang til lånemarkedet, og personligt glæder jeg mig også meget over, at bl.a. kreditforeningerne får mulighed for at formidle disse mikrokreditter til deres medlemmer.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand! Den økonomiske krise har skabt en social krise – det er den eneste måde at beskrive en situation, hvor arbejdsløsheden er steget tre, fire eller fem gange så meget som i perioden før krisen. I løbet af det seneste år har Parlamentet godkendt en økonomisk genopretningsplan, en plan om gennemførelse og finansiering af afgørelserne, inden for rammerne af Progressprogrammet.

Situationen er naturligvis kompleks. Arbejdsløsheden kan ikke nedbringes på én gang. Jeg støttede Kommissionens supplerende foranstaltninger om mikrokreditfinansiering. Det er imidlertid uacceptabelt, at Kommissionen ønskede at finde en bekvem udvej og finansiere finansieringsfaciliteten via en omfordeling af midler fra Progressprogrammet. Jeg kunne ikke støtte denne tilgang og stemte derfor for kompromisløsningerne i Gönczi-betænkningen.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Det gamle Europas andel af det globale BNP er i alvorlig tilbagegang. Hvis vi udelukker de lande, der tiltrådte EU i forbindelse med den sidste udvidelsesrunde, tegnede de 15 gamle lande sig for 40 år siden for 35 % af det globale BNP. I dag tegner de sig for 25 %, og om 15 år vil de tegne sig for 15 %. Europa er ved at blive sklerotisk og artritisk på grund af den økonomiske og sociale model, som vi tidligere var så stolte af.

I perioden lige efter krigen så det ellers ud til at fungere; betalt ferie, barselsorlov – hvem kan være imod det? – lavere arbejdstid osv. Men på et tidspunkt trænger realiteterne sig på, og vi er kommet til det punkt nu. Der skal i dag fire tyske arbejdstagere til at præstere det samme antal arbejdstimer i løbet af året som tre amerikanske arbejdstagere. USA's andel af det globale BNP har således stort set ligget på samme niveau igennem de sidste 40 år. Vi er som et ældre ægtepar i et herskabeligt hus fra fordums tid, der er ved at falde sammen om ørene på os, og som således ikke har øje for, hvad der sker uden for vores dør. Hele vores kontinent er ved at blive sterilt, sklerotisk og gammelt.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Hr. formand! Jeg støttede med stor glæde beslutningen, og jeg støttede også alle ændringsforslagene. Hvorfor gjorde jeg det? For det første lykkedes det os at fokusere på beskæftigelse og social solidaritet på trods af krisen. For det andet lykkedes det os at fokusere på disse aspekter på trods af vores forskelle, idet der var tale om fælles ændringsforslag, der blev støttet af

socialdemokraterne, demokraterne, de kristelige demokrater og de liberale. For det tredje ønsker jeg endelig, at vi hermed sender et klart signal til alle medlemsstaterne om, at de med hensyn til denne beslutning bør følge Europa-Parlamentets eksempel.

Henstilling: Jeanine Hennis-Plasschaert (A7-0013/2010)

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Europa-Parlamentet har fået mere magt, men denne magt er ikke blevet brugt konstruktivt i dag. Forud for forhandlingen om SWIFT var der mange ting, der gik galt. Kommissionen og Rådet gav Parlamentet for få oplysninger og for sent. Det må ikke ske igen.

Det er imidlertid ikke en tilstrækkelig god grund til pludselig at standse et program, der har fungeret rimeligt i en årrække, et program, der flere gange påviseligt har beskyttet både europæiske og amerikanske statsborgere. Jeg har derfor stemt imod henstillingen, og jeg støtter en forlængelse af SWIFT-aftalen i ni måneder. I forbindelse med forhandlingerne om en ny aftale skal der skabes enighed om klare ordninger, der sikrer en bedre beskyttelse af personoplysninger. Vi skal forhindre unødvendig dataudveksling, og vi må ikke tillade lagring af data på ubestemt tid.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Hr. formand! Der er ingen, der bestrider, at det er nødvendigt at sætte beslutsomt ind over for terrorisme i EU og at indgå i et tæt og konstruktivt samarbejde med USA på dette område. Jeg har imidlertid stemt imod SWIFT-aftalen, fordi en række grundlæggende spørgsmål vedrørende databeskyttelse endnu ikke er blevet afklaret. Den foragt, der blev udvist for Parlamentet under forhandlingerne om aftalen, var desuden ganske enkelt uacceptabel. Jeg håber meget, at Parlamentet nu vil blive fuldt ud inddraget, og at denne situation ikke vil opstå igen.

Vi har brug for en international aftale om regulering af dataudveksling, men den må ikke være i strid med borgerlige frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder. I forbindelse med overførsel af data fra EU-medlemsstaterne til tredjelande skal vi desuden sikre, at vi beskytter EU-borgernes ret til databeskyttelse. Det vil jeg fortsat arbejde for.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Parlamentet havde en meget kort forhandling om SWIFT-spørgsmålet i går, og både Rådet og Kommissionen fremdrog en række meget vigtige aspekter vedrørende de nuværende proceduremæssige problemer, navnlig med hensyn til underretning af Parlamentet om alle spørgsmålets parametre.

Det er netop årsagen til, at jeg stemte for den foreslåede udsættelse i dag, således at vi kan få de rigtige oplysninger i den nærmeste fremtid, afklare eventuelle misfortolkninger og nå frem til en endelig afgørelse.

Beskyttelsen af de europæiske borgers oplysninger er af afgørende betydning, og vi støtter alle fuldt ud dette mål. Der er ingen, der bestrider, at der skal træffes de nødvendige foranstaltninger. Vi skal imidlertid samtidig træffe de nødvendige foranstaltninger til bekæmpelse af ulovlig finansiering af terrororganisationer og således sætte forebyggende ind mod et fænomen, der er en plage for både USA og Europa, nemlig terrorangreb.

Det er netop derfor, at vi har et meget stort ansvar at leve op til i den nærmeste fremtid, således at vi i fællesskab kan afklare misforståelserne og finde frem til en løsning på problemet.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne afgive stemmeforklaring om Hennis-Plasschaert-henstillingen – den såkaldte "SWIFT-henstilling" – om sporing af finansiering af terrorisme.

Afstemningen var efter min opfattelse forvirrende, selv ud fra Europa-Parlamentets standarder. Jeg tror, at vi stemte om ikke at stemme, og derefter stemte vi om at henvise henstillingen til fornyet udvalgsbehandling.

Jeg ønskede at stemme for henstillingen om at nægte at godkende indgåelsen af aftalen. Jeg ønskede imidlertid bestemt ikke at stemme for henstillingens punkt 2 om at forelægge henstillinger med henblik på en langsigtet aftale i overensstemmelse med de retlige rammer, der er indført i medfør af Lissabontraktaten.

Jeg ønsker ikke nogen aftale eller aftaler i medfør af Lissabontraktaten. Lissabontraktaten er i strid med Bill of Rights fra 1689 og Englands øvrige forfatningslove, der ikke er blevet udtrykkeligt ophævet, og som fortsat er i kraft. Derfor er England – ja endog Det Forenede Kongerige – i dag underlagt en ulovligt konstitueret regering.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne understrege, at jeg stemte for Hennis-Plasschaert-henstillingen, men jeg vil gerne afgive følgende stemmeforklaring. Grækenlands Kommunistiske Parti forkaster "terroraftalen" indgået mellem EU og USA under påskud af bekæmpelse af finansiering af terrorisme.

Vi fordømmer bestræbelserne fra centrum-venstre og centrum-højre, tilhængerne af den europæiske ensrettede linje, på at retfærdiggøre "terroraftalerne" med USA over for befolkningen. Selv om den midlertidige aftale, som EU og USA allerede har undertegnet, ikke godkendes i beslutningen, opfordres Rådet til at indgå en permanent aftale med USA, der angiveligt vil sikre beskyttelsen af personoplysninger.

Det er efter vores opfattelse et åbenlyst bedrag. Vi mener ikke, at personoplysninger vil blive beskyttet, såfremt denne beskyttelse ligger i hænderne på CIA eller andre efterretningstjenester. EU og USA og andre imperialistiske kræfter bruger terrorisme som et påskud for at krænke græsroddernes friheder og rettigheder, for at undergrave græsrodsbevægelsen og for at retfærdiggøre deres imperialistiske krige.

Der er ingen "terrorlove", der respekterer græsroddernes friheder, og derfor er befolkningen nødt til at forkaste dem og alle de tilknyttede "terroraftaler".

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Det var et meget komplekst spørgsmål, og jeg ville ønske, at jeg havde den moralske sikkerhed, der er blevet givet udtryk for fra begge sider. Der var en række legitime borgerrettighedsspørgsmål, spørgsmål, som befolkningen i både USA og EU bekymrer sig over. Jeg mener ikke desto mindre, at den amerikanske regering er gået meget langt i bestræbelser på at imødekomme de bekymringer, der blev givet udtryk for på denne side af Atlanten, og at den har stillet et rimeligt forslag, der sikrer en balance mellem sikkerhed og frihed.

Jeg har talt imod mange af de foranstaltninger, som Parlamentet har fået forelagt i løbet af de sidste 10 år, såkaldte "sikkerhedsforanstaltninger", der rent faktisk blot havde til formål at øge statens magt. Jeg mener imidlertid ikke, at denne foranstaltning tilhører denne kategori. Der er tale om en foranstaltning, der rent faktisk har forhindret terroristiske uhyrligheder. Jeg er bange for, at nogle af kritikerne i Parlamentet i virkeligheden ikke var interesseret i borgerrettigheder. De havde to andre dagsordener. For det første ønskede de at gøre det føderale parlaments beføjelser gældende på bekostning af nationalstaterne og for det andet at give udtryk for deres faste overbevisning om, at USA altid og alle steder har uret. Det er en skam. Efter valget af Barack Obama blev der fra Parlamentets venstrefløj lagt stor vægt på et nyt partnerskab på tværs af Atlanten. I dag kan vi se, hvor meget deres ord er værd.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! Kommissionen har indgået en aftale med USA om overførsel af personoplysninger om EU-borgere til amerikanske finansielle efterretningstjenester. Aftalen er meget ubalanceret og ufordelagtig for EU. Vi mener ikke, at aftalen kunne accepteres i den version, som Parlamentet har fået forelagt, idet vi er ansvarlige for at beskytte EU-borgernes rettigheder, og vi kan ikke tillade, at oplysninger om EU-borgere behandles af amerikanske finansielle efterretningstjenester i en periode på 99 år.

Aftalens struktur var absurd og ubalanceret, og den skabte efter min mening grundlag for misbrug af personoplysninger om EU-borgere. Det er derfor godt, at Europa-Parlamentet har besluttet at forkaste aftalen og forpligtet Kommissionen til at påbegynde arbejdet med en ny afbalanceret aftale, hvor de amerikanske og europæiske statsborgeres rettigheder sidestilles.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand! Jeg stemte for udsættelsen af afstemningen om aftalen samt imod forslaget om at nægte at godkende indgåelsen af aftalen. Det forhold, at stolthed har vundet over ansvarlighed i Parlamentet er ikke et godt tegn, selv om Rådet ikke underrettede Europa-Parlamentet behørigt. Analysen af disse data har imidlertid gjort det muligt at spore mulige terrorangreb rettet mod europæiske borgere i tide. De medlemmer, der uden videre forkastede den midlertidige aftale for at sikre en bedre beskyttelse af de europæiske borgeres finansielle oplysninger, har måske ikke læst denne aftale, da den udgør

en bedre ramme end den ramme, der eksisterer i praksis under den gamle aftale fra 2003, selv om der ikke er blevet påvist tilfælde af misbrug af data. I den midlertidige aftale var der tværtimod endnu flere nye garantier, f.eks. at anmodninger om oplysninger kun kan fremsendes af den amerikanske justitsminister, hvilket også gør sig gældende for Europol, og kun på grundlag af en klar beskrivelse af den efterforskning, som anmodningen vedrører. Jeg forstår derfor ikke, hvad der er sket her. Europa-Parlamentet har efter min opfattelse indtaget en usædvanlig og arrogant holdning.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Hr. formand! Jeg vil for det første gerne sige, at jeg fuldt ud accepterer den demokratiske afgørelse, som Parlamentet har truffet, men i denne sag glædede det mig at stemme i overensstemmelse med vores gruppe og den holdning, som vores leder, hr. Daul, har givet udtryk for. Jeg mener imidlertid, at der var to faktorer, der bidrog til, at anmodningen blev forkastet med 15 stemmer – for det første den manglende besvarelse af hr. Schulz' spørgsmål, og for det andet tror jeg, er der var en vis forvirring omkring, hvad vi stemte om.

Jeg tror, at vi fremover, når der kommer forslag fra salen, skal gøre det helt klart for alle, hvad vi stemmer om lige nu. Jeg misforstår måske situationen, men det er min holdning.

Forslag til beslutning B7-0063/2010

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om den afstemning, der netop har fundet sted om skarpe instrumenter og stikskader på hospitaler og hos lægen. Det skal understreges, at dette problem længe har været undervurderet. Der sker mange skader under operationer, hos den praktiserende læge eller på speciallægenes operationsstuer, hvor sygeplejersker eller læger skader sig selv med en nål eller en skalpel kontamineret med blod fra en patient med en smitsom sygdom.

Vi ser navnlig et stigende antal sygeplejersker, der bliver smittet med hepatitis, men det er ikke ualmindeligt inden for dette fag, at de også smittes med hiv-virus, og at de får aids. Jeg vil gerne støtte Europa-Parlamentets bestræbelser på at beskytte læger og sygeplejersker gennem forebyggende foranstaltninger samt sikre, at deres ret til at søge erstatning anerkendes.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over udfaldet af afstemningen her i dag, idet Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender vedtog en betænkning om beskyttelse af sundhedspersonale i EU mod infektioner, der overføres gennem blod ved stik af kanyler, og andre stikskader helt tilbage i 2006. Der blev naturligvis indgået en rammeaftale i juli mellem arbejdsmarkedets parter, og nu har vi vedtaget denne beslutning. Sundhedsarbejdere overalt i Europa vil hilse denne beslutning varmt velkommen, da nålestikskader og andre stikskader udgør en af de mest almindelige og alvorlige risici for sundhedsarbejdere. Det anslås således, at der er omkring 1 mio. skader af denne art hvert år.

Det er nu afgørende, at foranstaltningerne i direktivforslaget vedtages og gennemføres hurtigt. Sundhedsarbejderne har allerede ventet i for lang tid, og det er ikke rimeligt at bede dem om at vente længere. Deres arbejde er i forvejen meget vanskeligt og stresset, og jeg ved, at de vil hilse ethvert tiltag fra Parlamentet, der kan forbedre situationen, velkommen.

Skriftlige stemmeforklaringer

Betænkning: Gabrielle Albertini (A7-0003/2010)

Andreas Mølzer (NI), skriftlig. – (DE) Island, der forelagde sin ansøgning om tiltrædelse af EU for Rådet den 16. juli 2009, bør naturligvis ikke stilles ringere end andre kandidatlande eller potentielle kandidatlande. Jeg har således stemt for en tilpasning og ændring af den eksisterende forordning om førtiltrædelsesbistand. Island er som bekendt allerede medlem af EØS og er en meget højt udviklet nation, og derfor bør bistanden være begrænset. Dette instrument til førtiltrædelsesbistand bør imidlertid generelt revideres på ny. Det er f.eks. meget uklart, hvorfor tredjelande som Tyrkiet modtager flere hundrede millioner euro finansieret af de europæiske skatteydere, penge, der er hårdt brug for i Europa.

Betænkning: Jiri Maštálka (A7-0005/2010)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg stemte for denne betænkning, da Haagerkonventionen om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer fra 2007 først og fremmest er en foranstaltning, der skal beskytte børn, eftersom langt de fleste af sådanne krav vedrører børnebidrag. Denne konvention har til formål at gøre det nemmere at inddrive betalinger og sikre, at underholdsbidrag anerkendes og inddrives effektivt i udlandet. Jeg glæder mig over, at Rådet hørte

Europa-Parlamentet og snart vil træffe en afgørelse om denne konvention, idet der har været en stigning i antallet af internationale sager vedrørende inddrivelse af underholdsbidrag som følge af mulighederne for fri bevægelighed i medlemsstaterne og andre lande og som følge af et øget antal skilsmisser.

Jeg vil gerne understrege, at når Kommissionens forslag om inddrivelse af underholdsbidrag er blevet vedtaget, vil det blive nemmere og enklere for en person, der lever i en af de kontraherende stater, at inddrive underholdsbidrag fra en person, der er underlagt en anden kontraherende stats jurisdiktion. Når denne afgørelse er blevet truffet, vil relationerne mellem EU-medlemsstaterne og andre lande, der er parter i konventionen, blive juridisk styrket og reguleret af et harmoniseret regelsæt på dette område.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Konventionen om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer fra 2007 er meget vigtig både fra et politisk og et praktisk synspunkt, eftersom den sikrer en mere effektiv inddrivelse af børnebidrag og således medvirker til at løse situationer, der ofte er meget vanskelige. Eftersom langt de fleste af sådanne krav vedrører børn og børnebidrag, er konventionen først og fremmest en foranstaltning, der skal beskytte børn, hvori der fastlægges detaljerede bestemmelser om anerkendelse og fuldbyrdelse i sager om underholdspligt. Sigtet med forslaget er at godkende konventionen på vegne af Fællesskabet, der vil få enekompetence inden for hele konventionens anvendelsesområde. I lyset af konventionens betydning kan jeg kun støtte dette forslag, men jeg mener dog, at selv om det alene er Fællesskabet, der afgiver erklæringer til og tager forbehold over for konventionen, bør medlemsstaterne ikke desto mindre have mulighed for at fortolke disse forbehold og erklæringer på nationalt plan, således at de kan tilpasses nationale forhold.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter denne betænkning om godkendelse af indgåelsen af konventionen om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer. Konventionen har til formål at sikre grænseoverskridende inddrivelse af underholdsbidrag til familiemedlemmer gennem præcise standarder for anerkendelse og fuldbyrdelse i sager om underholdspligt på grundlag af standardiserede administrative procedurer. Der er allerede indført en forordning om underholdspligt, der finder anvendelse i sager, der berører to EU-medlemsstater, men sager, der berører et tredjeland, har ikke hidtil været omfattet af en sådan regulering. Denne konvention vil udvide beskyttelsen af vores børns ret til underholdspligt i sager, der berører et tredjeland, som er part i konventionen.

Robert Dušek (S&D), *skriftlig*. – (CS) Forslaget til Rådets afgørelse om Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af konventionen om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer er først og fremmest en foranstaltning til beskyttelse af børn inden for rammerne af EU som helhed og til fastlæggelse af en metode til inddrivelse af internationale krav samt regler for anerkendelse og fuldbyrdelse i sager om underholdspligt, der berører medlemsstaterne og et tredjeland. Da Fællesskabet har kompetence til at undertegne konventioner på dette område, der er fuldt ud bindende for medlemsstaterne, er proceduren hurtig og helt sikkert mere effektiv, end hvis de enkelte medlemsstater undertegnede lignende konventioner med tredjelande, og jeg støtter betænkningen fuldt ud.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om forslag til Rådets afgørelse om Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af konventionen om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer. Godkendelsen af denne konvention vil gøre det muligt at indføre et harmoniseret regelsæt i EU over for tredjelande, som er parter i konventionen. Disse foranstaltninger vil sikre en bedre beskyttelse af børn, eftersom langt de fleste krav vedrørende underholdsbidrag vedrører børn.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Kommissionen ønsker at vedtage Haag-konventionen om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer, således at medlemsstaterne bliver bundet af denne konvention, fordi EU har tiltrådt den. Kommissionen har ekstern kompetence til at godkende konventionen.

I lyset af at der savnes specifikke svar på de praktiske spørgsmål vedrørende international inddrivelse af børnebidrag, vil tiltrædelsen af denne konvention sikre større effektivitet i den internationale inddrivelse af underholdsbidrag til familiemedlemmer og dermed beskytte de børn, der skal have gavn af disse ydelser. Derfor og ligeledes på grund af den medfølgende retssikkerhed anser jeg tiltrædelsen af denne konvention for vigtig.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) I et moderne, retfærdigt og kulturelt udviklet samfund er der bestemt ingen tvivl om, at man skal sikre en ordentlig og sund ernæring til alle, men navnlig til dem, der skal vokse og lære, især børnene. Fællesskabet skal yde al den nødvendige støtte til og indsats over for børn og

unge med henblik på at sikre den bedste udvikling af deres evner. Fødevarer – et grundlæggende og umisteligt princip for menneskeheden – er en central faktor for deres fysiske udvikling og udviklingen af deres mentale og kognitive evner. Eftersom borgerne skal være de primære modtagere af EU's indsats, vil jeg understrege de europæiske institutioners kapacitet med hensyn til initiativ og gennemførelse i henhold til denne konvention, som sikrer en effektiv inddrivelse af underholdsbidrag til familiemedlemmer. Det skal også understreges, at man har skabt mulighed for udvikling på et fælles retligt område i henhold til princippet om gensidig anerkendelse af domstolsafgørelser.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi er ikke i tvivl om betydningen af at tiltræde denne konvention, som er det, der foreslås i Maštálka-betænkningen, og derfor stemte vi for. Ovennævnte konvention vedrører spørgsmål om anerkendelse af udenlandske afgørelser, overførsel af midler og administrativt samarbejde, herunder mange praktiske spørgsmål, der kan påvirke inddrivelsen af internationale krav.

Men vi er ikke enige i, at EU skal påtage sig en ekstern enekompetence på dette område. Vi accepterer endnu mindre, at man indfører en præcedens, der kan medføre en udvidelse af restriktionerne for medlemsstaternes muligheder for især at indgå bilaterale aftaler, ikke kun på dette område, men også på andre.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Der indgås stadig flere ægteskaber mellem personer fra forskellige lande og kulturer. Problemer i forbindelse med tvister, når disse internationale ægteskaber skal opløses, har i årevis været et hyppigt tema for andragender til Europa-Parlamentet. Europa-Parlamentet er bevidst om de alvorlige problemer, der rammer børn, som er fanget i familiestridigheder på grund af internationale ægteskaber, og indførte i 1987 embedet som international mægler for bortførelse af børn. Underskrivelsen af konventionen om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer er Fællesskabets næste skridt i retning af at sikre en hensigtsmæssig beskyttelse af borgerne og navnlig børnene. Konventionen skal styrke Fællesskabets lovgivning om anerkendelse og håndhævelse af retsafgørelser vedrørende underholdspligt og styrke det administrative samarbejde mellem de centrale myndigheder ved at indføre et harmoniseret regelsæt for Fællesskabet i forhold til tredjelande, der tiltræder konventionen. Når konventionen træder i kraft, vil den derfor sikre fordringshaverne til underholdsbidrag omfattende bistand fra en central myndighed i deres opholdsland, når de ønsker at inddrive underholdsbidrag fra udlandet. Konventionen giver også anledning til mange praktiske spørgsmål, der kan påvirke behandlingen af en fordring, f.eks. sprogkrav, standardformularer, udveksling af information om national lovgivning og brugen af nye it-teknologier til at begrænse omkostninger og frister.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det er meget vigtigt med harmonisering og forbedring af effektiviteten ved international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer, fordi dette sikrer børns rettigheder og beskyttelse af børnene, eftersom de udgør langt størstedelen af modtagerne af underholdsbidrag, som de er berettigede til, hvis forældrene bliver separeret.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Inddrivelse af børnebidrag er et voksende problem, også på de enkelte landes eget område. Ofte må staten træde til og dække manglende betaling af underholdsbidrag. Estland går endda så vidt som til at offentliggøre navnene på folk, der undlader at betale børnebidrag, på internettet for at tvinge efterladende fædre til at betale. Forståeligt nok er inddrivelsen af krav om underholdsbidrag på tværs af grænserne som følge af en domstolsafgørelse langt vanskeligere. Nu skal inddrivelsen gøres lettere gennem en aftale, men EU mener at have større beføjelser, end tilfældet er, og derfor har jeg stemt imod betænkningen.

Betænkning: Kinga Göncz (A7-0049/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om beslutningsforslaget vedrørende fællesskabsprogrammet Progress. Denne betænkning ændrede Kommissionens forslag, som støttede en fuldstændig finansiering af et nyt mikrofinansieringsinitiativ for at skabe beskæftigelse – et program på 100 mio. EUR i form af en foranstaltning til bekæmpelse af krisen, og som hjælper arbejdsløse til at stimulere deres iværksætterevner – over Progress-programmets nuværende budget. Dette program blev oprettet for at støtte gennemførelsen af EU's mål vedrørende beskæftigelse, sociale anliggender og lige muligheder som defineret på den sociale dagsorden og som et bidrag til gennemførelsen af Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse og har en fantastisk positiv gennemførelsesprocent (80 %). I en periode, hvor den finansielle og økonomiske krise er ved at blive til en social og beskæftigelsesmæssig krise, ville vi ved at vedtage Kommissionens forslag sende det forkerte signal, idet Progress har de mest sårbare grupper som målgruppe. I Parlamentets forslag regner man i kraft af en aftale med Rådet med 60 mio. EUR, der skal komme fra

Progress-programmet, og 40 mio. EUR fra områder af budgettet, der ikke er blevet udnyttet. Næste år vil begge programmer blive gennemført fuldt ud med tilstrækkelig finansiering.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Konsekvenserne af den økonomiske og finansielle krise er mest smertefulde for de almindelige EU-borgere. Derfor er den vigtigste opgave for EU's politik i dag at bremse den stigende arbejdsløshed, at skabe flere arbejdspladser samt skabe gunstige betingelser for økonomisk genopretning. Krisen har ændret Europas arbejdsmarkeder helt grundlæggende, og derfor er det vigtigt at sikre, at vi har de nødvendige foranstaltninger, så både arbejdstagere og virksomheder lettere kan tilpasse sig den ændrede situation. Jeg støtter denne betænkning, fordi jeg mener, at det er nødvendigt at afsætte yderligere finansiering til Progress-programmet for at støtte folk på arbejdsmarkedet og bistå de mindre virksomheder og deres udvikling.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jeg stemte for denne betænkning, fordi den er et fremragende initiativ, der vil hjælpe socialt ugunstigt stillede mennesker i Europa, herunder kvinder og unge, der har mistet deres arbejde eller ikke har mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet, med at opnå økonomisk støtte og fremme iværksætteri. Fællesskabsprogrammet Progress for beskæftigelse og social solidaritet er rettet mod de mest sårbare grupper og vil hjælpe dem ved at skabe alternative jobmuligheder og sikre deres beskæftigelse, idet arbejdsløsheden især rammer de mest sårbare mennesker i samfundet.

Det glæder mig, at det lykkedes Europa-Parlamentet at nå frem til en aftale med Rådet og Kommissionen under trilogien om målrettet finansiering og gennemførelse af dette program. Jeg vil gerne understrege betydningen af dette initiativ, for lige nu stiger arbejdsløsheden, og det samme gælder de mest sårbare menneskers sociale isolation. Derfor vil jeg gerne understrege, at vi ved at gennemføre Progress-programmet planmæssigt og effektivt kan opfylde de sociale prioriteringer, som EU har fastlagt – skabe nye job og øge beskæftigelsen, skabe flere muligheder for at komme ind på arbejdsmarkedet og opfylde arbejdsmarkedets behov.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig*. – (FR) På grund af opbremsningen i den økonomiske aktivitet og den forværrede beskæftigelsessituation, navnlig blandt unge, indfører Europa-Parlamentet og Kommissionen et nyt mikrofinansieringsinstrument ved navn Progress. Forslagene fra medlemmerne af Demokratisk Bevægelse var fokuseret på at give mikrovirksomheder i den sociale økonomi adgang til instrumentet, så de kan udvikle supplerede sociale tjenester til sårbare grupper, der ønsker at etablere eller udvikle deres egen mikrovirksomhed. Med hensyn til finansieringen af instrumentet forsvarede medlemmerne af Demokratisk Bevægelse tanken om en ny budgetkonto, der ikke vil betyde nedskæringer af Progress-programmet, som finansierer talrige initiativer til fremme af beskæftigelsen.

Til sidst indgik Kommissionen, grupperne i Parlamentet og Rådet et afbalanceret kompromis, der giver mulighed for blandet finansiering (60 mio. EUR fra budgettet fra Progress-programmet og 40 mio. EUR fra nye konti på EU's budget). Indførelsen af dette nye instrument er et fremskridt, der vidner om EU's ønske om at indføre specifikke foranstaltninger i lyset af borgernes legitime sociale problemer, og det beviser, at der er interesse for et større engagement fra Europa-Parlamentets side i den europæiske beslutningsproces. Medlemmerne af Demokratisk Bevægelse hilser dette velkommen.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for fru Göncz' betænkning, som forkaster Kommissionens forslag om at hente 100 mio. EUR fra Progress-programmet til den europæiske mikrofinansieringsfacilitet. Eftersom den økonomiske og finansielle krise allerede er på vej til at føre EU ud i en social og beskæftigelsesmæssig krise, vil det at hente penge fra Progress-programmet, der er rettet mod de mest sårbare grupper, sende et meget negativt signal til den europæiske befolkning. Derfor må man i gang med en ny høringsrunde for at finde en mere velegnet løsning og dermed garantere, at den europæiske mikrofinansieringsfacilitet kan nå sine mål.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Eftersom Europa oplever en alvorlig finansiel og økonomisk krise, der har medført en alvorlig social krise med stigende arbejdsløshed i alle medlemsstater, er det vigtigt for EU at skabe effektive mekanismer til at bekæmpe krisen og samtidig hjælpe de grupper, der er mest berørt som f.eks. de arbejdsløse.

Den europæiske mikrofinansieringsfacilitet blev etableret af netop denne grund for at imødegå udfordringerne på beskæftigelsesområdet. Faciliteten vil blive finansieret med 100 mio. EUR og får sin egen konto på 2010-budgettet.

Derfor udsender man med Kommissionens forslag om at hente penge fra Progress-programmet – som er rettet mod sårbare grupper og gennemførelsen af den sociale dagsorden i kampen mod forskelsbehandling,

social udstødelse, arbejdsløshed manglende ligestilling mellem kønnene – det forkerte signal i lyset af de nuværende udsigter.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Progress-programmet blev indført for at støtte EU's målsætninger inden for beskæftigelse, sociale anliggender og lige muligheder i henhold til den sociale dagsorden og for at bidrage til gennemførelsen af Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse. Jeg er tilhænger af mikrofinansieringsfaciliteten for beskæftigelse og social integration, som Parlamentet allerede har vedtaget. Men jeg kan ikke erklære mig enig i, at man begrænser bevillingerne til Progress-programmet. Nye programmer skal i det hele taget ikke finansieres på bekostning af programmer, der allerede er etableret. Det skal bemærkes, at den kvalitative og kvantitative vurdering af Progress-programmet i dets tredje gennemførelsesår været meget positiv ud fra et budgetmæssigt synspunkt. Den gennemsnitlige gennemførelsesgrad i de seneste to et halvt år er på over 80 % i forpligtelser og betalinger. Den nuværende situation har fået Budgetudvalget til i forbindelse med budgetproceduren for 2010 at erklære sig som tilhænger af at finansiere den nye facilitet ved at oprette to nye sammenhængende budgetposter til netop dette. Derfor stemte jeg for forslaget til beslutning, som betyder en afvisning af Kommissionens forslag om at overføre 100 mio. EUR fra Progress til mikrofinansiering.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Vi stemte imod denne betænkning, for som med den foregående Göncz-betænkning om indførelse af en europæiske mikrofinansieringsfacilitet for beskæftigelse og social integration, som vi stemte om i december, bryder Parlamentets flertal sine løfter og godkender et forslag om at tage penge fra Fællesskabets Progress-program.

Vi erindrer om, at vi i de to betænkninger, som blev vedtaget i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender i henhold til en tidligere beslutning fra Europa-Parlamentet, afviste at finansiere denne nye facilitet på bekostning af en anden, som allerede var indført og i brug.

Som et alternativ foreslog man at oprette en ny budgetpost med sine egne midler, dvs. en budgetpost med "nye" penge. Ændringsforslaget fra vores politiske gruppe blev desværre forkastet, selv om det gik i samme retning.

Eftersom de sociale vilkår i de forskellige medlemsstater forringes, er det uacceptabelt, at midlerne kanaliseres bort fra beskæftigelse og social integration og i retning af andre prioriteringer, som man har defineret i mellemtiden, selv om det drejer sig om mikrofinansiering.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for betænkningen af min kollega Kinga Göncz om oprettelse af et vigtigt mikrofinansieringsinstrument til fremme af beskæftigelsen på virksomheder med færre end 10 ansatte og af social integration. Med hensyn til finansieringen, anstødsstenen i forhandlingerne med Rådet, kan vi være tilfredse med en bevilling på 100 mio. EUR over fire år. I økonomiske krisetider er det stadig vigtigere at støtte indsatsen fra alle parter i den sociale økonomi, der har svært ved at få adgang til det traditionelle lånemarked. Lad os genskabe borgernes tillid til et Europa, der kan bistå dem med deres iværksætterprojekter, selv om de tilhører en sårbar gruppe.

Iosif Matula (PPE), *skriftlig*. – (RO) Europa har gennem Progress-programmet sat fokus på de store problemer, som borgerne står over for, eftersom det skal hjælpe med at gennemføre målsætningerne for beskæftigelse, social integration og lige muligheder. Indførelsen af en mikrofinansieringsfacilitet er et nyttigt initiativ i forbindelse med den økonomiske og finansielle krise, vi befinder os i, og til at afhjælpe behovet for at sætte de europæiske økonomier på sporet mod genopretning.

Det er præcis af disse grunde, at de nye programmer ikke skal finansieres ved at reducere de nuværende prioriteringer. Den løsning, vi har godkendt i dag, løser en stor del af finansieringsproblemet. Selv om dette ikke er den bedst mulige løsning, stemte jeg for den, fordi det er kolossalt vigtigt for os at få en europæisk mikrofinansieringsfacilitet. De 100 mio. EUR plus eventuelt yderligere 20 mio. EUR for perioden 2011-2013 vil udgøre en separat budgetpost. Denne facilitet skal bruges til at hjælpe de arbejdsløse og sårbare mennesker, der ønsker at etablere eller drive mikrovirksomheder.

Jeg mener, at den europæiske mikrofinansieringsfacilitet skal have et endnu større budget for at gøre den virkelig effektiv med hensyn til opnåelse af målene for beskæftigelse og social integration.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Progress-programmet er af stor betydning for gennemførelsen af den sociale dagsorden, eftersom det betyder støtte til kampen mod forskelsbehandling, social integration, beskæftigelse og ligestilling mellem kønnene. Programmet er blevet et vigtigt instrument og har haft en gennemførelsesprocent på omkring 80 % i forpligtelser og betalinger. Men det giver ikke mening at afsætte

midler, der er beregnet til dette program, til bekæmpelse af de nye arbejdsløshedsproblemer, som den økonomiske krise, som EU og verden i øjeblikket oplever, giver anledning til. Oprettelsen af en mikrofinansieringsfacilitet til beskæftigelse og social integration er et positivt skridt, men den skal finansieres separat uden at gå på rov i midler, der er beregnet til Progress-programmet.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *skriftlig*. – (FR) Efter adskillige drøftelser mellem Europa-Parlamentet og Det Europæiske Råd har den uformelle trilog i løbet af de seneste dage givet mulighed for at nå frem til en aftale om finansiering af den europæiske mikrofinansieringsfacilitet. Jeg vil især gerne lykønske alle parterne i disse forhandlinger, for jo hurtigere man træffer en beslutning, desto hurtigere vil borgerne kunne anvende denne europæiske mikrofinansieringsfacilitet. Jeg stemte i dag for den blandede finansiering af den europæiske mikrofinansieringsfacilitet på i alt 100 mio. EUR fordelt på 60 mio. EUR, der hentes fra Progress, og 40 mio. EUR fra margener under tærsklerne. Denne aftale vil f.eks. give EU's borgere mulighed for at optage et lån via mikrokredit, at købe briller til deres børn, som har svært ved at læse, hvis deres normale banker nægter dem et lån.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE), *skriftlig*. – (DE) I nogle situationer kan mikrofinansiering hjælpe folk med at etablere virksomheder og dermed finde en vej ud af en krise. Alligevel har min gruppe og jeg selv i dag stemt imod, at 60 mio. EUR skulle omdirigeres fra Progress-programmet til mikrofinansiering. I forordningen om Den Europæiske Socialfond (ESF) gives der mulighed for at udbetale mikrofinansiering. De samlede bevillinger for perioden 2007-2013 er på 76 mia. EUR, og en betydelig andel af dette beløb er afsat til mikrofinansiering. ESF-finansieringen gør det også muligt at tilbyde mikrofinansiering i kombination med andre foranstaltninger. I stedet for at udnytte disse muligheder fuldt ud indfører man nu et nyt mikrofinansieringsinstrument med store udgifter til bureaukrati og et forsvindende lille budget. For at føje spot til skade skal dette nye instrument finansieres over det mindste EU-program, det europæiske fattigdomsprogram Progress (med en samlet bevilling på 743 mio. EUR). Programmets tilhængere giver indtryk af, at der vil blive stillet nye midler til rådighed for det, men dette er forkert, for i realiteten hentes midlerne fra støtteprogrammer for socialt ugunstigt stillede grupper.

De Grønne vil ikke acceptere et sådant kunstgreb, fordi pengene suges væk fra de fattigste for at kunne oprette et nyt låneinstrument. Vi har ikke brug for et nyt pr-venligt instrument, der finansieres med midler fra fattigdomsprogrammet, men snarere for modet til at afsætte et specifikt EU-budget til dette formål.

Anna Záborská (PPE), *skriftlig*. – (FR) Kommissionen har foreslået, at der oprettes et nyt europæisk mikrofinansieringsinstrument for at fremme beskæftigelsen. Instrumentet er beregnet på at hjælpe arbejdsløse med at komme på fode igen og gøre iværksætteri tilgængeligt for nogle af de dårligst stillede grupper i Europa, herunder unge, i den bredere sammenhæng med den økonomiske genopretningsplan. Alle institutionerne bør være mere opmærksomme på de fattigste arbejdstagere. Betyder det at have et arbejde nødvendigvis, at man ikke er fattig? Yder job eller sociale ydelser tilstrækkelig beskyttelse imod ensomhed eller skrøbelighed, der fører til ligegyldighed? Arbejdet integrerer helt sikkert den enkelte i samfundet, men det er ikke tilstrækkeligt til at blive borger, hvilket erfaringerne også har vist. Familier, der lever i fattigdom, fortæller os, at arbejde er langt mere end en indtægtskilde. Det er let at indføre programmer for de arbejdsløse, men det er vigtigere at hjælpe de fattigste og dem, der befinder sig længst fra arbejdsmarkedet. Derfor glæder jeg mig over den vigtige rolle, som den europæiske komité for den fjerde verden spillede ved udveksling af erfaringer mellem kolleger og med repræsentanter for det organiserede civilsamfund.

Betænkning: Jeanine Hennis-Plasschaert (A7-0013/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) EU-institutionerne fungerer i fællesskab for at sikre konsekvens og integritet i EU's politik og for at garantere beskyttelsen af vores borgeres rettigheder. Diskussionerne om aftalen mellem EU og USA om overførsel af finansielle betalingsdata har varet længe nok, og institutionerne ved udmærket, at Europa-Parlamentet ikke vil gå med til bestemmelser i aftalen, der krænker fortroligheden af personoplysninger og ikke sikrer en effektiv databeskyttelse. Rådets skridt med at godkende aftalen med USA blot én dag, før Lissabontraktaten trådte i kraft, viste, at tilliden mellem Fællesskabets institutioner ikke er andet end tomme ord. Europa-Parlamentet er en institution, der repræsenterer borgerne direkte, og skal deltage i samtaler og vedtagelse af beslutninger, der har direkte indvirkning på borgernes rettigheder og friheder. Rådet indrømmer selv, at det grundlæggende spørgsmål i aftalen om dataoverførsel ikke er løst korrekt, og derfor mener jeg, at der skal indledes åbne og detaljerede samtaler med alle de berørte lande. Det er nødvendigt med en aftale med USA, men den må ikke krænke de juridiske krav om beskyttelse af personoplysninger i EU.

Regina Bastos, Maria Da Graça Carvalho, Carlos Coelho, Mário David og Maria do Céu Patrão Neves (PPE), skriftlig. – (PT) Vi stemmer imod den midlertidige aftale, fordi den ikke er i overensstemmelse med den europæiske lovgivning. Det er ikke acceptabelt, at politiet i Portugal kun kan få adgang til folks bankoplysninger med en retskendelse, mens det amerikanske politi kan fortolke og analysere millioner af oplysninger uden nogen form for retlig kontrol.

Vi anerkender behovet for transatlantisk samarbejde i kampen mod international kriminalitet og navnlig mod terrorisme.

Vi ønsker at understrege, at dette samarbejde skal etableres på grundlag af gensidig tillid og respekt for principperne om gensidighed, proportionalitet og respekt for borgernes rettigheder.

Vi fordømmer Rådets opførsel over for Europa-Parlamentet. Det undlod at gøre opmærksom på en række oplysninger og fremstillede sagen som et *fait accompli*. Det er vigtigt, at dette ikke gentager sig, og at man overholder Lissabontraktaten til punkt og prikke.

Når man godkender en dårligt forhandlet aftale, får man ikke bare en dårlig aftale i ni måneder. Man får et utilstrækkeligt grundlag for forhandlingerne om den langsigtede aftale og tillader overførsel af millioner af oplysninger, der vil blive gemt i mange år. Vi opfordrer Rådet og Kommissionen til at forhandle sig frem til en bedre aftale, hvor man respekterer Europa-Parlamentets beslutninger.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Afvisningen af SWIFT-aftalen skal sende et vigtigt signal til hele det internationale samfund og de øvrige EU-organer om, at EU's lovgivende instanser fremover skal høres om vigtige beslutninger i henhold til bestemmelserne i Lissabontraktaten.

Efter dagens afstemning i Strasbourg er det klart, at Parlamentets medlemmer ikke grundlæggende er modstandere af en aftale mellem EU og USA om overvågning af mistænkelige kapitaloverførsler via SWIFT-systemet. Pressen på den anden side af Atlanten er hurtig til at beskrive afstemningsresultatet i Parlamentet som et nej til aftalen. Parlamentet har stemt for at beskytte EU-borgernes og virksomhedernes personoplysninger. Kampen mod terror og en hurtig registrering af mistænkelige bankoverførsler står mere end nogensinde øverst på EU's prioriteringsliste.

Kommissionen skal hurtigt genforhandle bestemmelserne i SWIFT-aftalen, så de bringes i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder og kan håndhæves så hurtigt som muligt. Den rumænske regering støttede sammen med alle de øvrige nationalregeringer godkendelsen af aftalen med USA. Europa-Parlamentet har gjort sin pligt som en institution, der er direkte valgt af EU's borgere, som det har lovet at beskytte.

Michael Cashman (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for en udskydelse, fordi vi efter min mening har meget at vinde ved at søge at opnå en bedre aftale ved at forhandle med USA på vegne af EU's 27 medlemsstater. Af samme grund stemte jeg for aftalen, uanset hvor ufuldstændig og utilfredsstillende den måtte være, fordi jeg mener, at den giver mulighed for at forhandle videre om en ny aftale frem til udgangen af 2010. Hvis forhandlingerne mislykkes, betyder det, at vi mister enhver mulighed for at nå frem til en fuldstændig aftale.

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg glæder mig over resultatet af denne afstemning, fordi garantierne i Rådets forslag til beskyttelse af borgernes privatliv var utilfredsstillende. Forsvaret for borgerlige frihedsrettigheder er et grundlæggende krav, og kampen mod terror skal føres på en måde, så disse rettigheder overholdes. Ved at stemme for Parlamentets beslutningsforslag ønskede jeg på ny at bekræfte, at den midlertidige aftale skulle overholde kriterierne i Lissabontraktaten, navnlig chartret om grundlæggende rettigheder. Jeg kræver også, at oplysninger kun må indsamles med henblik på kampen mod terror, og at "overførte data er omfattet af de samme bestemmelser vedrørende indbringelse af klager for domstolene som dem, der gælder for data, der beror i EU, herunder erstatningskrav i tilfælde af ulovlig behandling af personoplysninger". Jeg hilser denne afstemning velkommen, idet Europa-Parlamentet viser, at det til fulde påtager sig det ansvar, det har fået pålagt i henhold til Lissabontraktaten, og at det er i stand til at modstå pres fra medlemsstaterne og fra USA. Det er et tegn på den nye politiske balance, der er ved at blive indført i EU.

Νικόλαος Χουντής (GUE/NGL), γραπτώς. – Ψήφισα, όπως και η υπόλοιπη ευρωομάδα μου, υπέρ της Έκθεσης ώστε να μην συναινέσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στην καταπάτηση βασικών νομικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων σχετικά με τον σεβασμό των προσωπικών δεδομένων των Ευρωπαίων πολιτών. Η συμφωνία SWIFT σε καμία περίπτωση δεν βοηθάει στην πρόληψη ενάντια στην τρομοκρατία. Πρόκειται για μια συμφωνία που, σε θολό και μη ελέγξιμο πλαίσιο, θα παρέδιδε προσωπικά δεδομένα των Ευρωπαίων πολιτών στις Αρχές και τις μυστικές Υπηρεσίες των ΗΠΑ.

και σε όποιους άλλους αυτές επιθυμούν να τα δώσουν. Το δικαίωμα στην ασφάλεια δεν είναι σε καμία περίπτωση αντιπαράθετικό με το δικαίωμα στην ιδιωτικότητα και της προστασίας των προσωπικών δεδομένων. Η καταπολέμηση της τρομοκρατίας δεν περνάει μέσα από τον Μεγάλο Αδελφό, την παραβίαση ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και ελευθεριών αλλά από την προώθηση της αλληλεγγύης, της ισότητας και του σεβασμού του διεθνούς δικαίου σε παγκόσμιο επίπεδο. Ως μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είχα την ευθύνη να διαφυλάξω τα συνταγματικά καθιερωμένα δικαιώματα των πολιτών της Ένωσης, που κάποιοι αφήνουν βορρά στις απαιτήσεις της Αμερικανικής Κυβέρνησης και της CIA στον υποτιθέμενο πόλεμό τους ενάντια στην τρομοκρατία.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig af hele mit hjerte over, at Rådets og Kommissions forslag til en aftale med USA om overførsel af data blev forkastet. Den nuværende tekst i aftalen mellem EU og USA beskytter ikke EU's borgere og virksomheders rettigheder og giver rent faktisk mulighed for masseoverførsel til USA af alle personlige og kommercielle oplysninger i SWIFT-systemet i strid med EU-lovgivningen. Europa-Parlamentet har siden 2006 regelmæssigt gjort opmærksom på vores bekymring over for både Rådet og Kommissionen, der forhandlede denne skændsel af en aftale på plads. Men de valgte at se stort på vores bekymringer, fordi de troede, at de kunne indgå aftalen, før Europa-Parlamentets nye beføjelser i henhold til Lissabontraktaten trådte i kraft. Rådet hastede rent faktisk en underskrift igennem, dagen før Lissabontraktaten trådte i kraft. Lissabontraktaten giver EP bindende vetobeføjelser over for sådanne internationale aftaler. Hidtil har ingen nationale parlamenter eller Europa-Parlamentet haft undersøgelsesbeføjelser i denne følsomme proces. Jeg glæder mig også over, at det irske parlaments fællesudvalg om europæiske anliggender har besluttet at kigge nærmere på dette forslag. Dette er et signal om en langt mere effektiv overvågning af europæiske lovgivningsforslag, som vil være til gavn for borgerne.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) The Terrorist Finance Tracking Programme (TFTP) skal være et effektivt middel i kampen mod global terror og har navnlig til formål at overvåge finansiering af terror. Overførsel af data om europæiske borgere til USA er helt klart kontroversiel og inkonsekvent. Vi er bekymrede over, at personoplysninger f.eks. kan blive misbrugt af organiserede kriminelle. Men efter Europa-Parlamentets behandling vil overdragelsen og lagringen af data imidlertid være tilstrækkelig beskyttet. Eftersom aftalen er midlertidig og gælder frem til den 31. oktober 2010, og der er mulighed for at trække sig ud af andre aftaler, hvis der konstateres uoverensstemmelser, har jeg besluttet, at jeg vil stemme for udkastet til aftale mellem EU og USA om behandling og overførsel af finansielle betalingsdata fra EU til USA.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Hennis-Plasschaert-betænkningen, for jeg føler på trods af betydningen af en aftale med USA om forebyggelse af terrorfinansiering, at dette hører ind under de nye juridiske rammer, der er blevet indført ved Lissabontraktaten og EU's charter om grundlæggende rettigheder. Dette er en alvorlig sag, der kræver en grundig behandling i Europa-Parlamentet, som skal have adgang til hele den nødvendige dokumentation med henblik på hurtigt at kunne indgå en langsigtet aftale, som er mere værdifuld rent sikkerhedsmæssigt, men som ikke må indgå på bekostning af respekten for borgernes rettigheder.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) SWIFT-aftalen giver det amerikanske finansministerium adgang til data vedrørende finansielle betalinger for at forebygge og bekæmpe terror og finansiering af terror. Men som følge af de tekniske aspekter ved SWIFT-systemet kan dette ikke begrænses til søgning efter specifikke data om personer, der mistænkes for at være involveret i kriminelle aktiviteter. Derfor vil systemet overføre alle oplysninger om alle transaktioner i et bestemt land på en bestemt dato. Denne situation truer ikke beskyttelsen af oplysninger om europæiske borgere og virksomheder, eftersom principperne om proportionalitet og nødvendighed overholdes.

Det er klart, at kampen mod terror omfatter det internationale retlige samarbejde og i mange tilfælde overførsel af personoplysninger såsom bankoplysninger.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg anerkender behovet i form af den midlertidige aftale om et transatlantisk samarbejde i kampen mod international kriminalitet og navnlig mod terror. Jeg vil gerne understrege, at dette samarbejde skal etableres på grundlag af gensidig tillid og respekt for principperne om gensidighed, proportionalitet og respekt for borgernes rettigheder. Sikkerhed skal imidlertid ikke have forrang frem for, men snarere være forenelig med andre rettigheder, friheder og garantier. Det er ikke acceptabelt, at politiet i Portugal kun kan få adgang til en persons bankoplysninger med brug af en domstolskendelse, mens det amerikanske politi kan fortolke og analysere millioner af oplysninger uden nogen form for retlig kontrol. Jeg fordømmer Rådets opførsel over for Europa-Parlamentet. Det undlod at gøre opmærksom på en række oplysninger og fremstillede sagen som et fait accompli. Det er vigtigt, at dette ikke gentager sig, og at man overholder Lissabontraktaten til punkt og prikke. I lyset af ovenstående stemmer jeg for beslutningsforslaget, der går imod aftalen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi glæder os over, at et flertal i Parlamentet, der omfatter os selv, har forkastet den såkaldte SWIFT-aftale mellem EU og USA.

Eksistensen af disse databaser og udvekslingen af eller adgangen til disse data, hvad enten der er tale om de amerikanske myndigheder, EU-agenturer eller medlemsstaternes myndigheder, giver anledning til en hel del usikkerhed og indebærer risici, der ikke kan kontrolleres som følge af myndighedernes effektive kontrol med borgerne. Kriminelle og uskyldige, mistænkte og ikkemistænkte, alle vil være fanget i en proces, der ikke rummer nogen forsikringer for effektivitet, hvilket også er påvist.

Gennemførelsen af denne aftale vil betyde, at man holder fast i mangelfulde foranstaltninger, der indføres som led i den såkaldte kamp mod terror og den bevidste placering af dette spørgsmål i medierne for at undertrykke folks rettigheder. Vi støtter behovet for at bekæmpe alle former for kriminalitet, men det skal frem for alt ske ved at fokusere på oprindelsen og forebyggelsen af disse fænomener og ikke ved at lægge vægten på vage sikkerhedsforanstaltninger, der krænker de offentlige friheder og borgernes grundlæggende rettigheder og garantier, hvorved vores demokrati svækkes yderligere.

Vi accepterer ikke nogen form for udveksling af frihed for mere sikkerhed, for i sidste ende vil vi miste dem begge. Vi støtter i stedet et mere sikkert samfund med brede demokratiske rettigheder og friheder.

Christofer Fjellner og Alf Svensson (PPE), skriftlig. – (SV) Vi stemte for aftalen mellem EU og USA om overførsel af data fra SWIFT. Men vi foreslår, at Parlamentet udskyder beslutningen for at sikre en yderligere styrkelse af beskyttelsen af personoplysninger. Desværre ønskede Parlamentet ikke dette. Den midlertidige aftale, som vi stemte for, er udtryk for en balancegang mellem to målsætninger: effektiv bekæmpelse af terror og sikring af borgernes personoplysninger og privatliv. Der er behov for effektive instrumenter i kampen mod terror, men vi skal frem for alt sikre os, at de demokratiske rettigheder garanteres. Det føler vi, at vi har opnået nu, men vi ville gerne have haft en endnu bedre beskyttelse. Eftersom SWIFT nu har flyttet dele af sine operationer fra USA, er det sket en betydelig styrkelse af beskyttelsen af personoplysninger, idet man anvender europæiske standarder for beskyttelse af personoplysninger. De videre forhandlinger mellem EU og USA om en langsigtet aftale, der kombinerer en stærk garanti for databeskyttelse for vores borgere med effektive muligheder for at spore de økonomiske forberedelser til terrorhandlinger, skal afsluttes til oktober. Selv om vi kan gøre mere for styrke beskyttelsen af den enkelte, mener vi, at forbedringerne sammenlignet med situationen før årsskiftet, hvor der ikke forelå en aftale, er tilstrækkelige til, at vi kan stemme for den midlertidige aftale for at undgå en betydelig svækkelse af kampen mod terror i de kommende ni måneder. Inden vi når frem til en endelig aftale, vil vi kræve en yderligere styrkelse af beskyttelsen af den enkelte som en forudsætning for at stemme for den.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for at forkaste den såkaldte SWIFT-aftale mellem EU og USA om overførsel af finansielle betalingsdata med henblik på at bekæmpe terror. SWIFT-aftalen er i sin nuværende form meget langt fra den rette balance mellem behovet for at bekæmpe international terror og behovet for at beskytte de grundlæggende rettigheder. Det er uacceptabelt, at millioner af ufiltrerede personoplysninger om uskyldige personer sendes til de amerikanske myndigheder. Det er uacceptabelt, at disse oplysninger i henhold til amerikansk ret og i strid med EU's lovgivning kan gemmes i op til 90 år. SWIFT-aftalen skal også yde tilstrækkelig beskyttelse af personoplysninger og privatliv, hvilket jeg allerede støttede ved de to afstemninger om udveksling af finansielle data.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte uden tøven for denne betænkning, så Europa-Parlamentet kan udtrykke sin klare afvisning af SWIFT-aftalen, der blev forhandlet på plads i dølgsmål uden at tage højde for Europa-Parlamentets synspunkter, som Rådet og Kommissionen omhyggeligt udelod af forhandlingerne. Det er vigtigt, både af hensyn til princippet om beskyttelse af privatliv og effektiviteten af disse dataoverførsler i kampen mod terror, at drøftelserne foregår på en sådan måde, at man forhandler sig frem til en klar aftale. Budskabet fra denne afstemning skal også være en ny bekræftelse af Europa-Parlamentets rolle som de europæiske borgeres tjener, og vi vil som sådan forsvare deres rettigheder og grundlæggende friheder på en solid og effektiv måde, både beskyttelsen af deres privatliv og i kampen mod terror.

Monika Hohlmeier (PPE), skriftlig. – (DE) Min beslutning om at stemme imod den foreløbige SWIFT-aftale er ikke en beslutning rettet mod samarbejdet med USA om bekæmpelse af terror. Jeg gik meget tydeligt ind for, at vi hurtigst muligt skal indgå en ny og kompatibel aftale, der vil give de europæiske og amerikanske sikkerhedsmyndigheder mulighed for at arbejde tæt sammen og give dem mulighed for at spore pengeoverførsler med mistanke om forbindelser til terror. Men den midlertidige aftale har store mangler, herunder utilstrækkelige bestemmelser om sletning af data, klagerettigheder og adgang til information og videreformidling til tredjemand. Jeg forventer desuden af et ægte partnerskab mellem EU og USA, at ansvaret

for at garantere borgernes sikkerhed inden for rammerne af Terrorist Finance Tracking Programme (TFTP) udelukkende lægges i amerikanske hænder, men også at det skaber en klart defineret tidsramme for udvikling af et europæisk TFTP i samarbejde med USA inden for EU.

Derfor håber jeg, at man i nærmeste fremtid vil forhandle en aftale på plads, som stadig giver mulighed for på lang sigt at bekæmpe terror verden over, spore terrornetværk og deres finansielle transaktioner, men som også respekterer borgernes personoplysninger.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Afvisningen af den midlertidige aftale om overførsel af bankdata til USA via SWIFT-netværket på grund af et ønske om at beskytte personoplysninger, proportionalitet og gensidighed skal ikke anses for en øvelse fra Parlamentets side i at udnytte de nye beføjelser, der indføres med Lissabontraktaten, men for et politisk budskab fra Europa. Ved at forkaste denne aftale og stemme for Europa-Parlamentets henstilling har vi vist, at en vigtig politisk beslutning ikke kan vedtages, hvis den krænker bestemmelserne i Lissabontraktaten og navnlig chartret om grundlæggende rettigheder. Når der er indgået en ny aftale, denne gang på lang sigt, og når den sikrer beskyttelse af data om EU's borgere, vil Europa-Parlamentet give sit samtykke. Kampen mod terror er fortsat en af de vigtige udfordringer, som vi står over for i øjeblikket. I denne situation er der behov for en ny aftale, men der er behov for en bedre aftale for at sikre en ordentlig beskyttelse af de europæiske borgere. Derfor skal Parlamentet ved udarbejdelsen af en ny aftale spille en central rolle i en procedure, hvor man respekterer traktatens bogstav.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (EN) I dag stemte jeg imod SWIFT-aftalen om udveksling af bankdata med USA med henblik på at bekæmpe terror. Aftalen er ikke tilstrækkeligt vidtgående til at beskytte Europas befolkning. Der er behov for en bedre databeskyttelse. I henhold til denne aftale kræves der ingen forudgående retskendelse for at få adgang til data. Databeskyttelse er en af vores grundlæggende rettigheder. Respekten for menneskerettigheder er af kolossal betydning, og forsvaret for menneskerettigheder er en integrerende del af mit arbejde i Parlamentet. Samtidig mener jeg, at vi skal indføre foranstaltninger for at bidrage til kampen mod terror i samarbejde med USA. Dette skal imidlertid ikke ske på bekostning af vores charter om grundlæggende rettigheder. Afvisningen af SWIFT-aftalen er en vigtig begivenhed i Europa-Parlamentets historie. På den måde udsender vi et klart signal: Europa-Parlamentet vil udnytte sine nye beføjelser i henhold til Lissabontraktaten i demokratiets interesse ved at stå fast og beskytte sine borgeres rettigheder. Kommissionen skal i enhver fremtidig dataformidlingsaftale med USA vise, at man har fundet den rette balance mellem bekæmpelse af terror og respekten for vores borgeres privatliv.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) For mig er der ingen tvivl om, at der er behov for et tæt og konstruktivt partnerskab mellem EU og USA, især når det drejer sig om at bekæmpe terror. Alligevel stemte jeg imod den foreløbige SWIFT-aftale, fordi de grundlæggende databeskyttelsesspørgsmål ikke er afklaret. Denne omgåelse af Europa-Parlamentet ved forhandlingerne om aftalen var også uacceptabel og særdeles problematisk. Selv om jeg mener, at der er behov for en international aftale om regulering af dataudveksling, skal de borgerlige frihedsrettigheder og de grundlæggende rettigheder stadig beskyttes.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for SWIFT-aftalen, fordi jeg mener, at det er nyttigt at udveksle data. Vores respektive efterretningsvæsen har nævnt forskellige tilfælde, der viser netop dette. Terrortruslen er til stede, det kan man ikke benægte, og forsøget på at gennemføre et angreb i Detroit i sidste måned bekræfter dette. Derfor skal vi demonstrere, at vi er ansvarlige. Det drejer sig om gensidig bistand. Denne aftale skal ikke fortolkes som en ensidig forpligtelse fra EU's side. EU vil give adgang til sine oplysninger, men til gengæld vil de amerikanske myndigheder analysere disse data, hvilket vi ikke kan gøre i Europa i øjeblikket, eftersom der ikke findes europæiske programmer til bekæmpelse af terrorfinansiering svarende til TFTP. Denne aftale garanterer vores sikkerhed, ikke bare sikkerheden på amerikansk område. Endelig er der tale om en virkeligt international aftale i modsætning til de foregående ensidige aftaler. Garantierne vil være bindende, brugen af aftalen vil blive evalueret, og hvis EU mener, at disse garantier ikke respekteres, indeholder aftalen en klar bestemmelse om, at parterne kan afslutte den.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det spørgsmål, vi har stemt om, var fornyelsen af en aftale om sporing af banktransaktioner, hvilket har haft stor betydning i kampen mod den terror, som i de senere år har valgt de vestlige samfund som mål. Hvis beslutningsforslaget blev godkendt og aftalen forkastet, kan terrororganisationerne operere uden nogen form for effektiv kontrol med de alvorlige konsekvenser, som det vil medføre. Underligt nok afviser mange fra den yderste venstrefløj aftalen med den begrundelse, at den krænker fortroligheden af personoplysninger, de samme mennesker, som i deres hjemlande argumenterer for afskaffelse af bankhemmeligheden og offentliggørelse af alle bankoplysninger. For disse mennesker drejer sagen sig ikke om overførsel af data, men om, at overførslen sker til USA, et land, som de er ude af stand til at skjule deres åbenlyse fjendskab over for. Derfor tog jeg ved min stemmeafgivelse mod beslutningsforslaget

og for aftalen kun udgangspunkt i de helt specifikke omstændigheder vedrørende behovet for at bekæmpe terror med alle midler og anerkendelsen af USA's grundlæggende rolle i denne kamp.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jeg stemte for Hennis-Plasschaert-betænkningen for at vise, at jeg afviser SWIFT-aftalen om overførsel af finansielle betalingsdata til USA under påskud af terrorbekæmpelse, der blev undertegnet af de 27 medlemsstater. Jeg mener, at USA's anmodning er uacceptabel og er en trussel mod europæiske borgeres friheder og rettigheder. Med dette forslag har de mest konservative kræfter forsøgt fuldstændig at underlægge os amerikanske interesser uden at tænke på borgernes sikkerhed eller privatliv. Europa-Parlamentet må ikke tillade, at europæeres borgerlige rettigheder og frihedsrettigheder krænkes af hensyn til terrorbekæmpelsen.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) EU har givet USA lov til at løbe om hjørner med os alt for længe. Det er på høje tid, at vi sætter en stopper for USA's konstante indhug i vores borgerlige rettigheder og frihedsrettigheder og databeskyttelse i terrorbekæmpelsens navn. Overførslen af finansielle betalingsdata til udenlandske magter udgør en alvorlig krænkelse af vores borgeres grundlæggende rettigheder, navnlig når modtageren af disse data er USA. Overførslen af millioner af bankoplysninger er absolut ikke i Europas interesse.

Ingen ved, hvad den amerikanske efterretningstjeneste vil gøre med de indsamlede data, og det lader døren stå på vid gab for alle former for misbrug, selv økonomisk spionage. At Washington skulle bruge bankdata i kampen mod terror er intet andet end et røgslør. Bortset for alt andet kan EU ved at sige nej til SWIFT-aftalen bevise sin uafhængighed af USA. Jeg kan kun helhjertet støtte Europa-Parlamentets nej til SWIFT-aftalen.

Mariya Nedelcheva (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte imod SWIFT-aftalen mellem EU og USA, fordi jeg mener, at garantierne i form af databeskyttelse er utilstrækkelige. Uden at ville anfægte, at kampen mod terror er nødvendig, fordi truslen er mere end reel i dag, er jeg overbevist om, at vi ikke kan garantere de europæiske borgeres sikkerhed uden samtidig at garantere den fulde respekt for deres personoplysninger.

Som tingene står i øjeblikket, er SWIFT-aftalens bestemmelser for tilfælde, hvor USA kan overføre europæiske data til tredjelande, for svage. Der er behov for entydige bestemmelser for udveksling af data. Med hensyn til de mulige retsmidler for borgere eller virksomheder, der mener, at deres data ikke beskyttes korrekt, er artikel 11 i aftalen langt fra tilstrækkelig.

Selv om der findes garanti for databeskyttelse, når dataene behandles på EU's område, hvad sker der så, når de europæiske data behandles i USA? Der skal føres forhandlinger på en gennemsigtig og demokratisk måde med fuldstændig opbakning fra Europa-Parlamentet i henhold til Lissabontraktaten for denne type af internationale aftaler.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Den 11. februar 2010 er en festdag for Europa-Parlamentet, fordi medlemmer fra alle dele af det politiske spektrum og fra en lang række medlemsstater stemte for at afvise, at europæiske borgeres finansielle data må overføres til USA. Det er uklart, hvordan en sådan overførsel af data kan tjene målsætningen om at bekæmpe terror, og SWIFT-aftalen garanterer heller ikke overholdelsen af europæiske databeskyttelsesstandarder. Med denne beslutning har Parlamentet som en institution, der repræsenterer de europæiske borgere, opnået større indflydelse og selvtillid og har ikke givet efter for pres fra USA. Dets svar er et klart nej til at krænke de europæiske borgerrettigheder under påskud af at ville bekæmpe terror. Det siger sig selv, at jeg også støttede betænkningen af netop denne grund.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for afvisningen af SWIFT-aftalen med USA, fordi den i højere grad er en trussel for de europæiske borgeres privatliv end et instrument til at bekæmpe terror. Aftalen, som blev indgået af EU og USA, er beregnet på at trodse Europa-Parlamentet, fordi den blev underskrevet bare én dag, før Lissabontraktaten trådte i kraft. Parlamentet blev ikke hørt rettidigt om denne aftale, og nu er det for sent. Jeg stemte imod aftalen, og vi håber, at både USA og Rådet vil erkende, hvor vigtigt det er at inddrage Europa-Parlamentet i beslutningsprocessen på EU-niveau. Jeg tror fuldt og fast på, at der kan opnås en bedre aftale under det spanske formandskab.

Renate Sommer (PPE), skriftlig. – (DE) Jeg stemte for udsættelsen af afstemningen om SWIFT-aftalen. En fire ugers udsættelse ville have banet vejen for yderligere forhandlinger. Med denne beslutning har vi vist Kommissionen, at vi ved bedre. Vi kan benytte muligheden for at tage vores borgeres og virksomheders bekymringer alvorligt i forbindelse med beskyttelsen af deres data i henhold til den midlertidige aftale, der allerede er i kraft. Det er i sidste ende vores ansvar at beskytte de borgerlige frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder. Men ved at forkaste denne udsættelse har Parlamentet forpasset muligheden for at anvende sine nye beføjelser ansvarligt og øve indflydelse på forhandlingerne. På den anden side ville jeg

under ingen omstændigheder have stemt for SWIFT-aftalen. Det tillidsbrud, som USA har begået i en utrolig arrogant demonstration af selvhævdende mentalitet, er for åbenlys, og det blev matchet af den foragt, som Rådet udviste over for Parlamentet.

Nu skal vi imidlertid hurtigt og med stor selvtillid forhandle en ny, langsigtet aftale på plads med deltagelse af Europa-Parlamentet, uanset hvor stærkt det transatlantiske venskab måtte være. En sådan aftale skal afspejle EU's standarder, fordi kontrollerede dataudvekslinger i kampen mod international terrorisme også er i EU's interesse.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jeg stemte med overbevisning for betænkningen, og det glæder mig, at flertallet har nægtet at give efter for det stærke politiske pres og gav udtryk for deres mening vedrørende rets- og sikkerhedspolitik. Ved at forhindre, at oplysninger om millioner af europæiske overførsler og banktransaktioner videresendes til USA via SWIFT i endnu længere tid, viser Parlamentet, at man tager de grundlæggende rettigheder i Lissabontraktaten alvorligt.

EU-formandskabet og Kommissionen skal nu ophæve den midlertidige aftale med USA og vende tilbage til forhandlingsbordet udstyret med de krav, der findes i Europa-Parlamentets beslutning fra september 2009. Først skal der imidlertid afholdes en åben debat om forholdet mellem sikkerhedspolitik og kampen mod terror på den ene side og på den anden minimumsgarantier for grundlæggende borgerrettigheder og respekt for hundreder af millioner borgeres privatliv. Det glæder mig, at denne afpresning og det politiske pres ikke virkede. Det giver trods alt ingen mening at hævde, at respekten for borgerrettigheder og privatliv er en forhindring i kampen mod terror. Vi fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance er parat til at samarbejde om en effektiv og stringent sikkerhedspolitik, men den skal overholde de forfatningsmæssige rettigheder og ligeledes tage hensyn til årsagerne til kriminalitet og terror.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Kampen mod international kriminalitet, især gennem transatlantisk samarbejde i kampen mod terror, er en af EU's hovedprioriteringer. Men dette samarbejde skal etableres på grundlag af gensidighed og gensidig tillid. Den midlertidige aftale mellem EU og USA om behandling og overførsel af finansielle betalingsdata garanterer ikke europæiske borgere og virksomheder de samme rettigheder og garantier under amerikansk lov, som de ville have på EU's område. Dataoverførselssystemet respekterer ikke de grundlæggende principper i EU-lovgivningen om databeskyttelse, navnlig principperne om proportionalitet og nødvendighed. Det kræves ikke udtrykkeligt i denne aftale, at anmodningerne kræver domstolsgodkendelse eller skal være tidsbegrænsede, og man definerer heller ikke betingelserne for udveksling af data med tredjelande tilstrækkelig tydeligt. Jeg beklager også, at Rådet under forhandlingerne praktisk taget ikke delagtiggjorde Parlamentet i nogen oplysninger overhovedet, og at afstemningen om aftalen fandt sted, efter at den var trådt i kraft. Derfor, og fordi de europæiske borgeres rettigheder og garantier fortjener at blive respekteret, stemmer jeg for beslutningsforslaget om at afvise indgåelsen af SWIFT-aftalen.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) Ifølge mange af mine kolleger har Rådet begået en fejl ved at holde Europa-Parlamentet ude af de igangværende forhandlinger om aftalen med USA. Talen fra min gruppeformand, Joseph Daul, hjalp ikke. Efter en indgående debat bad han medlemmerne udskyde afstemningen. Fru Malmström insisterede på at give den nye Kommission mere tid til at sætte sig ind i emnet og til at forhandle videre, og til at Parlamentet kunne drøfte sagen mere indgående. Jeg forstår, at det er kolossalt vigtigt at beskytte personoplysninger, men vi skal også huske på, at USA er vores største partner. Vi skal bygge på gensidig tillid, og kampen mod terror og for vores borgeres sikkerhed er vores fælles ansvar. Jeg stemte for en udsættelse i henhold til min gruppes linje. Desværre tabte vi med 15 stemmer. Så vidt jeg ved, var 35 medlemmer af min gruppe ikke til stede ved afstemningen. Dette er endnu et bevis for, at hver stemme tæller. Dernæst stemte jeg for aftalen i henhold til min gruppes linje. Parlamentet endte med at forkaste aftalen med 378 stemmer mod 196 med 31 hverken for eller imod. Jeg er ikke tilfreds med dette resultat, men vi vil utvivlsomt snart vende tilbage til dette vigtige spørgsmål.

Ioannis A. Tsoukalas (PPE), skriftlig. – (EN) Selv om det er klart, at de foreslåede regler har til formål at lette kampen mod cyberkriminalitet og cyberterrorismen, gør den udtrykkelige henvisning til artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention (ECHR), også under hensyntagen til dom C317/04 fra De Europæiske Fællesskabers Domstol, det ulovligt at stemme for dette spørgsmål, fordi alle europæiske borgere er forpligtede til at overholde de gældende overordnede regler for EU og Domstolens afgørelser.

Thomas Ulmer (PPE), skriftlig. – (DE) Jeg stemte for at forkaste SWIFT-aftalen. Denne begivenhed har været en milepæl i den videre demokratisering af Europa og i Parlamentets udøvelse af sine demokratiske rettigheder i henhold til Lissabontraktaten vedrørende databeskyttelse og vores borgeres individuelle rettigheder. Jeg vil gerne se langt flere magiske øjeblikke som dette.

Forslag til beslutning B7-0063/2010

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter dette forslag til beslutning, hvor man opfordrer til en hurtig vedtagelse af et direktiv om gennemførelse af rammeaftalen om forebyggelse af stikskader i sygehus- og sundhedssektoren, som arbejdsmarkedets parter inden for den europæiske sundhedssektor har indgået. Hvert år registreres der mere end en mio. nålestiksskader i EU, som kan medføre overførsel af livstruende vira. Bestemmelsen i den nye aftale om minimumsstandards udelukker ikke fremtidige nationale bestemmelser og EU-bestemmelser, der er mere gunstige for arbejdstagerne. Min politiske gruppe i Europa-Parlamentet har i årevis insisteret på strengere europæiske sikkerhedsstandards inden for sundhedssektoren, og i henhold til rammeaftalen skal et direktiv vedtages og gennemføres hurtigst muligt.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for dette beslutningsforslag, fordi det er nødvendigt for at styrke lovgivningen om beskyttelse af arbejdstagerne inden for sundhedssektoren. Desværre sker der mere end en mio. nålestiksskader i EU hvert år, og disse fører til smitte med vira som hepatitis B, hepatitis C eller hiv/aids. Derfor er der et tvingende behov for at vedtage og gennemføre rammeaftalen om forebyggelse af stikskader i sygehus- og sundhedssektoren i medlemsstaterne.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Der er indgået en rammeaftale mellem HOSPEEM (European Hospital and Healthcare Employers' Association) og EPSU (European Federation of Public Services Unions) om forebyggelse af stikskader i sygehus- og sundhedssektoren.

Formålet med denne aftale er at indføre standarder og regler for at beskytte arbejdstagere i sundhedssektoren mod stikskader, der kan medføre fare for smitte med mere end 20 dødbringende vira og dermed forårsage et utroligt alvorligt folkesundhedsproblem.

I lyset af denne rammeaftales betydning for beskyttelsen af arbejdstagernes sundhed inden for sundhedssektoren skal Kommissionen overvåge dens gennemførelse og hurtigt vedtage direktivet om gennemførelse.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Nålestiksskader og andre skader forårsaget af skarpe medicinske instrumenter udgør en af de mest almindelige og alvorlige risici for arbejdstagerne i sundhedssektoren over hele Europa, eftersom hospitalspersonale og arbejdstagere i sundhedssektoren ofte risikerer at pådrage sig infektioner som følge af brugen af nåle eller andre skarpe instrumenter, der omtales i det beslutningsforslag, vi har vedtaget. Derfor er det nødvendigt at sikre det højst mulige sikkerhedsniveau i arbejdsmiljøet på hospitaler og overalt, hvor der udføres sundhedsaktiviteter.

Derfor vedtog vi beslutningsforslaget, hvori man henviser til rammeaftalen, som igen indeholder en klausul om minimumssikkerhedsstandards med forbehold af eksisterende og kommende fællesskabsbestemmelser og nationale bestemmelser, der er mere gunstige for arbejdstagerne. Medlemsstaterne og/eller parterne på deres arbejdsmarkeder skal frit kunne og skal opfordres til at indføre supplerende foranstaltninger, der er mere gunstige for arbejdstagerne på det pågældende område.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter på enhver måde den rammeaftale, der er indgået mellem Kommissionen og arbejdsmarkedets parter på europæisk plan inden for sundhedssektoren. At beskytte arbejdstagerne i sundhedssektoren mod skader og potentiel smitte med vira er af central betydning, og det glæder mig, at dette forslag blev vedtaget med så stor opbakning, navnlig efter det store arbejde af Stephen Hughes.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Arbejdstagernes sundhed på arbejdspladsen er både et arbejdsmarkedsspørgsmål og et spørgsmål, der kræver socialt ansvar, hvilket igen betyder, at det drejer sig om alle enheder, som er ansvarlige på dette område, herunder Europa-Parlamentet. Rammeaftalen, der er indgået i dag mellem de europæiske arbejdsmarkedsparter inden for sygehus- og sundhedssektoren, er et vigtigt bidrag til beskyttelsen af sundheden og sikkerheden hos arbejdstagerne inden for sygehussektoren.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for dette beslutningsforslag for at beskytte medarbejderne på klinikker og sygehuse. Alt for mange medarbejdere på sygehuse og inden for sundhedssektoren rammes fortsat af infektioner forårsaget af skader i forbindelse med brugen af kanyler og skarpe instrumenter. Som medlem af Europa-Parlamentet skal jeg kæmpe for at forhindre dette. I beslutningsforslaget opfordrer vi også til, at uddannelsen og arbejdsvilkårene for arbejdstagerne inden for sundhedssektoren, der står over for denne risiko, skal forbedres gennem sikrere medicinske instrumenter med indbyggede beskyttelsesanordninger over hele EU. Med min sociale overbevisning og min viden om

sygehusmiljøet opfordrer jeg til en hurtig vedtagelse og gennemførelse af de foranstaltninger, der defineres i forslaget til direktiv.

Evelyn Regner (S&D), skriftlig. – (DE) Jeg stemte for forslaget til Europa-Parlamentets beslutning, fordi jeg er tilhænger af aftaler mellem arbejdsmarkedets parter. De etablerede parter på det europæiske arbejdsmarked er nået frem til en aftale om denne sag, og jeg opfordrer til, at denne rammeaftale øjeblikkeligt indarbejdes i gældende europæisk lovgivning i form af en hurtig vedtagelse i Rådet af et direktiv.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Dette var en vigtig afstemning, hvor vi kræver et EU-direktiv for at forbedre beskyttelsen af arbejdstagere, der rammes af nålestiksskader. Der skal handles så hurtigt som muligt for at beskytte arbejdstagerne inden for sundhedssektoren mod de potentielt dødelige sygdomme som hiv/aids og hepatitis som følge af skader forårsaget af brugte nåle. Nålestiksskader udgør en af de mest almindelige og alvorlige sundhedsrisici for arbejdstagerne inden for sundhedssektoren over hele Europa, idet man skønner, at der indtræffer en mio. skader af denne type i Europa hvert år. Jeg håber, at man hurtigt vil gribe ind for at forbedre uddannelsen og sikkerheden for dem, der arbejder med nåle og skarpe instrumenter, så antallet af skader kan reduceres drastisk og ligeledes den følelsesmæssige stress, der opstår for de involverede. Desuden håber jeg, at brugen af sikrere medicinske instrumenter vil bidrage til at forhindre undgåelige skader for personer, der dagligt arbejder med nåle.

8. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 12.50 og genoptaget kl. 15.00.)

FORSÆDE: Rainer WIELAND

Næstformand

9. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

10. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet(forhandling)

10.1. Venezuela

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om seks beslutningsforslag om Venezuela⁽¹⁾.

Tunne Kelam, forslagsstiller. – (EN) Hr. formand! Parlamentets medlemmer har været meget bekymrede over det venezuelanske regimes indskrænkninger af pressefriheden for nylig.

Som De ved, er mediefrihed en af grundpillerne i et demokratisk samfund. Den omfatter helt klart retten til at modtage information fra flere pluralistiske kilder. For nylig er præsident Hugo Chávez gået til angreb på mediefriheden. I august sidste år beordrede han 34 radiostationer lukket ved at afvise at forny deres licenser. I januar beordrede præsident Chávez RCTV International og fem andre kabel- og satellit-tv-kanaler lukket, fordi de undlod at transmittere hans officielle tale. Desuden har han betegnet brugen af Twitter og internettet til formidling af regeringsfjendtlig information som terroraktiviteter. Vi protesterer mod drabene på to venezuelanske studerende, der protesterede med lukningen af de frie medier...

(Formanden afbrød taleren)

Renate Weber, forslagsstiller. – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Ytringsfrihed er ikke en virtuel rettighed, som kan indføres uden hensyntagen til den politiske og sociale virkelighed i et land. Pressens frihed til at udtrykke kritiske synspunkter om regeringen eller politikerne, hvad enten de er præsidenter, regeringsvenlige eller tilhører oppositionen, er den vigtigste garanti, som befolkningen kan få. Det drejer sig om adgang til information fra pluralistiske kilder, så retten til at stemme bliver ægte.

Desværre er realiteterne i Venezuela sådan, at det efter en lang række antidemokratiske handlinger fra præsident Chávez' regering over for oppositionen lader til, at man nu vil lukke munden på pressen. Vi henviser

⁽¹⁾ Se protokollen.

ikke kun til den seneste sag med RCTV International, over for hvem den venezuelanske audiovisuelle myndighed indførte en lovgivning med tilbagevirkende kraft, men også, at 34 af de mest populære radiostationer i Venezuela er blevet lukket siden 2009.

Desuden sættes Globovisión, som stadig fastholder en uafhængig redaktionel linje i forhold til regeringen, under pres for at lave om på dette. Lad os ikke glemme, at den mest perverse måde at afskaffe medierne på er ved at indføre selvzensur.

Efter lukningen af 34 radiostationer annoncerede Hugo Chávez' regering officielt, at der findes en liste over andre stationer, der også er på vej til at blive lukket, en liste, som ingen kender til, fordi procedurerne ikke er åbne, og en liste, som er præget af en hel del usikkerhed, og hvis eneste formål er at fremme selvzensur. Alle disse krænkelse finder sted, uden at de kompetente domstole reagerer på de sager, der indbringes for dem.

I et land, hvor det universelle princip om ikke at indføre lovgivning med tilbagevirkende kraft, hvor de retlige myndigheder ikke reagerer på appeller, medmindre præsidenten siger, at de skal, findes der ingen retsstat og ingen magtdeling. Demokratiet eksisterer ganske enkelt ikke. Det er desværre dagens Venezuela.

Véronique De Keyser, *forslagsstiller*. – (FR) Hr. formand! Jeg beklager, men beslutningsforslaget om Venezuela, som især er fremsat af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater), er en practical joke, der er lavet for at udnytte forhandlingen om uopsætteligheder til et politisk formål og et forsøg på at bringe hr. Chávez i miskredit.

Jeg opsummerer, for det giver ingen mening at spille tiden. Fire landsdækkende stationer har undladt at overholde deres lovbestemte registreringskrav. De er midlertidigt blevet suspenderet og overholder i øjeblikket disse krav, og jeg håber, at de snart vil falde på plads.

I et fælles beslutningsforslag med Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance og Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre gentager min gruppe sin utvetydige støtte til ytringsfrihed og pluralisme. Jeg er imidlertid forbavset over de meget varierede synspunkter, som PPE-Gruppen har på denne ytringsfrihed. Var det ikke Dem, der stemte imod beslutningsforslaget om pressefrihed i Italien for at forsvare Berlusconi? Hvis De ønsker at gøre Dem selv til grin, så gerne for mig. Der bliver mange af Dem under afstemningen, så få det bedste ud af det.

Raül Romeva i Rueda, *forslagsstiller*. – (ES) Hr. formand! Jeg har også to problemer vedrørende Venezuela. Det ene er formelt, og det andet er indholdsmæssigt. Med hensyn til det formelle vil jeg sige, at vores kolleger fra Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater), som nu i et stykke tid aktivt har misbrugt disse uopsætteligheder om krænkelse af menneskerettighederne til at føre partipolitik, skaber en kompliceret situation.

Det er helt legitimt for dem at ønske at føre partipolitik. Men dette er ikke stedet. Hvis de ønsker at fremsætte støtteerklæringer til deres venner eller at kritisere regeringer, som de ikke kan lide, er dette hverken tiden eller stedet.

Men lad os tage denne forhandling om uopsætteligheder, hvor vi diskuterer krænkelse af menneskerettigheder og demokrati, langt mere alvorligt, for hvis vi ikke gør det, vil vi miste al vores troværdighed, og det er helt klart vanskeligt at genvinde på internationalt plan.

Der foregår mange åbenlyse krænkelse af menneskerettighederne i Latinamerika. Vi skal også være mere konsekvente. Ønsker vi at diskutere menneskerettigheder i Latinamerika? Så lad os tale om Colombia og Honduras. Hvordan kan det være, at disse emner aldrig diskuteres her i plenum? Hvorfor har vi altid dette problem, og i en sag som i dag, som blot er et administrativt spørgsmål, får vi denne grad af tilstedeværelse og opbakning? Det er uacceptabelt. Det er uacceptabelt, for jeg vil gerne gentage, at vi alle mister troværdighed og legitimitet til at kunne udtale os om disse typer af sager.

Jeg vil gerne gøre det meget klart. Jeg er ikke Chávez-tilhænger. Jeg er tilhænger af ytringsfrihed, også for personer med radikalt anderledes synspunkter end mine, hvad enten det er her, i Italien eller i Honduras. Men det er ikke det, vi diskuterer i dag. Det problem, vi behandler i dag, er i bund og grund af administrativ karakter, et spørgsmål vedrørende Venezuelas indre anliggender, et problem, som er ved at blive løst, og som faktisk allerede er blevet løst ifølge vores oplysninger.

Derfor er der ikke en gang en sag. Der er ikke noget at diskutere. Hvis vi fortsat ønsker at latterliggøre denne forhandling om uopsætteligheder, så lad os fortsætte ad denne vej, og vi vil så ende med aldrig at diskutere noget som helst, fordi vi savner enhver form for troværdighed.

Derfor opfordrer jeg medlemmerne af PPE-Gruppen til at lade os tage denne forhandling om uopsætteligheder lidt mere alvorligt, for ellers vil den uden tvivl ende med at blive fuldstændig meningsløs.

Joe Higgins, forslagsstiller. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne fremhæve det store hykleri hos grupperne på højrefløjen her i Parlamentet, som fordømte den venezuelanske regering for den midlertidige suspendering af senderettighederne for Radio Caracas Television (RCTV), og som foregiver at være førende inden for pressefrihed. Det er de samme grupper, som står for et system i Europa, hvor langt størstedelen af medierne kontrolleres af milliardærer og store private selskaber, som udnytter denne kontrol til på den ene side at høste massive overskud til sig selv og på den anden til at udspy prokapitalistisk propaganda og propaganda for markedsøkonomi og nyliberalisme, som i forbindelse med den nuværende økonomiske krise kører smædekampanjer mod og udskælder arbejdstagere inden for den offentlige sektor, f.eks. ved utrætteligt at gennemtrumfe en dagsorden om, at det er folk fra arbejderklassen, der skal betale for krisen, og uophørligt fører smædekampanjer mod de arbejdstagerorganisationer, der tør være uenige.

At tage spørgsmålet om RCTV op i forbindelse med uopsættelighederne om menneskerettigheder i dag er udtryk for et voldsomt misbrug af denne procedure. De fleste medier i Venezuela er i øvrigt privatejede, herunder de magtfulde mediekoncerner, der konspirerede om at vælte Hugo Chávez i 2002, som tilfældigvis er blevet valgt og genvalgt mange gange af Venezuelas befolkning. I realiteten har PPE her i Parlamentet den samme dagsorden som konspiratorerne bag kuppet, nemlig at de ønsker at vælte Hugo Chávez' regering, fordi denne regering ikke har fulgt verdenskapitalismens diktat om at gennemføre privatisering og deregulering overalt, og de ønsker ingen opposition mod den neoliberale dagsorden. Ja, arbejderklassen i Latinamerika er generelt i opposition. Nej, jeg vil heller ikke fritage den venezuelanske regering for skarp kritik.

Trods massiv støtte fra et flertal i den venezuelanske befolkning har Hugo Chávez rent faktisk ikke brudt endeligt med kapitalismen og ført an i en bevægelse i retning af ægte demokratisk socialisme. I visse henseender er der tale om en tendens i retning af bureaukrati. Endelig kæmper mine meningsfæller i f.eks. gruppen Socialismo Revolucionário mod disse tendenser og for arbejdstagernes rettigheder og ægte socialisme, hvilket i øvrigt betyder, at medierne ikke skal kontrolleres af hverken kapitalistiske interesser eller bureaukratiske interesser, men åbne sig på demokratisk vis over for alle sektorer i samfundet.

Tomasz Piotr Poręba, forslagsstiller. – (PL) Hr. formand! Her i Europa-Parlamentet skal vi i dag diskutere det, der sker i Venezuela, hvor en diktator bryder love, fjerner oppositionen, lukker uafhængige tv-stationer, eksproprierer virksomheder og lukker en lang række forskellige institutioner. Dette er stedet. Dette er åbenlyse krænkelse af menneskerettighederne.

Men der findes stadig andre områder, for hans styre destabiliserer ikke bare situationen i hans eget land, men i hele regionen. Provokationer imod Columbia, støtte til FARC-guerrillaerne. Disse ting kan rent faktisk føre til virkelige konflikter i regionen.

Columbia er en strategisk partner for os. Lad os støtte og holde med Columbia i en tid, hvor landet angribes så voldsomt af Chávez og med list eller provokationer lokkes til at intensivere konflikten i regionen. Dette er vores pligt, og hvis disse angreb og provokationer intensiveres, vil EU og Europa-Parlamentet være nødt til at stå last og brast med Colombia, at holde med Colombia og støtte Colombia i en konflikt med Venezuela, som desværre snart kan bryde ud.

Bogusław Sonik, for PPE-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Det er altid det samme. For at sikre en bedre fremtid, afskaffe ulighed, befri mennesker fra undertrykkere og tyranner, stoppe fattigdom og elendighed og anvende landets rigdomme til gavn for nationen tager nogen magten. Dette er målet for alle revolutioner, og også for dem, der ved hjælp af demokratiets mekanismer, indtager den position, de drømmer om, som præsident blot for dagen efter at kaste deres sloganer om frihed, demokrati og fællesskab bort. Fra det øjeblik er de kun styret af ét motto, nemlig "når først vi har magten, giver vi den aldrig fra os igen". Diktatorer når dette mål ved hjælp af de samme metoder, nemlig censur, hemmeligt politi, fængsling af anderledes tænkende, forbud mod og opsplitning af oppositionskræfterne og total kontrol med medierne. En slags grundlæggende charter, et symbol på præcis den tankegang i det 20. århundrede var f.eks. Lenins undertrykkelse af opstanden blandt de heroiske søfolk i Kronstadt. Denne diagnose gælder også i dag for Venezuela. Mediefrihed er af central betydning for demokratiet og respekten for de grundlæggende værdier. Kommissionen er nødt til at handle hensigtsmæssigt.

Zigmantas Balčytis, for S&D-Gruppen. – (LT) Hr. formand! Et par medlemmer fra vores gruppe har rent faktisk allerede fremført deres holdning, og jeg er også enig i, at de venezuelanske spørgsmål eller ytringsfriheden ikke kun er relevant i Latinamerika, men i hele Europa og resten af verden. Hvis vi gennemgik krænkelserne af ytringsfriheden nærmere, tror jeg, at vi også ville finde problemer i nogle af EU's medlemsstater.

Jeg støtter helt klart tanken om, at denne sag måske er blevet sat lidt for hurtigt på dagsordenen, og at vi har langt større problemer og større forbrydelser, ikke kun i Latinamerika, men i andre lande, og derfor mener jeg, at dette problem er blevet overdrevet i dag.

Izaskun Bilbao Barandica, for ALDE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg er enig i, at der findes langt alvorligere problemer end dette, men det er min pligt af hensyn til konsekvensen også at fordømme det, der foregår i Venezuela i øjeblikket. Jeg stemte for initiativet om Italien.

For et par dage siden stod jeg her og fordømte en anden sag, der blandt andet drejede sig om lukningen af en baskisksproget avis i Spanien, i Baskerlandet, og i dag står jeg her for at fordømme lukningen af Radio Caracas i 2007 og lukningen af 34 radiostationer i 2009.

Jeg ville ønske, at der kun var tale om administrative problemer, og at disse medier ville få deres rettigheder tilbage. Men det bekymrer mig at høre, at præsident Chávez sidestiller de nye sociale netværkssider med statsterror, og at se, hvordan internettet udsættes for alvorlige trusler.

Det er min pligt at forsvare menneskerettighederne, at forsvare ytringsfriheden, at forsvare mediernes ret til at levere fri og pluralistisk information, for det betyder at forsvare borgernes ret til information i total frihed.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Vi ved, at Venezuela er et af de mest olierige lande i verden. Vi ved også, at landet har kolossale vandkraftressourcer. Men som vi alle ved, lider Venezuelas befolkning under konsekvenserne af mange års fejlforvaltning. I årtier har dette land ikke kunnet investere sine olieindtægter i bæredygtig udvikling eller i udviklingsinfrastruktur. Koblingen af den nationale valuta til den amerikanske dollar virkede formentlig også imod hensigten. For nylig har præsident Chávez forsøgt at løse dette problem ved at nedskrive valutaen og få den offentlige gæld under kontrol. Men nationaliseringen af banker, ekspropriering og den midlertidige lukning af fødevarerbutikker vil formentlig ikke være tilstrækkeligt til at bortvejre truslen om galoperende inflation særlig længe.

Præsident Chávez fører en dirigistisk økonomisk politik, en centralistisk planøkonomi svarende til andre totalitære regimer, der utvivlsomt er dømt til fiasko. Situationen vil sandsynligvis blive endnu værre, hvilket formentlig vil blive tilfældet, hvis fødevarerproducenterne, som i årevis har været tvunget til at fremstille fødevarer til faste, ikkemarkedsmæssige priser, på et tidspunkt forsøger at gøre oprør for at protestere. Jeg vil også gerne kritisere, at præsident Chávez i denne skrøbelige situation, hvor venezuelanerne er ramt af strømsvigt, vandmangel og en økonomi i en sørgelig forfatning, har købt våben til nationalgarden for over 70 mio. amerikanske dollars. Det lover ikke godt, især ikke i lyset af de fortsatte protester efter lukningen af regeringskritiske tv-stationer, hvor studerende og oppositionsmedlemmer har haft voldsomme sammenstød med sikkerhedsstyrkerne igen og igen.

Vi er jo alle enige om, at EU lægger særlig vægt på menneskerettigheder, og derfor skal vi gøre det til vores opgave at hjælpe. Vi skal handle, ikke kun i tilfælde af alvorlige krænkelser af menneskerettighederne, men også ved at udnytte muligheder, der kan forbedre levevilkårene for Venezuelas befolkning uden at gribe direkte ind i landets indre anliggender. Denne opgave kræver gode diplomatiske færdigheder og fingerspidsfornemmelse. Jeg håber, at EU er i stand til dette.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er temmelig overrasket over, at man her i Parlamentet beskylder Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) for at tvinge dette emne igennem på dagsordenen, som, selv om det er en uopsættelighed, formentlig ikke passer nogen af medlemmerne af venstrefløjsflertallet i Parlamentet. Jeg tvivler på, at de udgør et flertal her i Parlamentet. Jeg var bare nødt til at stille det spørgsmål. Som alle andre grupper har vores gruppe al mulig ret til at tage dette spørgsmål op. Selv om hr. Chávez, som i øjeblikket har magten, måske er en af Deres eller det foregående spanske rådsformandskabs kammerater, var vi simpelthen nødt til at spørge, hvilke foranstaltninger man gennemfører i denne henseende.

Det forbløffer mig, at en person som hr. Chávez kan sige ting som "Twitter er et system for terrorister". Beklager, men enhver der i vore dage beskriver Twitter som et terroristsystem, lever i en anden verden, tilbage i stenalderen. Jeg vil også gerne slå fast, at vi i PPE-Gruppen ikke vil lade os kyse af denne anklage. Vi

fordømmer krænkelser af menneskerettighederne overalt. Personligt fordømmer jeg menneskerettighedskrænkelser i forbindelse med pressefrihed. I den forbindelse vil jeg blot sige, at venezuelanske journalister fodres med oplysninger og modtager diktater, og at dommerne selv smides i fængsel, hvis de løslader nogen, der er blevet uretmæssigt fængslet. Som europæere skal vi have modet til at fordømme denne form for praksis.

Jeg vil ikke lade fru de Keyser og andre her i Parlamentet slippe af sted med anklager mod PPE-Gruppen. Som alle andre er vi i vores gode ret til at gøre krænkelser af menneskerettigheder og friheder, hvad enten de forekommer i Europa eller andre steder i verden, til temaer, der fortjener at blive drøftet.

Marietje Schaake (ALDE). – (EN) Hr. formand! Den venezuelanske regering har uberettiget forsøgt at begrænse ytringsfrihed og pluralisme i medierne og på internettet. Disse desperate forsøg på at censurere informationer og ytringer minder mig om Mahmoud Ahmadinejads adfærd. Præsident Hugo Chávez kalder rent faktisk Mahmoud Ahmadinejad for sin ven, og man kan så spørge, om man med sådanne venner overhovedet har brug for fjender.

Men det forhold, at Chávez anser Twitter og sms-beskeder for terrorhandlinger, viser os, at han betragter befolkningen og dens frie tanker og oppositionen som sin fjende. Jeg må indrømme, at jeg selv bruger Twitter og sms-beskeder, men i Europa betragter vi heldigvis ytringsfriheden som en grundlæggende og universel rettighed, også på internettet. Begrænsningen af de digitale muligheder for at udtrykke sig, skaffe sig oplysninger og udveksle tanker vidner om den venezuelanske regerings frygt for sine egne borgere og deres krav om, at volden og undertrykkelsen skal høre op.

Den vellykkede mobilisering af borgerne eksemplificeres ved Oscar Morales, der oprettede en Facebook-gruppe ved navn "En million stemmer mod FARC" i håbet om at samle en mio. mennesker online. Han mobiliserede hurtigt 12 mio. mennesker, der verden over demonstrerede og krævede, at FARC's voldshandlinger skulle ophøre. Denne bevægelse blev drevet af borgere, der benyttede teknologien som redskab. At forsøge at begrænse dette redskab er ikke bare uretfærdigt, men vil også vise sig at være ineffektivt.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Hr. formand! Pressefrihed og et frit demokratisk styre er grundpillerne i EU. For Hugo Chávez, pseudodiktatoren i Venezuela, er de intet andet end forhindringer på hans vej mod den absolutte magt. Han er en demagog, ikke en demokrat, og har smadret den venezuelanske økonomi.

Men ikke desto mindre har Parlamentet stadig en betydelig andel af Chávez-apologeter som hr. Higgins, måske fordi Chávez afspejler deres stærke USA-fjendtlige holdninger og deres modvilje mod præsident Uribe's succes i nabolandet Colombia. Det er begrædeligt, at andre politiske grupper på venstrefløjen nægtede at slutte sig til flertallet i Parlamentet og fordømme de stadig mere vilkårlige og alvorlige angreb på de grundlæggende friheder, som Chávez-regimet begår. Hans svar til en tv-station, der var kritisk over for hans styre, var simpelthen at lukke den.

Det minder mig om en lignende situation i Folkerepublikken Kina, hvor det kommunistiske regime forsøgte at hindre et europæisk selskab i at transmittere antikommunistiske tv-programmer. Chávez har dermed uden blusel identificeret sig med Kinas autoritære og barske ledere. Hans nærmeste venner internationalt er diktatorer som Castro, Lukasjenko og Ahmadinejad, hvilket taler for sig selv.

Min gruppe, ECR, støtter den venezuelanske befolkning i dens bestræbelser på at skabe ægte demokrati i landet.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Hr. formand! Situationen for demokrati og menneskerettigheder i Venezuela forværres konstant, og det er vi nødt til at erkende. Vi skal også huske på, at Venezuela af forskellige menneskerettighedsorganisationer er blevet udpeget som det land i Latinamerika, hvor situationen for pressefriheden er værst.

Oberstløjtnant Chávez' ledelse af Venezuela er slået fejl på mange måder, men han har kun beholdt magten ved at undertrykke oppositionen, opnå kontrol over medierne og manipulere valgprocessen. Jeg vil gerne reagere over for nogle af de kolleger, der har talt her før mig, og sige, at det er vores ansvar, vores opgave, at støtte de venezuelanere, der forfølges, hvis menneskerettigheder krænkes, og som arresteres af deres præsident.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hr. formand! Efter min mening har Hugo Chávez taget alle de værste tænkelige aspekter af den totalitære socialisme fra sidste århundrede til sig. Her tænker jeg ikke på hans indstilling over for udenlandske investeringer, som naturligvis også er et vigtigt spørgsmål, så længe hans holdning her er fuldkommen vilkårlig. Men jeg tænker på hans indstilling til pressefrihed og pluralisme, for Hugo Chávez forsøger at kopiere pluralismen ved ganske enkelt at lukke radiostationer, der nægter at

transmittere hans timelange taler, og etablere offentlige stationer for at give indtryk af pluralisme. At kopiere pluralisme er ikke det samme som at acceptere pluralisme, for demokratiet kan ikke fungere på grundlag af en karikatur af pluralismen.

Personer tæt på Chávez, er allerede blevet udpeget. Han er intet mindre end en diktator, fordi han hader pluralisme. Derfor mener jeg ikke, at socialisterne skal forsvare ham. Et af ofre ved demonstrationerne for nylig var rent faktisk en socialistisk studerende.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne støtte det synspunkt, som fru De Keyser har fremført her på min gruppes vegne. Der er ingen tvivl om, at vi ikke må tolerere krænkelser af mediefriheden. Vi er bestemt vidne til nogle foruroligende begivenheder i Venezuela. Jeg mener imidlertid, at vi skal passe meget på med at afsige entydige, kategoriske og definitive domme. Efter min mening skal vi have svar på et grundlæggende spørgsmål, nemlig om de stationer, der blev lukket, alle blev lukket af politiske grunde, eller om nogle af dem blev lukket, fordi de rent faktisk ikke opfyldte de juridiske krav? Et svar på dette og en forståelse af, hvad der er ren politik, og hvad der er juridiske fakta, vil have stor betydning for Parlamentets holdning.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Hr. formand! Det er temmelig underligt, at nogle af mine kolleger her mener, at det er upassende at tale om et af verdens mest korrupte lande. Præsident Hugo Chávez' modstandere sidder stadig i deres fængselsceller efter helt tydeligt politisk motiverede domfældelser. Når man forsvare en sådan situation, ydmyger man da sin egen ideologi, gør man ikke?

Venezuelanerne skal også udholde fuldkommen nødvendige afbrydelser af strøm- og vandforsyningen i et land, der er det mest energirige i Latinamerika. Lukningen af radio- og tv-kanaler og den voldelige undertrykkelse af studenterdemonstrationer er tegn på et totalitært regime. Hvorfor skal vi så ikke reagere? Eftersom medierne skal arbejde i henhold til lovgivningen, skal de ikke lukkes, medmindre myndighederne ikke har andre muligheder, og først efter at alle juridiske midler er opbrugt. De sigtede skal også have mulighed for at forsvare sig og appellere deres domme.

Hvis den venezuelanske regering lægger vægt på retsstatsprincippet og menneskerettighederne, skal den beskytte og respektere ytringsfriheden og nyde glæden ved det vigtige bidrag, som kritik og åbenhed giver et forfatningsmæssigt styret land.

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Hr. formand! Selv om det blot er et administrativt spørgsmål for nogle mennesker, betyder det langt mere for andre. Vi taler om frihed.

Jeg ved, at for nogle mennesker skal friheden forsvares på bestemte måder og bestemte steder. Men jeg ved også, at for nogle mennesker er den sande frihed, deres egen frihed, noget, der påtvinges af visse diktatorer, som de forsvare, og i nogle tilfælde endda støtter, og ikke friheden for folk som os, der forsvare dette ord på enhver måde, som tror på frie medier, og som tror på, at jorden ikke kan tages med dekret. De skal spørge de tusindvis af mennesker fra De Kanariske Øer, der har været udsat for denne situation i Venezuela.

Vi taler om rettigheder, pluralisme og frihed. Desværre findes der stadig mennesker, der ikke tror på dette.

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen tager Parlamentets forslag til beslutning om situationen i Venezuela til efterretning. De kan være forvisset om, at Kommissionen følger denne situation meget nøje.

I den forbindelse har EU med bekymring bemærket, at nogle medier, herunder RCTV International, fortsat er suspenderet. Vi forstår, at dette er et spørgsmål, der er langt mere vidtgående end de rent juridiske krav og skal ses i sammenhæng med spørgsmålet om ytringsfrihed i Venezuela. Dette har vakt bekymring og har været meget synligt på internationalt niveau i de seneste måneder.

I november 2009 udtalte den særlige udsending for FN's Menneskerettighedsråd, at den foreslåede særlovgivning om mediekriminalitet i Venezuela – og jeg citerer – "ville føre til alvorlige krænkelser af menings- og ytringsfriheden og begrænse pressefriheden i landet, hvis den vedtages i sin nuværende form". Ordføreren opfordrede også Venezuela til at overholde artikel 19 og 20 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, som Venezuela har underskrevet, og som garanterer menings- og ytringsfrihed.

De husker måske også, at EU i 2009 udsendte en erklæring om disse problemer, fordi ytringsfrihed og fri adgang til information for os er temaer i den dialog, vi fører med de venezuelanske myndigheder. Vi beklager dybt, at to demonstranter blev dræbt, mens adskillige blev såret, herunder medlemmer af sikkerhedsstyrkerne

og demonstranter. Vi deler den interamerikanske menneskerettighedskommissions vurdering, idet denne har udtrykt dyb bekymring over de alvorlige voldelige optrin, der fandt sted under demonstrationerne både for og imod præsident Chávez' regering, og som har opfordret den venezuelanske regering til at standse demonstrationerne – og jeg citerer – ”inden for rammerne af respekten for menneskerettigheder i henhold til interamerikanske standarder”.

Vi følger bekymret tendenserne i retning af politisk radikalisering. Valget i september ses i vide kredse som en milepæl for landets fremtid. I den henseende understreger EU betydningen af, at disse valg afholdes i en fredelig, gennemsigtig og fuldt demokratisk atmosfære.

I forbindelse med EU's dialog med de venezuelanske myndigheder har vi konstant understreget betydningen af fuldstændig overholdelse af internationale forpligtelser og aftaler på menneskerettighedsområdet, herunder ytringsfrihed og pressefrihed som en grundpille for demokratiet og retsstatsprincippet. Som De ved, er dette princip indskrevet i EU's charter om grundlæggende rettigheder, som nu er en del af vores traktater. Her lægger man særlig vægt på ytringsfrihed og respekten for mediepluralisme, i Europa og også i vores internationale relationer.

EU støtter via det europæiske instrument for demokrati og menneskerettigheder civilsamfundets organisationers aktiviteter på netop dette område. Desuden har vi løbende ydet støtte til alle initiativer, der har til formål at fremme tolerance, mulighed for dialog og gensidig forståelse.

På Kommissionens vegne vil jeg gerne forsikre Parlamentet om, at vi fortsat vil følge udviklingen i Venezuela nøje. Vores engagement i at støtte og styrke demokratiet og i at beskytte og fremme menneskerettigheder og grundlæggende friheder vil blive afspejlet i vores samarbejdspolitik og relationerne med Venezuela, i fremtiden såvel som i fortiden.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Hr. formand! Hvis catch-the-eye-proceduren skal fungere effektivt, skal formanden kigge ud i salen for at se, hvem der beder om ordet, hvilket jeg har gjort meget tydeligt, fordi jeg ønsker at komme med et spontant indlæg i forhandlingen om Venezuela. De selv eller Deres medarbejdere er nødt til at holde øje med, hvem der ønsker ordet.

Formanden. – Fru Muñoz De Urquiza, det er en fysisk umulighed for mig at kigge i alle retninger samtidig. Jeg er omgivet af nogle meget opmærksomme mennesker her. Men da jeg gav ordet til det sidste medlem, sagde jeg også, at det sidste medlem, der fik ordet, var hr. Mato Adrover. Hvis De ønskede at protestere, skulle De have gjort det på daværende tidspunkt.

Forhandlingen er afsluttet. Afstemningen finder sted efter denne forhandling.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Monica Luisa Macovei (PPE), skriftlig. – Jeg støtter dette beslutningsforslag, for jeg er bekymret over de udemokratiske foranstaltninger, som Venezuelas regering har indført, navnlig indskrænkningen af retten til en fri presse samt ytrings- og forsamlingsfriheden, og det samme gælder den omfattende korruption, som Venezuelas befolkning oplever. Kontrol med medierne og med anderledes tænkende er typisk for totalitære regimer. Som menneskerettighedsgrupperne kunne rapportere om, truede Chávez-regeringen i januar 2010 med at gribe ind over for kabeludbydere, der transmitterede kanaler, der ikke overholdt regeringens krav om at afbryde de programsatte udsendelser for at transmittere præsidentens taler. Resultatet blev, at landets kabeludbydere holdt op med at transmittere syv kanaler. I 2009 tvang Chávez stationerne til at transmittere 141 taler direkte, heriblandt en tale, der varede syv timer og 34 minutter. Med hensyn til korruption skal regeringen gennemføre FN-konventionen mod korruption og de øvrige relevante instrumenter fuldt ud og tage venezuelanernes bekymring over korruptionen alvorligt, hvilket er en indikation på god regeringsførelse i ethvert land.

10.2. Madagaskar

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om seks beslutningsforslag om Madagaskar⁽²⁾.

(2) Se protokollen.

Raül Romeva i Rueda, *forslagsstiller*. – Hr. formand! Dette er virkelig et vigtigt emne. Det er et emne, vi er nødt til at diskutere. Madagaskar er ramt af en politisk krise, og det kræver, at vi reagerer på de behov, der gør sig gældende i dette land.

Magtdelingsaftalen mellem den siddende præsident Rajoelina og den tidligere præsident Ravalomanana blev forhandlet på plads under ledelse af Den Afrikanske Union.

Vi har Maputo-aftalen og Addis Abeba-tillægsakten, som er den eneste politiske og demokratiske løsning på den nuværende krise. Det må vi ikke glemme. I Maputo-aftalen taler man om at etablere en national enhedsregering med en overgangsperiode på 15 måneder.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at der derudover findes en række særlige og lokale situationer, der vækker bekymring, idet regeringen har udstedt et dekret, der lovliggør eksport af uforarbejdet tømmer af truede træsorter, hvilket truer biodiversiteten i landet. Det kan forårsage masser af problemer fremover, fordi man risikerer, at de går tabt for altid.

I den forbindelse må vi minde Kommissionen og medlemsstaterne om, at det kan være en fejl at udsende en valgobservationsmission til Madagaskar. Vi anmoder om, at man ikke sender nogen delegation til landet under de nuværende omstændigheder, til det valg, som den siddende regering afholder til marts, fordi valget er en omgåelse af Maputo-aftalen. Jeg vil gerne gentage, at inden for disse rammer, i henhold til denne aftale og med udgangspunkt i Maputo-aftalen, skal vi ikke udsende nogen valgobservationsmission.

Dette skal også ledsages af fuldstændig overholdelse af menneskerettighederne i landet og fuld respekt for demokratiske principper og retsstatsprincippet. Hvis disse betingelser bliver opfyldt, kan vi tale om dette, men i den nuværende situation vil det efter min mening være en fejl.

Renate Weber, *forslagsstiller*. – (FR) Hr. formand! Der er fortsat problemer med manglende stabilitet i Madagaskar trods initiativerne fra Den Afrikanske Union og FN. Hr. Rajoelina nægter at deles om magten og fjerner enhver, der sætter sig op imod ham. For nylig bekræftede han, at han har til hensigt at afholde parlamentsvalg uden hensyntagen til tidsplanen i Maputo- og Addis Abeba-aftalerne.

Uden at overdrive kan man sige, at Andry Rajoelinas forfatningsstridige regime har overtaget de tre stænder og gør sit bedste for også at overtage medierne.

Desværre for Madagaskar er menneskerettighedskrænkelserne under den foregående præsidents regime fortsat, efter at Andry Rajoelina udråbte sig selv til leder af den høje overgangsmyndighed. Sikkerhedsstyrkerne, som han leder, har ofte grebet voldsomt ind for at sprede oppositionens demonstrationer, og der har været både dræbte og sårede.

I sin rapport fra den 4. februar 2010 påviser Amnesty International, at parlamentarikere, senatorer, advokater, oppositionsledere og journalister er blevet arresteret og udsat for vilkårlig og ulovlig tilbageholdelse, og at nogle blev mishandlet under deres fængsling, mens myndighederne ikke har undersøgt sagerne.

Dette beviser desværre endnu en gang, at de, der bruger magt for at komme til magten, også regerer med magt.

Véronique De Keyser, *forslagsstiller*. – (FR) Hr. formand! Der er enighed om dette beslutningsforslag. Det ulovlige overgangsstyre ledet af Andry Rajoelina er i færd med at kaste Madagaskar ud i kaos. Man gør klar til at afholde valg i marts 2010 som afslutning på en proces, der ikke har noget demokratisk over sig, og som finder sted uden for Maputo- og Addis Abeba-aftalerne.

Den ulovlige udnævnelse af tvivlsomme politiske personligheder, de omfattende menneskerettighedskrænkelser og chikanen og den vilkårlige anholdelse af parlamentsmedlemmer, religiøse ledere og civile har rystet det internationale samfund og fået det til at indføre sanktioner. Madagaskars medlemskab af Det Sydlige Afrikas Udviklingsfællesskab og Den Afrikanske Union er blevet fastfrosset. USA nægter at give landet adgang til fordele i loven om vækst og muligheder i Afrika. Donorerne i Den Internationale Valutafond har reduceret deres budget med 50 %, FN vil behandle situationen i landet den 15. februar, og EU har, så vidt jeg ved, suspenderet sin udviklingsbistand, men opretholdt sin humanitære bistand.

Situationen er derfor tragisk og katastrofal for en befolkning, der lever for under en dollar om dagen. Vi er meget bekymrede over denne situation, og dette fælles nødråb i form af et beslutningsforslag beviser vores bekymring. Vi støtter Joaquim Chissanos, Republikken Mocambiques tidligere præsident,

mæglingsbestræbelser og opfordrer de fire politiske grupper til at vende tilbage til forhandlingsbordet. Det er den eneste løsning. Vi opfordrer også Den Afrikanske Union og Det Sydlige Afrikas Udviklingsfællesskab til at genoptage kontakten for at gennemføre overgangsprocessen korrekt, og vi opfordrer Kommissionen til at melde tilbage til os om den igangværende høringsproces med Madagaskar i henhold til artikel 96 i Cotonou-aftalen.

Bernd Posselt, forslagsstiller. – (DE) Hr. formand! I nogle af verdens hovedstæder hersker der bekymring for, om vores beslutningsforslag vil føre til en eskalering af situationen i Madagaskar. Men vores ønske er at skabe fred i regionen. Jeg henviser navnlig til artikel 14 og 15, som helt klart er fokuseret på dialog.

Den Afrikanske Union, EU, FN, nabolandene, kontaktgruppen og sidst, men ikke mindst Frankrig, er alle blevet bedt om at spille deres rolle for at sikre, at de (mindst) fire forskellige politiske bevægelser, der findes i Madagaskar, kan nå til enighed, at staten Madagaskar ikke falder fra hinanden, at landet ikke rykker endnu nærmere på en katastrofe og i stedet når frem til en fredelig forhandlingsløsning. Men dette vil kun være muligt, hvis ingen forsøger at etablere et diktatur der, ingen trækker sig tilbage fra fredsprocessen, og alle parter vender tilbage til forhandlingsbordet, for ellers vil dette smukke, men hærgede land ikke have nogen fremtid.

Marie-Christine Vergiat, forslagsstiller. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Der sker det samme i Madagaskar som i adskillige andre lande rundt om i verden, over for hvilke EU har demonstreret manglende politisk magt. Det gælder især i Afrika.

Et år efter at Andry Rajoelina ulovligt tiltog sig magten, synes den store ø Madagaskar at glide dybere og dybere ned i en social, økonomisk og finansiel krise, som befolkningen ikke har brug for.

Landet er rent faktisk blevet et af verdens fattigste, og langt størstedelen af befolkningen lever for under en dollar om dagen. Menneskerettighederne krænkkes oftere og oftere. Religiøse ledere, parlamentarikere, journalister og ledere inden for civilsamfundet udsættes for trusler og chikane, de arresteres og kastes i fængsel.

Det internationale samfund har imidlertid først meget sent erkendt, at dette rent faktisk er et statskup, og at den regering, som Andry Rajoelina har etableret i Madagaskar, rent faktisk er en militærregering.

Madagaskar er blevet suspenderet fra Den Afrikanske Union og Det Sydlige Afrikas Udviklingsfællesskab. Siden den 2. februar 2009 er der gjort talrige forsøg, også fra FN's og EU's side, hvilket har ført til Maputo- og Addis Abeba-aftalerne. Men siden november 2009 er disse aftaler tilsyneladende blevet udvandet på grund af splittelsen mellem de forskellige hovedpersoner, og fordi nogle af dem har afvist at deltage i gennemførelsen af disse aftaler.

Vi i Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre mener, at tiden er inde til, at Madagaskars befolkning kommer til orde, og at det er på høje tid, at de demokratiske regler bliver overholdt.

Andry Rajoelina, regimets stærke mand, foretrækker at afholde sit valg ensidigt uden at rådføre sig med befolkningen, hvilket er i strid med ovennævnte aftaler. Han fastsatte ensidigt en første dato for såkaldt demokratiske valg i marts 2010, men nu taler han tilsyneladende om en dato, der ligger et sted mellem udgangen af marts og udgangen af 2010.

Derfor ønsker vi en styrkelse af den humanitære bistand, at der indledes retssager, og at EU sætter hele sin vægt ind på at sikre, at civilsamfundet inddrages i de skridt, der skal tages.

Charles Tannock, forslagsstiller. – (EN) Hr. formand! Hvis Den Afrikanske Union ønsker at have noget af den myndighed og respekt, der tillægges EU i internationale anliggende, er Madagaskar helt klart et tilfælde, hvor AU skal handle beslutsomt. I stedet har vi set den sædvanlige vaklen og lunkne diplomatiske tiltag efter præsident Marc Ravalomananas fald, hvilket desværre giver mindelser om situationen i Zimbabwe. Tiden er inde til, at Den Afrikanske Union påtager sig sit ansvar over for Madagaskar, hvor politiske spændinger og kaos har været udbredt i et stykke tid. Hvis AU ikke kan få sig selv til at rydde op i dette rod, kan man med rimelighed spørge, hvorfor EU skal gøre det.

Men vi skal fortsat engagere os i Madagaskar for at lette en smertefri tilbagevenden til et demokratisk styre og fremme forsoningen. Det er vigtigt, at de politikere og officerer, der er blevet nævnt, og som har begået krænkelse af menneskerettighederne, bliver stillet for retten. Målttede sanktioner mod Andry Rajoelinas ulovlige regering er også en effektiv straf til dem, der fastholder denne ustabilitet, uden at det skader det

overvældende flertal i befolkningen på Madagaskar, der må være dødtrætte af spændingerne og den sporadiske vold i deres smukke land.

Cristian Dan Preda, for PPE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Som det allerede er blevet fremhævet, har en situation med usikkerhed og politisk ustabilitet været fremherskende i Madagaskar i et godt stykke over et år. Selv om der til tider har været enkelte glimt af håb i løbet af forhandlingsprocessen, tjener Andry Rajoelinas foranstaltninger kun til at bremse processen og gøre en tilbagevenden til den forfatningsmæssige orden mere kompliceret.

Jeg henviser til afsættelsen af premierministeren, der blev udnævnt efter Maputo-aftalen, de politiske grupperingers tilbagetrækning fra forhandlingsprocessen og den seneste beslutning om at afholde et hurtigt valg uden hensyntagen til tidligere aftaler.

Jeg mener, at dette er et forsøg på at give et regime, der er kommet til magten efter et statskup, hvilket Rajoelina ikke kan benægte, et skær af lovlighed og legitimitet. Det er klart, at man kun kan sikre genoprettelsen af den forfatningsmæssige orden ved at gennemføre Maputo- og Addis Abeba-aftalerne fuldt ud.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, at alle grupper har støttet dette beslutningsforslag. Det er, som det skal være, for dette er et meget vigtigt emne. I modsætning til de foregående talere vil jeg gerne sige, at vi ikke bare skal fremme ytringsfrihed og pressefrihed i dette land, men at vi også aktivt skal stille krav om dette, nu hvor vi undersøger, hvordan vi kan bidrage til at skabe fremskridt forud for et forhåbentligt fredeligt valg. Vi skal sikre, at vi som europæere indfører pressefrihed inden for alle områder med al den økonomiske bistand, der er nødvendig for at gøre dette muligt. Vi skal også bidrage med vores fulde støtte og bestræbe os på at samarbejde om at yde økonomisk støtte inden for rammerne af vores aftaler med landet.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Hr. formand! Det er utåleligt at følge situationen i Madagaskar, hvor magten ligger i hænderne på en person, der overtog landet med voldelige midler, og som styrer det på samme brutale måde, og som ikke er blevet anerkendt af det internationale samfund. Derfor bruger jeg ordet "person" og ikke "præsident".

Flertallet af Madagaskars befolkning lever under fattigdomsgrænsen, 7 000 børn lider af alvorlig fejlernæring, og situationen bliver kun værre med den politiske krise. Derfor er det vigtigt, at vi sammen med resten af det internationale samfund øger mængden af humanitær bistand til Madagaskar.

Det er desuden meget vigtigt at efterforske og opklare de politiske drab, der har fundet sted, og dette skal overlades til en uafhængig og upartisk myndighed. Medmindre det sker, bliver det vanskeligt at skabe tillid og gå i retning af demokrati.

Det skal være en prioritering, at Madagaskars fire politiske fraktioner kan sætte sig til forhandlingsbordet og blive enige om, hvad de skal gøre for at muliggøre afholdelse af demokratiske valg næste år. Det er også vigtigt, at Madagaskar ikke indgår aftaler om naturressourcer, før landet har en regering med mandat fra befolkningen.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Hr. formand! I forbindelse med Madagaskar er det udmærket, at vi kan melde om, at det ikke bare er EU, der er bekymret for landets overholdelse af artikel 96 i Cotonou-aftalen, men at også Den Afrikanske Union og SADC som regionale organisationer har erklæret, at endnu et statskup i Afrika er uacceptabelt. For Den Afrikanske Union og for de regionale organisationer er det forholdsvis nyt ikke bare at træffe denne type beslutninger, men også at gennemføre dem og handle.

Jeg håber, at alle de deltagende parter, når den internationale kontaktgruppe mødes igen i Addis Abeba den 18. februar, vil påtage sig deres opgaver og pligter og sørge for, at alle aftaler fra Maputo også gennemføres. Det er min appel til alle deltagerne.

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Først vil jeg gerne fremhæve vores store bekymring over forhindringerne for gennemførelsen af Maputo-aftalerne.

Siden krisen startede, og siden samtalerne med Madagaskar blev indledt i henhold til artikel 96 i Cotonou-aftalen, har Kommissionen aktivt støttet det internationale samfunds mæglingsbestræbelser, der er blevet omsat til betydelige fremskridt, men som desværre ikke har resulteret i en effektiv overgangsproces. Vi er meget bekymrede, for der sker ikke fremskridt, vi glider baglæns, og der er risiko for, at vi ender, hvor vi startede i marts 2009.

De er sikkert enige med mig i, at dette naturligvis kan forværre den politiske situation og menneskerettighedssituationen og føre til sammenstød mellem befolkningsgrupperne i Madagaskar. Vi har ved flere lejligheder klart givet udtryk for, at vi afviser enhver ensidig proces, der fører til i al hast organiserede valg, der ikke indebærer en varig løsning på krisen.

Som svar på medlemmets spørgsmål vil jeg gøre opmærksom på, at vi ikke er parate til at støtte en sådan proces hverken politisk eller økonomisk.

Initiativet, som formanden for kommissionen under Den Afrikanske Union har taget, er vores sidste håb. Vi er parate til sammen med det internationale samfund at evaluere svaret fra bevægelserne på Madagaskar i en international kontaktgruppe og afhængigt af situationen fremsætte forslag til Rådets beslutning i henhold til artikel 96 i Cotonou-aftalen.

Hvis det ender med en negativ beslutning, skal dette ikke påvirke projekter, der direkte gavner befolkningen, og vi vil om nødvendigt fortsat øge den humanitære bistand til de sårbare befolkningsgrupper.

Endelig vil jeg gerne forsikre Dem om Kommissionens aktive, tålmodige og beslutsomme engagement i at finde en mindelig løsning på krisen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet. Afstemningen finder sted efter denne forhandling.

10.3. Burma

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om seks beslutningsforslag om Burma⁽³⁾.

Véronique De Keyser, forslagsstiller. – (FR) Hr. formand! Situation i Burma bliver værre og værre. Vi behøver blot at minde om den burmesiske regerings seneste overgreb på sin befolkning, den endeløse indespærring af vinderen af Sakharovprisen Aung San Suu Kyi og fjernelsen af hende med den falske begrundelse, at hun havde fordømt det kommende valg.

Den burmesiske regering har givet løfte om overgang til demokrati i syv trin med afholdelsen af valg som det sidste. Men hvis dette valg afholdes i henhold til en forfatning, der er udformet af hæren, hvilket tilsyneladende er tilfældet, vil det kun legitimere fem årtier med militærstyre og give hæren 25 % af pladserne i parlamentet. Vi opfordrer det internationale samfund, inklusive Kina, Indien og Rusland, til fortsat at arbejde sammen og lægge pres på den burmesiske regering, både for at få den til at indstille de alvorlige menneskerettighedskrænkelser, der begås i landet, og for at den annoncerede overgang til demokrati ikke ender som en politisk farce.

Filip Kaczmarek, forslagsstiller. – (PL) Hr. formand! Når et hvilket som helst land meddeler, at man vil afholde det første valg i 20 år, fylder det os normalt med optimisme. Det vækker håb om forandring og demokrati. Men desværre tror ikke mange af os og ikke mange blandt Burmas befolkning, at det valg, der skal afholdes sidst på året, bliver demokratisk og ærligt, eller at det vil medføre reelle forandringer. Det burmesiske regime er et problem, vi har kæmpet med i årevis. I vores beslutningsforslag fordømmer vi de utallige krænkelser af menneskerettighederne og de borgerlige frihedsrettigheder, som er hverdagsforeteelser i Burma. Vi ved stadig ikke, hvad vi skal sige til Burmas befolkning om, hvordan vi kan sætte en stopper for regimets skrupelløse gerninger. Efter min mening er det kun en fælles indsats, der kan skabe resultater. Hvem mener jeg, når jeg siger fælles? Hvem skal gribe ind? Nabolandene? De lande, der har en høj grad af samhandel og udveksling med regimet, og som indirekte finansierer det, med andre ord Rusland og Kina? EU naturligvis, USA og FN. Med denne gruppe af partnere kan vi skabe forandringer.

Marie-Christine Vergiat, forslagsstiller. – (FR) Hr. formand! Siden 1962 har Burma levet under en militærjuntas åg i et af de mest repressive regimer i verden. De sidste demokratiske valgte medlemmer af parlamentet blev valgt i 1990. De er alle blevet arresteret eller tvunget til at gå af. Der findes 2 000 registrerede politiske fanger, herunder mere end 230 buddhistiske munke, der deltog i fredelige demonstrationer i september 2008, og som har siddet fængslet lige siden.

Titusinder eller snarere hundredtusinder af burmesiske immigranter bor i Thailand, Indien, Bangladesh og Malaysia under forhold, der ofte er mere end usikre, og er ofre for menneskehandel. Titusinder af personer er blevet fordrevet mod deres vilje. I disse situationer er journalister særligt udsatte. Mindst 14 journalister

(3) Se protokollen.

sidder i øjeblikket i fængsel, og her vil jeg nævne sagen med Hla Hla Win, en ung 25-årig journalist, der er blevet idømt 27 års fængsel for at have importeret en motorcykel ulovligt, fordi hun vovede at besøge et buddhistisk kloster.

Juntaen har ganske rigtigt annonceret nyvalg. Ligesom fru De Keyser tror jeg, at deres eneste formål er at legitimere den siddende regering. Vi kan ikke være andet end skeptiske over for resultatet.

I dag vil vi endnu en gang energisk fordømme de systematiske menneskerettighedskrænkelser i Burma og opfordre den burmesiske regering til dialog og til straks at indstille sin praksis med at rekruttere børnesoldater. Vi beder igen den kinesiske, indiske og russiske regering om at bruge deres indflydelse. Men jeg opfordrer Dem til at være vores talerør over for Kommissionen og Rådet, fru kommissær, således at EU opretholder restriktive foranstaltninger over for den burmesiske regering, for ud over ordene har vi ikke det mindste konkrete bevis for en demokratisk debat. Vi opfordrer Dem til at vurdere effektiviteten af de indførte foranstaltninger og til at gøre alt for at sikre, at civilbefolkningen ...

(Formanden afbrød taleren)

Charles Tannock, *forslagsstiller*. – (EN) Hr. formand! Jeg kan ikke længere holde tal på, hvor mange gange vi i årenes løb har diskuteret den alvorlige og stadig værre menneskerettighedssituation i Burma her i Parlamentet, men hvis vi nogensinde skulle føle os fristede til at bløde op på vores retorik over for den brutale militærjunta, behøver vi kun kigge os omkring i vores eget Parlament for at huske på, hvorfor vi skal opretholde og øge presset på generalerne. Jeg henviser naturligvis til Aung San Suu Kyi, oppositionslederen og nobelprismodtageren, hvis billede hænger på fremtrædende steder i Parlamentets bygninger i både Bruxelles og Strasbourg. Hun er konsekvent blevet nægtet retten til at udtale sig, og det samme gælder hendes tilhængere. Så det mindste, vi kan gøre, er at tale for dem her og love dem vores uforbeholdne støtte i deres mission for at skabe permanente demokratiske forandringer i Burma.

Vi har også været inde på skæbnen for rohingya-mindretallet, som endnu en gang er mål for en ondsindet kampagne med forskelsbehandling og forfølgelse fra hærens side, og mange har måttet flygte til nabolandet Bangladesh. Generalerne ignorerer ganske enkelt vores bønner, men det gør dem ikke mindre værdifulde, for som demokrater har vi en ædel pligt til at sige fra over for den slags brutalitet, uanset hvor i verden vi støder på den.

Raül Romeva i Rueda, *forslagsstiller*. – (ES) Hr. formand! For et par måneder siden havde jeg lejlighed til at besøge nogle af de tusindvis af flygtninge ved grænsen mellem Thailand og Burma, som i øjeblikket håber på at få lov til at vende hjem. I nogle tilfælde håber de simpelthen på at få lov til at leve en dag mere.

Mens vi var der, mødtes vi også med nogle af oppositionsgrupperne, blandt andet National League for Democracy, hvis leder jo er vinderen af Sakharovprisen Aung San Suu Kyi.

Ved flere lejligheder måtte jeg gøre mine iagttagelser med stor forsigtighed og ikke støtte valget, der er baseret på en forfatningsreform gennemført af militærjuntaen selv under forhold, der svarer til de nuværende, hvor de grundlæggende rettigheder vedrørende ytringsfrihed og forsamlingsfrihed utvivlsomt overtrædes, hvilket også truer forandringerne og de demokratiske reformer i landet.

Det er korrekt, at visse ting er blevet ændret. Det er korrekt, at hundreder af fanger blev løsladt sidste år i 2009, men meget få af dem var rent faktisk politiske fanger.

Det store problem er, at der stadig er mere end 2 100 politiske fanger i Burma. På denne baggrund er det umuligt at forestille sig frie, retfærdige og demokratiske valg.

Derfor må man sige, at der først skal skabes en hensigtsmæssig situation, før valget kan gennemføres. Enhver dialog, som kan give os mulighed for at forbedre situationen, vil være glædelig, men forudsat at disse personer løslades betingelsesløst, og at flygtningene får garanti for at kunne vende tilbage. I denne henseende har jeg en udtrykkelig appel til Kommissionen. Det vækker dyb bekymring, at man skærer i midlerne til dette område og disse flygtninge. Der findes tvingende behov. Vi taler om hundredtusinder af mennesker, der har brug for vores hjælp. Derfor mener jeg, at det ville være en dårlig idé at skære i disse budgetter.

Thomas Mann, *for PPE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Menneskerettighedssituationen i Burma er blevet kraftigt forværret med politisk undertrykkelse ledsaget af militær magtanvendelse og seksuel vold, systematisk rekruttering af børnesoldater og 2 000 politiske fanger. Det første såkaldt frie valg til efteråret er en total farce. Oppositionspartierne gør helt rigtigt i at boykotte det. Situationen for rohingya-folket, hvoraf mere

end 200 000 lever i flygtningelejre, vækker særlig bekymring. Mange er flygtet til nabolandet Bangladesh og er blevet brutalt forfulgt på rejsen.

Jeg glæder mig i høj grad over Bangladesh' vilje til at lade vores EP-delegation for det sydlige Asien komme ind i landet på en undersøgelsesmission. Vi flyver til Dhaka i morgen for at indsamle førstehåndsoplysninger om situationen i Cox's Bazar og Bandarban-regionen. Men det står allerede klart, at hvis de forfulgte rohingyaer skal overleve, kræver det omfattende international beskyttelse. EU skal fastholde sin fordømmelse af den burmesiske regerings adfærd, indtil der begynder at komme tegn i retning af demokrati.

Justas Vincas Paleckis, for S&D-Gruppen. – (LT) Hr. formand! Som min kollega hr. Tannock vil jeg gerne sige her i salen, der desværre altid er halvtom på dette tidspunkt, at det ikke er første gang, vi har diskuteret den forfærdelige menneskerettighedssituation i Burma. Det er ikke længe siden, at jeg selv talte om den.

Jeg vil gerne tro, at Europa-Parlamentets og EU's stemme vil få større virkning efter dagens forhandling. Hvorfor? Fordi vi her for første gang taler om menneskerettigheder i verden under Lissabontraktaten og de poster, der følger med, blandt andet den høje repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, Catherine Ashton, som Parlamentet har godkendt. EU har nu en mere effektiv mulighed for at øve direkte indflydelse på både situationen i Burma og på situationen i andre lande, hvor rettigheder krænkes.

Forud for valget i Burma tror jeg kun, at vi vil kunne opnå resultater, hvis vi koordinerer vores indsats med store lande som Kina, Indien, USA og Rusland.

Tomasz Piotr Poręba, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Indtil videre har det internationale samfunds appeller om, at menneskerettighederne skal overholdes i Burma, faktisk overhovedet ikke givet resultater. Der sidder stadig tusindvis af politiske fanger i burmesiske fængsler, og hæren begår fortsat drab, anvender tortur og foretager arrestationer. Lederen af den burmesiske opposition, nobelprismodtageren Aung San Suu Kyi, har siddet i husarrest i mange år og har også fået en fængselsstraf på tre år. På denne måde ønsker juntaen at forhindre hende i at stille op til det kommende valg.

Burma står også øverst på den skændige liste over lande, hvor der forekommer hyppige forfølgelser af repræsentanter for religiøse mindretal, herunder kristne. I henhold til juntaens idéer skal karenerne, som er kristne, forsvinde fuldstændig fra burmesisk område. Sidste år flygtede karener til Thailand for at slippe væk fra forfølgelserne. I dag forbereder den thailandske regering trods internationale protester tvangshjemsendelse og massedeportation af mere end 4 000 karener, som så vil blive udsat for yderligere ydmygelser. Det er vores pligt her i Europa-Parlamentet at kræve de religiøse mindretals rettigheder overholdt, herunder for kristne overalt i verden.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Hr. formand! På menneskerettighedsområdet er Burma et af verdens skrøbeligste lande. Listen over menneskerettighedskrænkelser er endeløs, og situationen bliver tilsyneladende ikke bedre.

I vores beslutningsforslag har vi blot taget et par emner op. Jeg mener, at hovedformålet er at slå det fast, at vi kender til og stadig holder øje med, hvad der sker i Burma.

Vi skal også sige tak til Thailand, som ophævede sin bekymrende beslutning om at sende flygtninge tilbage til Burma. I sidste uge var jeg flere gange i kontakt med Thailand, efter at landet havde givet meddelelse om sine planer om at sende disse mennesker tilbage. Karen-flygtninge blev truet med tvangsarbejde, tortur, mulig tvangsudskrivning til hæren og udlægning af landminer i det område, som de var flygtet fra. Det var med stor lettelse, at jeg hørte, at Thailand havde besluttet at opgive sine planer om at sende flygtningene tilbage efter samtaler med menneskerettighedsorganisationer og det internationale samfund i løbet af weekenden. Jeg håber, at EU sammen med resten af det internationale samfund hurtigst muligt vil kunne yde bistand til Thailand og finde en alternativ løsning på problemet med de karenske flygtninge.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand, fru kommissær! Burma er igen i centrum for beslutningsforslag fra Europa-Parlamentet vedrørende menneskerettighedskrænkelser. Endnu en gang fordømmer vi situationen i dette land, som tilsyneladende ikke bliver bedre til at passe på sine borgere, og som har stort behov for et praktisk fungerende demokrati.

Mens andre lande har gjort fremskridt i årene løb, krænker Burma fortsat borgernes grundlæggende rettigheder. Aung San Suu Kyi, sindbilledet på en oppositionsleder, sidder stadig i husarrest, hele befolkningsgrupper er blevet fordrevet, børn tvinges ind i hæren som børnesoldater, og modstandere af det siddende regime arresteres. Man kunne nævne mange andre eksempler her.

Vi håber, at det kommende valg bliver frit, og at oppositionspartierne og alle, der ønsker at stille op til valget, kan udøve denne grundlæggende rettighed. Vi håber også, at observatører vil kunne kontrollere, at valget bliver frit og ikke besudles af ulovligheder, således at militærjuntaen bruger stemmeurnerne til at legitimere sig selv.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (EN) Hr. formand! Militærjuntaen har regeret landet gennem undertrykkelse og ved at begå grove og systematiske menneskerettighedskrænkelser. Som folkevalgt repræsentant for borgerne kræver jeg et frit og retfærdigt parlamentsvalg i 2010 for at få en legitim regering i Burma. Det nuværende krav om, at mindst 25 % af parlamentet skal komme fra hæren og udpeges af forsvarschefen, falder ved siden af enhver almindelig opfattelse af, hvad en legitim regering er.

For det andet bemærker jeg, at militærjuntaens regering underskrev FN's konvention mod korruption i 2005, men undlod at ratificere den. Ratificeringen skal imidlertid kun opfattes som et første skridt, idet gennemførelsen er det centrale med hensyn til at bekæmpe korruption. Korruption skaber fattigdom og straffrihed.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D). – (PL) Hr. formand! Hvis Burma har besluttet at afholde parlamentsvalg for første gang i 20 år, kan det betyde et skridt i retning af demokratisering, hvis valget, som efter planen skal afholdes til efteråret, afvikles korrekt. Det skal med andre ord være et almindeligt valg, og alle voksne borgere skal have mulighed for at stemme eller stille op til valget, inklusive nobelprismodtageren Aung San Suu Kyi og 2 000 andre oppositionsaktivister, som i øjeblikket sidder fængslet som politiske fanger. For det andet skal valget også omfatte de adskillige millioner burmesere, der af angst for tortur og død er flygtet til Thailand, Bangladesh eller Indien. De skal have mulighed for at stemme i deres oprindelige opholdssted. For det tredje skal medlemmerne af den burmesiske hær ikke have garanti for 25 % af pladserne i parlamentet, for det strider mod en grundlæggende demokratisk mekanisme og forvansker valgresultatet allerede fra starten. Endelig skal den burmesiske regering respektere reglen om hemmelig afstemning og give tilladelse til, at valget overvåges af internationale observatører og burmesiske medier.

Hvis den burmesiske regering ser stort på disse krav, vil det efter min mening være nødvendigt at fortsætte de restriktive foranstaltninger over for regimet i henhold til punkt 16 i beslutningsforslaget.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Militærjuntaen har lovet frie, demokratiske valg i 2010. Det er vigtigt for det internationale samfund og naturligvis for EU at opretholde presset på juntaen, så overgangen til demokrati rent faktisk bliver gennemført. Vi skal også sørge for, at de talrige etniske mindretal, der lever i Burma, repræsenteres korrekt ved valget. Dette kan bringe de tilbagevendende etniske konflikter til ophør. Kina er formentlig bedst egnet til at forsvare det kinesiske mindretal, men landet skal først sørge for sine egne mindretal, tibetanerne og uighurerne. EU kan kun udøve pres troværdigt og effektivt, hvis man sørger for, at mindretallenes rettigheder respekteres i alle medlemsstaterne. Så længe der findes sproglove på EU's område, og her tænker jeg ikke kun på Slovakiet, så længe loven om kollektiv skyld stadig anvendes på EU's område i strid med situationen i forbindelse med Anden Verdenskrig, og så længe man nægter selve mindretallenes eksistens og anvendelsen af deres modersmål og rettigheder inden for EU's område, kan EU ikke optræde troværdigt, når vi forsøger at udøve pres, og det vil heller ikke lykkes.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand, fru kommissær! Den dramatiske forværring af menneskerettighedssituationen i Burma, som militærjuntaen har afstedkommet, fører til stadig mere brutale blodsudgydelser. Forfølgelsen af religiøse grupper, etnisk udrensning og udvisninger, fængslingen af tusinder af politiske fanger og tortur, bortførelser og fængsling af politiske modstandere af regimet er dagens orden. Den nye forfatning og nu det pseudovalg, der efter planen skal finde sted, vil naturligvis på ingen måde forbedre situationen.

EU's delegationer og Parlamentets selvretfærdige beslutninger vil heller ikke føre til noget. Hvis vi virkelig ønsker at gøre en realpolitisk forskel, skal vi mønstre al EU's magt og udøve indflydelse på Kina, Indien og Rusland for at føje deres politiske vægt til presset på den burmesiske regering for at få den til at forbedre menneskerettighedssituationen i landet. EU skal også opfordre Burmas nabolande til at gøre deres indflydelse gældende for at sikre en forbedring af menneskerettighedssituationen.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hr. formand! Vi har allerede hørt tidligere, at det ikke er første gang, at vi diskuterer Burma her i Parlamentet. Jeg mener, at vi er nødt til at blive ved med at diskutere Burma, for det er stadig et af de mest repressive og lukkede samfund i verden. Som forskellige FN-agenturer og organisationer, der er forkæmpere for menneskerettighederne, har påvist, er de systematiske krænkelser af den enkeltes rettigheder dagligdag her.

Den nuværende tendens går på at arrestere folk for at udtrykke politiske holdninger. Der rapporteres også om voldelig undertrykkelse af oppositionen, både fra studenterbevægelsen og fra buddhistiske munkesamfund.

Jeg mener ikke, at man kan overveje at afholde valg i øjeblikket, for der er først og fremmest behov for en høringsproces, som skal omfatte alle politiske partier. Ellers vil demokratiet i Burma uden en fri, gennemsigtig og integrerende proces forblive en farce, som militæret spiller videre.

Viviane Reding, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som medlemmerne meget klart har understreget, fortsætter de alvorlige menneskerettighedskrænkelser i Burma. Militærregeringen har ikke reageret på internationale opfordringer om at indstille disse krænkelser af menneskerettighederne, og den har ikke løsladt de politiske fanger, heller ikke Aung San Suu Kyi. Man har øget presset på rohingya-mindretallet for at tvinge dem til at forlade landet, og de socioøkonomiske forhold forværres fortsat. Man vurderer, at 80 % af befolkningen bor i landdistrikterne, og der er ved at opstå alvorlige problemer med landbrugs- og fødevarerproduktion.

EU har flere gange udsendt erklæringer, hvor man fordømmer krænkelserne af menneskerettighederne. EU har også strammet op på sanktionerne, og sideløbende har vi presset nabolandene til Burma/Myanmar – ASEAN, Kina, Indien – til også at udøve diplomatisk pres, og det er der også nogle af naboerne, der gør. Desuden har EU bakket kraftigt op om FN's bestræbelser. Disse foranstaltninger har skabt problemer for militærregeringen, men har ikke fået den til at ændre adfærd.

Nu har militærregeringen lovet at afholde valg i 2010 som et skridt i dens gradvise afgivelse af magten. Vi kan først vurdere disse valg, når valgloven offentliggøres, og når vi konstaterer, om man har indført tydelige og retfærdige bestemmelser for afstemningen. I mellemtiden er EU indstillet på at tage kontakt til den siddende regering for at overtale den til at benytte valget til at lave om på situationen og indlede en positiv fase i Burmas historie.

Når jeg siger dette, gør jeg det helt klart, at EU ikke ønsker at isolere Burma. Vi er rent faktisk de største donorer af humanitær og tilhørende bistand til landet. Størstedelen af vores bistand går til landdistrikterne, navnlig til deltaet, hvor man stadig prøver at komme sig efter cyklonen Nargis. Der skal også ydes bistand til flygtningelejrene langs grænsen til Thailand. Vi skal være klar over, at man i rapporten fra FN's særlige udsending siger tingene lige ud. Vi støtter FN's særlige udsending og er parate til at hjælpe ham.

Men vi ved også, at det næppe er muligt at øve direkte indflydelse på menneskerettighedssituationen i Burma. EU vil f.eks. ikke blive indbudt som observatører til valget, så vi er nødt til at anvende indirekte foranstaltninger. Derfor har vi indbygget menneskerettigheder i alle vores bistandsprogrammer. For at fremme vores værdier, menneskerettigheder, udvikling og dialog, skal vi udsende et meget klart budskab. I dag har det samlede Parlament udsendt et meget klart budskab, og jeg er sikker på, at det vil blive hørt. Jeg er også sikker på, at vi ikke skal outsource vores opgave med at minde Myanmar om landets forpligtelser til nabolandene. Vi skal fastholde vores eget engagement. Vi skal tage vores menneskerettighedsdagsorden op direkte over for myndighederne, og det vil vi fortsætte med.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet. Afstemningen finder sted efter denne forhandling.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Burma oplever fortsat en meget bekymrende situation med hensyn til menneskerettigheder, eftersom de burmesiske myndigheder har prioriteret deres greb om magten højere end deres befolknings overlevelse. Jeg vil gerne udtrykke min solidaritet med den burmesiske befolknings lidelser, for den undertrykkes af en militærjunta, der konstant krænker menneskerettighederne gennem tvangsarbejde, menneskehandel, børnearbejde og seksuel vold. Det er vigtigt, at politiske fanger, herunder lederen af oppositionen og lederen af National League for Democracy, Aung San Suu Kyi, som Europa-Parlamentet tildelte Sakharovprisen i 1990, og som modtog Nobels fredpris i 1991, løslades øjeblikkeligt, så hun kan bidrage til afholdelsen af frie, retfærdige og gennemsigtige valg i 2010. Derfor opfordrer jeg EU til at anlægge en sammenhængende strategi og udvikle forbindelser med nabolandene, navnlig Kina og Indien, med henblik på at muliggøre et gennemsigtigt valg i Burma.

11. Afstemningstid

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

11.1. Venezuela (B7-0093/2010)**11.2. Madagaskar (B7-0099/2010)****11.3. Burma (B7-0105/2010)**

Formanden. – Afstemningstiden er afsluttet.

12. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen**13. Afgørelser vedrørende forskellige dokumenter: se protokollen****14. Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 123): se protokollen****15. Fremsendelse af tekster vedtaget under dette møde: se protokollen****16. Tidspunkt for næste møde: se protokollen****17. Afbrydelse af sessionen**

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session for afbrudt.

(Mødet hævet kl. 16.25)

BILAG (Skriftlige svar)

SPØRGSMÅL TIL RÅDET (Formandskabet for Rådet for Den Europæiske Union er eneansvarligt for disse svar)

Spørgsmål nr. 6 af Gay Mitchell (H-0016/10)

Om: Klimastrategien efter København

Kan Rådet i betragtning af, at klimaforhandlingerne i København nær var brudt sammen, og at de ikke førte til nogen klare eller bindende forpligtelser, oplyse, hvilken konkret strategi det har til sikring af, at Mexico 2010 ikke bliver til samme forspildte lejlighed, som København 2009 var? Hvorledes kan Den Europæiske Union bruge sin indflydelse til at udvise lederskab i mangel af et sådant fra Kinas og USA's side?

Spørgsmål nr. 7 af Kathleen Van Brempt (H-0035/10)

Om: Nedbringelse af drivhusgasemissionerne med 30 %

Kommissionen foreslår, at EU indgår en aftale om mål for nedbringelsen af CO₂-emissioner. Den kræver, at drivhusgasemissionerne i industrilandene nedbringes med 30 % inden 2020 i forhold til niveauet i 1990. Formanden for Europa-Parlamentets Udvalg om Industri, Forskning og Energi meddeler, at Europa tror på, at dette mål kan opfyldes, og han håber på, at der kan opnås global enighed om dette spørgsmål. Der er imidlertid efter sigende uenighed i Rådet om, hvorvidt dette mål skal fastlægges eller ej. Står målet om 30 % til diskussion? Hvilke foranstaltninger vil Rådet træffe for at sikre, at dette væsentlige og ambitiøse mål alligevel kan opfyldes?

Spørgsmål nr. 8 af Pat the Cope Gallagher (H-0039/10)

Om: Klimaændringer – efter København

Hvilke specifikke initiativer vil Rådet tage sammen med EU's internationale partnere, deriblandt USA, Indien, Kina, Brasilien og Rusland, for at sikre, at der efter COP 15-klimatopmødet i København stadig gøres en aktiv indsats for at opnå en ambitiøs global aftale om klimaændringer?

Samlet svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

EU og medlemsstaterne har givet tilsagn om et ensidigt kvantitativt generelt emissionsreduktionsmål på 20 % inden 2020 i forhold til 1990-niveauet. I december 2009 bekræftede Det Europæiske Råd EU's tilsagn om en forhandlingsproces, der fører til en juridisk bindende international aftale for tiden efter 2012, og understregede, at dette mål kunne øges til 30 %, forudsat at andre udviklede lande forpligter sig til lignende emissionsreduktioner, og at udviklingslandene bidrager tilstrækkeligt ifølge deres ansvar og respektive kapacitet.

Under hensyntagen til udfaldet af FN's klimakonference i København i december 2009, kendt som "Københavnsaftalen", er de betingelser EU, har fastsat om at gå over til en 30 % reduktionsforpligtelse, endnu ikke opfyldt.

I den forbindelse og som præciseret i brev af 28. januar 2010 til UNFCCC's eksekutivsekretær om deres vilje til at tilslutte sig Københavnsaftalen bekræftede EU og medlemsstaterne deres tilsagn om at nå en 20 % reduktion af drivhusgasemissionerne inden 2020 i forhold til 1990 samt det betingede tilbud om at gå over til en 30 % reduktion inden 2020 i forhold til 1990, forudsat at andre udviklede lande forpligter sig til tilsvarende emissionsreduktioner, og at udviklingslandene yder et passende bidrag i overensstemmelse med deres ansvar og respektive kapacitet.

EU er fortsat forpligtet til at spille en ledende rolle i de internationale klimaforhandlinger om en ordning for tiden efter 2012.

Rådet er i gang med yderligere at vurdere resultatet af København. Vi har alle brug for at gennemgå og evaluere de seneste forhandlinger og afdække måder, hvorpå vi kan overvinde de hindringer, der viste sig mellem de centrale aktører. I den forbindelse vil Kommissionens analyse blive et væsentligt bidrag til vores overvejelser.

En fortsættelse af dialogen med vores internationale partnere på alle niveauer vil spille en afgørende rolle for at opretholde momentum i de internationale klimaforhandlinger.

Europa-Parlamentet vil blive holdt underrettet på alle trin i processen.

*
* *

Spørgsmål nr. 9 af Justas Vincas Paleckis (H-0018/10)

Om: Retsgrundlag for forbindelserne mellem Den Europæiske Union og Belarus

På Rådets møde i november blev der ikke truffet nogen afgørelse om en eventuel genoptagelse af processen til ratifikation af partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem Den Europæiske Union og Belarus, som blev forhandlet helt tilbage i 1995 og "indefrosset" i 1997 – eller om, hvilken tidsplan, der i givet fald skulle følges. Nogle medlemsstater mener ikke, det ville være klogt at genoptage en forældet aftale. Andre hævder, at ratifikationen af aftalen ville skabe et retsgrundlag for samarbejdet mellem Den Europæiske Union og Belarus og sætte nyt skub i udviklingen af forbindelserne mellem Den Europæiske Union og Belarus.

Mener den spanske regering, som har formandskabet i Rådet, at processen til ratifikation af aftalen bør genoptages? I bekræftende fald hvornår? Hvilke foranstaltninger vil Rådets formandskab i benægtende fald træffe for at skabe det nødvendige retsgrundlag for en styrkelse af forbindelserne mellem Den Europæiske Union og Belarus?

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

I november 2009 gennemgik Rådet situationen i Belarus. Da der ikke var sket håndgribelige fremskridt på de områder, Rådet fremhævede i sine konklusioner fra oktober 2008, kunne Rådet ikke ophæve de restriktive foranstaltninger, der er indført mod visse embedsmænd i Belarus. Derfor besluttede det at forlænge de restriktive foranstaltninger i henhold til den fælles holdning 2006/276/FUSP forlænget ved fælles holdning 2009/314/FUSP til oktober 2010.

Med henblik på at tilskynde til fremskridt på de områder, EU har afdækket, besluttede Rådet dog samtidig at forlænge suspensionen af anvendelsen af de rejserestriktioner, der er rettet mod visse embedsmænd i Belarus.

EU bekræftede, at det var klar til at uddybe sine forbindelser med Belarus på baggrund af yderligere udvikling mod demokrati, menneskerettigheder og retsstat i Belarus og bistå landet med at nå disse mål. Med forbehold for fremskridt i Belarus på disse områder er Rådet klar til at træffe foranstaltninger til at opgradere de kontraktlige forhold til Belarus. I mellemtiden opfordrede Rådet Kommissionen til at fremsætte et forslag til en fælles interimsplan for at fastsætte prioriteringer for reformer inspireret af de handlingsplaner, der er udviklet inden for rammerne af den europæiske naboskabspolitik, som skal gennemføres med Belarus.

*
* *

Spørgsmål nr. 10 af Mairead McGuinness (H-0021/10)

Om: Ejendomsbesiddelse i udlandet

Er Rådet, selv om medlemsstaterne selv har kompetence med hensyn til regler vedrørende ejendomsbesiddelse, klar over, at mange EU-borgere er stødt på en lang række problemer som følge af ejendomsbesiddelse i en anden medlemsstat end deres egen?

Kan Rådet navnlig oplyse, hvilke foranstaltninger det har truffet med hensyn til Parlamentets beslutning P6_TA(2009)0192 om konsekvenserne af den omfattende urbanisering i Spanien for EU-borgernes individuelle rettigheder, for miljøet og for anvendelsen af EU-lovgivningen?

Vil Rådet gøre noget og opfordre medlemsstaterne til at foretage en grundig undersøgelse og til at revidere al lovgivning, der berører individuelle ejendomsbesidderes rettigheder, for således at sætte en stopper for overtrædelsen af alle de rettigheder og forpligtelser, der er forankret i EF-traktaten, i chartret om grundlæggende rettigheder, i den europæiske menneskerettighedskonvention og i de relevante EU-direktiver samt i andre konventioner, som EU har undertegnet?

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

Spørgeren bedes erindre, at Rådet for Den Europæiske Union ikke har generel kompetence inden for ejendomsret, byudvikling eller arealanvendelse. I henhold til artikel 345 i TEUF berøres de ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne ikke af traktaterne.

Det er derfor nu op til de relevante kompetente spanske myndigheder at træffe passende foranstaltninger med hensyn til den situation, som spørgeren henviser til.

*
* *

Spørgsmål nr. 11 af Vilija Blinkevičiūtė (H-0023/10)

Om: Handicappedes adgang til arbejdsmarkedet og opretholdelse af deres arbejdspladser

Der er i øjeblikket over 65 mio. handicappede i Europa, hvoraf 78 % er udelukket fra arbejdsmarkedet og ikke har mulighed for at få job. De fleste af dem lever af sociale ydelser og har meget lave indtægter end raske mennesker. I en tid med økonomisk og finansiell krise har handicappede tre gange større risiko for at miste deres arbejde end personer uden handicap. Det spanske formandskab har i sit program givet tilsagn om at forsvare handicappedes rettigheder, men har ikke planlagt konkrete foranstaltninger eller initiativer vedrørende handicappedes adgang til arbejdsmarkedet og opretholdelse af deres arbejdspladser.

Hvorledes agter Rådet at garantere handicappedes muligheder for at finde og beholde et job, særlig under henvisning til, at 2010 er udnævnt til europæisk år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse? Med en beskeden støtte ville millioner af handicappede europæere kunne få adgang til arbejdsmarkedet og blive selvstændige borgere, som ikke længere er ofre for forskelsbehandling.

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

Beskæftigelsespolitik er et område, hvor langsigtede foranstaltninger er væsentlige. Ved at træffe foranstaltninger i overensstemmelse med de kompetencer, der er defineret i traktaterne, søger Rådet at spille en aktiv rolle for at sikre, at handicappede kan deltage på arbejdsmarkedet på lige fod med andre.

Især har Rådet konsekvent understreget betydningen af at fremme adgangen til beskæftigelse for handicappede i forbindelse med Lissabonstrategien, herunder de aktuelle beskæftigelsesretningslinjer.

I en resolution fra marts 2008 opfordrede Rådet medlemsstaterne og Kommissionen til at sikre adgang for handicappede, også ved at lette deltagelsen på arbejdsmarkedet.

Senere bekræftede Rådet i sine konklusioner af 30. november 2009 om "Fremme af integration på arbejdsmarkedet" sit tilsagn om integration af dårligt stillede grupper på arbejdsmarkedet i forbindelse med den økonomiske krise og den kommende EU 2020-strategi.

I sommeren 2008 besluttede Rådet og Europa-Parlamentet i fællesskab at udpege år 2010 til det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse. De prioriterede aktiviteter for dette europæiske år omfatter afhjælpning af manglende adgang til uddannelse, bl.a. gennem uddannelse inden for digital alfabetisme og fremme af lige adgang for alle til informations- og kommunikationsteknologi under særlig hensyntagen til de handicappedes særlige behov samt hensyntagen til handicappedes og deres familiers samt andre udsatte grupper eller personers behov.

Ved åbningen af konferencen, der fandt sted i Madrid i januar sidste år, gav det spanske formandskab tilsagn om at fokusere på de grupper, der har størst risiko for udstødelse, bl.a. handicappede.

Mens ikkeforskelsbehandling blev indskrevet i Lissabontraktaten blandt Unionens mål, spillede Rådet allerede for ti år siden en aktiv rolle med at sikre, at handicappede kunne deltage på arbejdsmarkedet på lige fod med andre. Det skete med vedtagelsen af direktiv 2000/78/EF om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv. Med dette direktiv blev der indført forbud mod forskelsbehandling af flere årsager, bl.a. handicap, med hensyn til beskæftigelse og erhverv.

*
* *

Spørgsmål nr. 12 af Georgios Papanikolaou (H-0026/10)

Om: Sikkerhed på internettet

De seneste meddelelser fra det franske center for imødegåelse af trusler fra cyperspace (CERTA) og det tyske kontor for informationssikkerhed (BSI), hvor det frarådes at benytte Microsofts Internet Explorer på grund af mangler i sikkerheden af data, der formidles via internettet, har i høj grad foruroliget både græske og andre europæiske brugere. Samtidig er der offentliggjort beretninger om, at Kina står bag forsøg på at stjæle personlige data for at kunne slå ned på kinesiske borgere, der kæmper for menneskerettigheder. Den taktik, som de store internetselskaber følger, er at censurere indholdet af informationer på internettet i overensstemmelse med de betingelser, der opstilles af den kinesiske regering.

Rådet bedes besvare følgende: Har Rådet taget initiativ til at advare europæiske borgere i god tid om sikkerhedsproblemer i forbindelse med internetdata?

Hvordan vil Rådet sikre fortroligheden og sikkerheden af personlige data på internettet og mere effektiv kontrol med sikkerheden af softwareprogrammer, såsom internet explorer?

Hvad er Rådets holdning til den censur, som de kinesiske myndigheder af politiske grunde har indført for det indhold, der formidles via internettet, og som tvinger virksomheder, der er aktive i Kina, til at anvende en sådan praksis?

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

Forbrugerbeskyttelse mod brud på persondatasikkerheden og spam er en central prioritering i de nye regler for telekommunikation, som Europa-Parlamentet og Rådet vedtog ved udgangen af sidste år. Med det formål at tilskynde operatørerne til at handle ansvarligt i forbindelse med behandling og lagring af deres kunders personoplysninger indføres der med disse nye regler obligatorisk indberetning af brud på persondatasikkerheden, dvs. at kommunikationsudbydere er forpligtede til at informere myndighederne og deres kunder om brud på sikkerheden, der berører personoplysninger.

I artikel 8 i EU's charter om grundlæggende rettigheder fastsættes den grundlæggende ret til beskyttelse af personoplysninger. EU's lovgivning om beskyttelse af personoplysninger omfatter navnlig direktivet om beskyttelse af personoplysninger 95/46/EF af 24. oktober 1995, hvori der vedrørende behandling af personoplysninger generelt fastlægges væsentlige bestemmelser om forpligtelser for de registeransvarlige og anerkendelse af de registreredes rettigheder. Direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation (e-datadirektivet) 2002/58/EF af 12. juli 2002 som ændret ved direktiv 2009/136/EF indeholder bestemmelser om regler og sikkerhedsforanstaltninger, der skal overholdes ved behandling af personoplysninger og andre følsomme informationer i forbindelse med levering af elektroniske kommunikationstjenester. Endvidere omfatter direktivet bestemmelser om gennemførelse og håndhævelse med henblik på at sikre, at disse regler overholdes. Der foreskrives også sanktioner og retsmidler i tilfælde af brud og fastlægges mekanismer til at sikre en effektiv håndhævelse.

Det er primært de kommercielle udbydere ansvar at sørge for, at softwareprogrammer som Internet Explorer er sikre. I forbindelse med de nye regler for telekommunikation opfordres medlemsstaterne til at sørge for, at der leveres information til slutbrugerne om mulige sikkerhedsforanstaltninger, og tilskynde dem til at tage de nødvendige skridt til at beskytte deres terminaludstyr mod virus og spionsoftware.

I sine konklusioner af 7. december 2009 fastslog Rådet sit ønske om at styrke EU's indsats for forholdet mellem ytringsfrihed og nye teknologier. Inden for rammerne af retningslinjerne om menneskerettighedsforkæmpere har Rådet øget sin opmærksomhed mod at fremme arbejdet for menneskerettigheder i lande, der opretholder ubehørlige restriktioner på internettet og andre nye teknologier.

*
* *

Spørgsmål nr. 13 af Seán Kelly (H-0027/10)

Om: Patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser

Kan Rådet informere Parlamentet om eventuelle fremskridt i Rådets igangværende forhandlinger om forslaget om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser?

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

Til trods for betydelige fremskridt var Rådet ikke i stand til at nå frem til en politisk aftale om dette spørgsmål i december 2009. Drøftelserne i Rådet fokuserede hovedsagelig på refusion af omkostninger til leverandører af sundhedsydelser uden for kontrakt og til pensionister, der er bosiddende i udlandet. For at finde et kompromis var det hensigten at sikre fuld respekt for EF-Domstolens retspraksis og samtidig bevare medlemsstaternes ret til at organisere deres egne sundhedssystemer.

Det hedder i de spanske, belgiske og ungarske formandskabers 18-måneders plan, at arbejdet om grænseoverskridende sundhedsydelser skal fortsætte i Rådet. Endvidere har det spanske formandskab allerede den 26. januar 2010 bekræftet over for Europa-Parlamentet, at det fortsat ønsker at gøre alle bestræbelser på at opnå en aftale i Rådet.

Formandskabets mål er, at direktivet om grænseoverskridende sundhedsydelser skal bygge på de fælles værdier og principper, som Rådet i juni 2006 erklærede som grundlaget for EU's sundhedssystemer. På det grundlag skal patienter, der tager til udlandet for at modtage sundhedsydelser, have alle garantier for kvalitet og sikkerhed i de sundhedsydelser, de skal modtage, uafhængigt af den behandlende medlemsstat og typen af behandling.

Som de foregående formandskaber er det spanske formandskabs mål at finde løsninger, der sikrer den rette balance mellem patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser og medlemsstaternes ansvar for organisation og levering af sundhedsydelser og lægehjælp. Endvidere skal direktivet supplere de rettigheder, patienter allerede har på EU-niveau gennem lovgivningen om koordinering af de sociale sikringsordninger.

For at det skal kunne lykkes, regner Rådet med støtte fra den nye Kommission, så den kan nå en aftale på sit møde den 8. juni 2010. Det skulle give mulighed for en andenbehandling i Europa-Parlamentet for at få dette direktiv vedtaget så hurtigt som muligt.

*
* *

Spørgsmål nr. 14 af Catherine Bearder (H-0033/10)

Om: Handel med og adoption af børn fra Haiti til Europa

Jordskælvet på Haiti har allerede ødelagt livet for hundrede tusindvis af mennesker, men for de utallige børn, der står tilbage som forældreløse, og som der ikke er tal på, kan det vise sig, at de endnu ikke har oplevet de største rædsler. UNICEF har udsendt adskillige rapporter om børn, der er blevet fjernet fra Haiti uden behørlige procedurer eller uden tilstrækkelig dokumentation.

Hvilke forholdsregler tager Rådet for at sikre, at ingen af disse børn udsættes for ulovlig handel til eller gennem EU's grænser, eller at adoptionen af børn til EU-landene er sket efter de sædvanlige kontrolprocedurer? Hvilke tiltag træffer de europæiske tjenester, der er til stede i Haiti, for at hjælpe Haitis regering med at styrke overvågningen af udrejsesteder for at forhindre, at børn ulovligt bringes ud af Haiti? Mange EU-lande har allerede fremskyndet indrejsetilladelser til forældreløse børn fra Haiti, således at de lovligt kan indrejse i deres

lande. Hvilke bestræbelser har Rådet gjort for at fastlægge en fælles EU-holdning til disse hurtige adoptioner fra Haiti, og for at forhindre, at børn, hvis forhold endnu ikke er blevet tilstrækkeligt vurderet, bringes til Europa?

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

Situationen i Haiti og navnlig børnenes ekstreme sårbarhed efter jordskælvet den 12. januar 2010 er en sag, der giver anledning til alvorlig bekymring hos Rådet.

Udfordringen er enorm. Selv før jordskælvet var der anslået 380 000 uledsagede eller forældreløse børn i Haiti. Efter det ødelæggende jordskælv er antallet af børn, der er blevet efterladt uden ledsagelse, har én levende forælder eller er blevet forældreløs, steget til næsten en mio.

Situationen for forældreløse og andre sårbare børn i Haiti blev taget op på det seneste møde i Rådet (eksterne anliggender) den 25. januar 2010. Der blev rettet særlig opmærksomhed mod behovet for at sikre, at der blev givet tilstrækkelig bistand til børn, især dem, som blev forældreløse ved katastrofen.

Det skal bemærkes, at alle medlemsstater på nær én er kontraherende parter i Haagerkonventionen af 29. maj 1993 om beskyttelse af børn og om samarbejde med hensyn til internationale adoptioner. Konventionen har til formål at etablere minimumsstandarder på dette område. Samtidig med at konventionen gør børns rettigheder og interesser særdeles vigtige, respekterer og beskytter den oprindelige familiers og adoptivfamiliers rettigheder. Det er op til medlemsstaterne at sikre korrekt gennemførelse af konventionen i forhold til de haitianske børn.

Spørgsmålet om adoption af børn er primært et spørgsmål for de enkelte medlemsstater. Imidlertid er den kombinerede EU-indsats for bekæmpelse af menneskehandel for nylig blevet trappet op. Den 30. november 2009 vedtog Rådet et "Indsatsorienteret dokument om styrkelse af EU's eksterne dimension inden for bekæmpelse af menneskehandel; mod en global EU-indsats for bekæmpelse af menneskehandel"⁽⁴⁾. Heri behandles den eksterne dimension af menneskehandel ved at styrke partnerskaber med tredjelande, regioner og internationale organisationer. Det indsatsorienterede dokument indeholder konsoliderede rammebestemmelser for EU og EU-medlemsstaterne om bekæmpelse af menneskehandel, bl.a. et integreret kompendium over eksterne aktioner og samarbejdsforanstaltninger med henblik på at gøre noget ved de primære årsager til menneskehandel i oprindelseslandene. Det kan derfor afgjort anvendes på situationen i Haiti.

Rådet vil fortsat nøje følge situationen i Haiti i samarbejde med FN, medlemsstaterne og Kommissionens tjenestegrene på stedet.

*
* *

Spørgsmål nr. 15 af Georgios Toussas (H-0036/10)

Om: Statskup i Honduras

Onsdag den 27. januar vil Porfirio Lobo Sosa, som er juntaens kandidat og formodentlige vinder af den valgfarse, der fandt sted den 29. november 2009 i Honduras, aflægge ed som præsident. Valgene var præget af undertrykkelse, vold og bedrageri og først og fremmest af en masseboykot, som "National Popular Resistance Front of Honduras" (FNRP) havde opfordret til (fra officiel side mere end 50 %, ifølge oplysninger fra FNRP 65-70 %), hvorved valgresultatet rent faktisk er ugyldigt. Siden sidste torsdag finder der demonstrationer sted, som FNRP har taget initiativ til i protest mod denne farce, der er sat i scene af kupmagerne. Formålet med demonstrationerne er en fordømmelse af "fortsættelsen af oligarkiets diktatur", som Porfirio Lobo er en repræsentant for. Befolkningen bekræfter hermed, at den agter at fortsætte sin kamp trods den morderiske undertrykkelse, som har nået sit højdepunkt de seneste to måneder.

Anerkender Rådet resultatet af denne valgfarse, som blev organiseret af juntaen af kupmagere i Honduras? Anerkender den kupmageren Porfirio Lobo og en juntaregering? Fordømmer den juntaens morderiske

⁽⁴⁾ 11450/5/09 CRIMORG 103 JAIEX 49 RELEX 618 JAI 432.

undertrykkelse af befolkningen? Hvilken holdning indtager Rådet til befolkningens kamp i Honduras mod diktaturet og for genindførelsen af borgerlige frihedsrettigheder?

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

Rådet beklager, at Tegucigalpa/San Joséaftalen ikke blev gennemført fuldt ud før valget den 29. november 2009. Denne holdning blev der givet meget klart udtryk for i en erklæring, formandskabet udsendte på EU's vegne den 3. december 2009. På den anden side mener Rådet, at valget er et betydeligt fremskridt mod en løsning af krisen, og at Honduras bør tilskyndes til at fortsætte ad den vej.

Siden valget i november har EU opfordret alle aktører, herunder den valgte præsident Lobo, til at søge dialog med henblik på at opnå national forsoning og genetablere en forfatningsmæssig og demokratisk orden i landet i forventning om, at de påtager sig deres fulde ansvar i den henseende.

Hr. Lobo og alle de øvrige præsidentkandidaters underskrivelse den 20. januar 2010 af aftalen om national forsoning og styrkelse af demokratiet, der omfatter de centrale elementer af Tegucigalpa/San Joséaftalen og sikrer en passende og ærefuld løsning for så vidt angår status for præsident Zelaya, som EU har bedt om (og hr. Zelaya selv har accepteret), er et vigtigt første skridt på vejen. Derfor udstedte den højtstående repræsentant den 27. januar, efter præsident Lobos indsættelse, en erklæring på EU's vegne, hvori hun indtrængende anmodede ham om straks at omsætte de initiativer, der er nævnt i aftalen, i handling, og især nedsættelsen af sandhedskommissionen. EU håber, at disse betingelser vil blive opfyldt hurtigt med henblik på at åbne vejen for en hurtig normalisering af relationerne med Honduras.

Igennem hele denne proces har EU udtrykt sin dybe bekymring over rapporterede krænkelser af menneskerettighederne i landet (bl.a. trusler mod menneskerettighedsforkæmpere, vilkårlige tilbageholdelser og undertrykkelse af fredelige demonstranter) og har mindet den reelle regering om dens forpligtelser i henhold til den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, OAS-pagten og den amerikanske konvention om menneskerettigheder. EU vil fortsat insistere på, at alle aktører fremmer og respekterer retsstaten, god regeringsførelse og menneskerettighederne.

*
* *

Spørgsmål nr. 16 af Charalampos Angourakis (H-0038/10)

Om: Nej til en imperialistisk intervention i Haiti

Befolkningen i Haiti gennemlever efter jordskælvet en tragedie uden fortilfælde. Flere end 75.000 døde er blevet begravet i massegrave, 1,5 mio. indbyggere er hjemløse, 3 mio. er sårede, medens antallet af døde anslås til 200.000. Der er ingen elektricitet eller drikkevand. Grundnæringsmidler sælges på det "sorte marked" til uopnåelige priser. Regeringschefer, højtstående embedsmænd i FN og menneskerettighedsorganisationer beskylder USA's regering for at udnytte tragedien til rent faktisk at påtvinge landet en militær besættelse. Der er 16.000 amerikanske soldater i Haiti under påskud af, at der ydes "humanitær bistand", hvilket skaber alvorlige problemer ved fordelingen af lægemidler og medicinsk udstyr, fødevarer, osv. EU sender politistyrker og "ikkehumanitær" bistand, hvilket koster flere hundrede millioner euro.

Rådets bedes oplyse, om EU agter at følge samme politik som USA i Haiti? Fordømmer det brugen af "humanitær bistand" som påskud for at påtvinge tredjelande og deres befolkning en politisk og militær dominans?

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

Rådet deler spørgerens opfattelse af, at Haiti gennemlever en tragedie uden fortilfælde. Jordskælvet den 12. januar forårsagede et massivt tab af menneskeliv og ødelæggelse, hvilket forværrede landets allerede skrøbelige situation.

EU og medlemsstaterne har taget bestik af katastrofen og har reageret hurtigt og effektivt fra de allerførste dage efter jordskælvet. Højttstående repræsentant Ashton indkaldte Rådet (eksterne forbindelser) til et ekstraordinært møde den 18. januar, hvor man vedtog en meget væsentlig indledende EU-indsats, bl.a. en betydelig økonomisk bistand. ⁽⁵⁾

Den 25. januar vedtog Rådet (eksterne forbindelser) at reagere positivt på den specifikke anmodning fra FN om ekstra støtte til transport og levering af humanitær bistand og til MINUSTAH-aktionen for at sikre tilstrækkelig sikkerhed på stedet. Det dækker levering af teknisk ekspertise og udstyr til rydning af veje for at befordre transport af bistand, en maritim logistisk kapacitet, der kan operere uden havnefaciliteter, og et kollektivt EU-bidrag til at styrke MINUSTAH's politikapacitet, bl.a. bidraget fra de medlemsstater, som indgår i den europæiske gendarmeristyrke.

Rådet kender imidlertid ikke til nogen forsøg på at udnytte humanitær bistand på den måde, medlemmet beskriver. Fra starten har EU set positivt på den globale reaktion på denne krise og har bakket kraftigt op om FN's centrale og koordinerende rolle i den internationale nødhjælpsindsats. EU har også understreget, at bistand og yderligere genopbygningsbestræbelser bør være behovsbaseret og styret af de haitianske myndigheder.

Deltagerne på mødet i Montreal den 25. januar mellem "Haitis venner", herunder bl.a. EU og USA, anerkendte Haitis regerings fortsatte lederskab og suverænitet og gentog deres tilsagn om en koordineret, sammenhængende helhedsstrategi for opfyldelsen af Haitis omgående og langsigtede behov. Hvad Rådet angår, vil disse principper utvivlsomt fortsat være styrende for EU's egen politik.

*
* *

Spørgsmål nr. 17 af Brian Crowley (H-0041/10)

Om: Forbindelserne mellem EU og USA

Rådet bedes redegøre for de specifikke foranstaltninger, som det i de kommende seks måneder vil træffe for at skabe tættere økonomiske forbindelser mellem EU og USA under hensyntagen til de globale økonomiske problemer, som vi sammen står over for.

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

EU og USA er hinandens vigtigste økonomiske partnere og dækker det største bilaterale handelsforhold i verden. Dette forhold tegner sig for ca. 14 mio. job. Da både EU og USA søger at vende tilbage til bæredygtig vækst, er det væsentligt, at de holder skansen imod den stigende protektionisme og går imod indførelsen af handels- og investeringsbarrierer, hvilket er særlig vigtigt i den nuværende økonomiske situation. Som led i denne strategi ønsker Rådet at gennemføre de aftaler, der blev indgået på det sidste topmøde mellem EU og USA den 3. november 2009.

For at bidrage til at sætte skub i økonomisk vækst og jobskabelse på det transatlantiske marked, vil Rådet hjælpe med at udstikke en strategisk kurs for EU og USA's Transatlantiske Økonomiske Råd, især gennem udvikling af kompatible tilgange til regulering i nøglesektorer som mærkning, energieffektivitet og nanoteknologi, vurdering af tilgangene til lovgivningsmæssigt samarbejde, herunder gensidige anerkendelsesaftaler, undersøgelse af brugen af frivillige standarder til støtte for lovgivningen, samarbejde om sikker handel og international ejendomsret samt etablering af en ny dialog om innovation mellem USA og EU.

Rådet vil også fortsat støtte det transatlantiske samarbejde om lovgivning på det finansielle område, især gennem dialogen om regulering af finansmarkederne, som arbejder med lovgivningsreformer, der i det væsentlige er forenelige. Det vil også søge at bevare det finansielle systems integritet, fremme fri og fair konkurrence, sikre stærk forbruger- og investorbeskyttelse og nedbringe eller fjerne mulighederne for

(5) Pr. 1. februar beløber EU's samlede humanitære bistand, inklusive planlagte tilsagn, sig til i alt 212 mio. EUR som svar på jordskælvet i Haiti (18 medlemsstater og Kommissionen). Der vil blive fremskaffet et ajourført tal forud for plenarmødet til spørgetiden.

tilsynsarbiterage. Rådet vil handle både i bilaterale drøftelser med USA og i multilaterale fora, især G20-processen.

Endvidere vil Rådet fortsat stræbe efter at afslutte anden fase af lufttransportaftalen mellem EU og USA i 2010. Alene denne aftale kan sikre oprettelse af omkring 80 000 job.

*
* *

Spørgsmål nr. 18 af Liam Aylward (H-0043/10)

Om: Den Europæiske Socialfond – sænkning af grænsen for og forskudsudbetaling af bistand

I betragtning af de stadig dårligere vejrforhold, der har hersket over hele Europa i de seneste måneder og den skade, som det vejret har påført huse, virksomheder og landbrug, har Den Europæiske Solidaritetsfond været genstand for stor opmærksomhed og kritik.

Kommissionen og Parlamentet har forelagt Rådet et forslag til en ny forordning for Solidaritetsfonden, og et meget vigtigt aspekt ved dette forslag er sænkning af grænsen for såkaldte større katastrofer til 0,5 % af BNI eller 1 mia. EUR i 2007-priser, alt efter hvad der er lavest (den nuværende grænse er på 0,6 % af BNI eller 3 mia. EUR i 2002-priser).

Vigtigt er det, at forslaget også giver mulighed for at yde forskud på bistand til et katastroferamt land efter anmodning fra dette – en mulighed, som ville blive hilst særdeles velkommen af berørte områder i tiden umiddelbart efter en katastrofe.

Kan Rådet give et fingerpeg om, hvornår det forventer at behandle dette forslag, navnlig i betragtning af denne fonds voksende betydning? Kan Rådet oplyse, om muligheden for at bevilge forskudsbetalinger vil blive overvejet?

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

Der er to grunde til, at Rådet ikke kan give et fingerpeg om, hvornår det forventer at behandle dette forslag.

A) Det forslag, spørgeren henviser til, gav anledning til en række bekymringer blandt medlemsstaterne. Lige fra starten af drøftelserne modsatte et stort antal delegationer sig faktisk alle betydningsfulde elementer af forslaget – det udvidede anvendelsesområde, de sænkede grænser og de politiske kriterier. Det er svært at se, hvordan der kan gøres fremskridt på grundlag af Kommissionens forslag.

B) Den 22. juli 2008 vedtog Rådet konklusioner på basis af Revisionsrettens særberetning nr. 3/2008, hvori det blev undersøgt, hvor hurtig, effektiv og smidig EU's Solidaritetsfond var mellem 2002 og 2006. I disse konklusioner understregede Rådet, at den ikke på det tidspunkt så nogen grund til at revidere forordningen.

Når det er sagt, har det spanske formandskab til hensigt at sikre en tidlig vedtagelse af afgørelsen om indførelse af de nærmere regler for gennemførelse af solidaritetsbestemmelsen, jf. artikel 222 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, når Rådet modtager et fælles forslag fra Kommissionen og den højtstående repræsentant i overensstemmelse med artikel 222 TEUF.

*
* *

Spørgsmål nr. 19 af Laima Liucija Andrikiienė (H-0045/10)

Om: Udsigterne for indgåelse af en associeringsaftale med centralamerikanske lande

Statskuppet i Honduras i 2009 og den efterfølgende forfatningsmæssige krise har været den vigtigste hindring for færdiggørelsen af associeringsaftalen mellem EU og seks centralamerikanske lande (Costa Rica, El Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua og Panama). Hvad er formandskabets syn på den politiske og forfatningsmæssige situation i Honduras efter præsidentvalget i november 2009? Har valget skabt de rigtige forudsætninger for fuld anerkendelse af den honduranske regerings legitimitet, og baner det vej for indgåelsen af associeringsaftalen, herunder en frihandelsaftale, med ovennævnte centralamerikanske lande?

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

Som anført i den erklæring formandskabet udsendte på EU's vegne den 3. december 2009, beklager EU, at Tegucigalpa/San Joséaftalen ikke blev fuldstændig gennemført før valget den 29. november 2009. Ikke desto mindre betragter EU valget som et vigtigt skridt til løsning af krisen.

Hr. Lobo og alle de øvrige præsidentkandidaters underskrivelse den 20. januar 2010 af aftalen om national forsoning og styrkelse af demokratiet er et vigtigt første skridt. Aftalen omfatter de centrale elementer i Tegucigalpa/San Joséaftalen og sikrer en passende og ærefuld løsning for præsident Zelayas status, som EU har bedt om (og som hr. Zelaya selv har accepteret). Den 27. januar udstedte den højtstående repræsentant, efter præsident Lobos indsættelse, en erklæring på EU's vegne, hvori hun indtrængende anmodede ham om hurtigt at omsætte de initiativer, der er nævnt i aftalen, i handling, og især nedsættelsen af sandhedskommissionen. EU håber, at disse betingelser hurtigt vil blive opfyldt og dermed muliggøre en hurtig normalisering af relationerne med Honduras og således bane vejen for genoptagelsen af forhandlingerne om en associeringsaftale mellem EU og Centralamerika.

EU ønsker fortsat at støtte genetableringen af den forfatningsmæssige og demokratiske orden og den nationale forsoningsproces i Honduras.

*
* *

Spørgsmål nr. 20 af Ryszard Czarnecki (H-0047/10)**Om: Harmonisering af finans- og skattepolitikken i Unionens medlemsstater**

Støtter hele Rådet Zapateros forslag vedrørende harmonisering af finans- og skattepolitikken, eller er det den spanske premierministers personlige holdning? Dette spørgsmål rejses på baggrund af den bekymring, som denne idé har vakt i Polen og i andre af Unionens "nye" medlemsstater.

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

For så vidt angår politikken for finansielle tjenesteydelser, konkluderede Det Europæiske Råd på sit møde i december 2009, at der var behov for bredt baserede exitstrategier på grundlag af en samordnet tilgang. Det hilste det også velkommen, at Kommissionen har til hensigt nøje at overvåge gennemførelsen af sunde aflønningsprincipper og opfordrede den finansielle sektor til omgående at gennemføre en sund kompensationspraksis.

Der er i øjeblikket forhandlinger i gang om en række vigtige lovgivningsforslag til at forbedre regulering og styring i den finansielle sektor. Disse omfatter en ny struktur for finansielt tilsyn i Europa, ændringer af kapitalkravsdirektivet og et udkast til direktiv om forvaltere af alternative investeringsfonde, som også bør omhandle passende aflønningspolitikker. Vi hilser det velkommen, at Kommissionen agter at fremlægge lovgivningsforslag i 2010 med henblik på at forbedre derivatmarkedernes stabilitet og gennemsigthed.

Med hensyn til beskatningspolitik skal det bemærkes, at harmoniseringsniveauerne varierer fra meget intensiv harmonisering af indirekte beskatning gennem direktiver om moms, punktafgifter (på alkohol, tobak og mineralolie) og energibeskatning til mindre intensiv harmonisering af direkte skatter, der specifikt fokuserer på at fjerne dobbelt beskatning af koncerninternt udbytte (direktivet om moder- og datterselskaber), renter og royalties (direktivet om renter og royalties) og om fremme af grænseoverskridende fusioner (fusionsdirektivet).

Endvidere har man med EU-lovgivningen søgt at forbedre den gensidige bistand og samarbejdet mellem skatteforvaltningerne ved hjælp af direktiver om rentebeskatning og om beregning og inddrivelse af skattefordringer i forbindelse med direkte beskatning, moms og punktafgifter. Der lægges særlig vægt på samarbejde mellem medlemsstater om bekæmpelse af skattesvig.

I forbindelse med direkte beskatning fortsætter arbejdet om god regeringsførelse i beskatningsspørgsmål, især bl.a.:

i situationer inden for EU ved at tilstræbe at nå en aftale om ændringer af rentebeskatningsdirektivet og af direktivet om administrativt samarbejde på skatteligningsområdet

i eksterne relationer ved at forhandle en aftale om bekæmpelse af svig med Liechtenstein og give Kommissionen mandat til at forhandle aftaler om bekæmpelse af svig med andre tredjelande (Andorra, Monaco, San Marino og Schweiz).

På det indirekte beskatningsområde og med hensyn til bekæmpelse af momssvig vil det foreslåede decentraliserede netværk til udveksling af information om momssvig blandt medlemsstaterne, EUROFISC, komme til at spille en stadig vigtigere rolle. I forbindelse med moms er Rådet allerede i gang med arbejdet på et forslag til direktiv om regler for elektronisk momsfakturerings, som er et vigtigt led i en administrativ forenkling og omkostningsnedsættelse for virksomhederne.

Endelig er det vigtigt, at der sker fremskridt med ændringen af rammerne for beskatning af energiprodukter på grundlag af miljømæssige kriterier, og Rådet er klar til at arbejde på de kommende forslag fra Kommissionen på dette område.

Det er naturligvis Kommissionen, der skal fremsætte forslag til Rådet og Europa-Parlamentet om finans- eller skattepolitik på EU-niveau, og disse behandles efter procedurene i henhold til traktaten.

*
* *

Spørgsmål nr. 21 af Marian Harkin (H-0048/10)

Om: Kosttilskud

Det spanske formandskab afholdt i denne uge et møde med højtstående embedsmænd og eksperter fra Den Europæiske Fødevareresikkerhedsautoritets (EFSA's) rådgivende forum og fødevareresikkerhedsmyndighederne (den 11.-12. februar). Kan formandskabet redegøre for, hvad det håber på at opnå ved dette møde, og mener formandskabet, at det er vigtigt at tage hensyn til andre videnskabelige risikovurderinger ud over de videnskabelige undersøgelser, som EFSA har foretaget, ved fastsættelsen af øvre toleranceniveauer for indtagelse af næringsstoffer, der er anført i bilag I i direktiv 2002/46/EF⁽⁶⁾?

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

Det omtalte møde vedrører det rådgivende forum for Den Europæiske Fødevareresikkerhedsautoritet. Det er en platform, som forbinder EFSA med de nationale fødevareresikkerhedsmyndigheder i alle 27 EU-medlemsstater, hvor hver medlemsstat er repræsenteret af det nationale organ, der er ansvarligt for risikovurdering. EFSA's rådgivende forum mødes regelmæssigt (4-5 gange om året), hver gang i en ny EU-medlemsstat. Det næste møde, som er det 35., finder sted i Sevilla den 11.-12. februar.

Det skal bemærkes, at dagsordenen for det rådgivende forums møde udarbejdes af EFSA selv og ikke af formandskabet. Så vidt vi ved, er kosttilskud ikke på dagsordenen for mødet i Sevilla den 11.-12. februar 2010. På baggrund af dette mødes art kan formandskabet ikke på nuværende tidspunkt fremsætte bemærkninger om resultatet.

Med hensyn til de videnskabelige undersøgelser EFSA foretager for at fastsætte øvre toleranceniveauer for de vitaminer og mineraler, der er anført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/46/EF af 10. juni 2002 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud, besluttede Parlamentet og Rådet i artikel 5 i direktiv 2002/46/EF, at sådanne niveauer skal fastsættes med forbehold for en videnskabelig risikovurdering gennem udvalgsprocedure med kontrol.

⁽⁶⁾ EFT L 183 af 12.7.2002, s. 51.

Kommissionen gennemførte omfattende offentlige høringer i 2006 med henblik på at udarbejde et udkast til forslag. De synspunkter fra medlemsstater og interessenter, Kommissionen modtog som svar på sit oplæg, kan ses på Kommissionens offentlige websted⁽⁷⁾.

Rådet forstår, at Kommissionen nu arbejder på konsekvensanalysen for at færdiggøre forslagsudkastet, som vil blive forelagt for Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed og derefter for Europa-Parlamentet og Rådet til kontrol, jf. artikel 5a i Rådets afgørelse af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen.

*
* *

Spørgsmål nr. 22 af Hans-Peter Martin (H-0049/10)

Om: Risikobegrænsning på de finansielle markeder

Den amerikanske præsident kræver særlige afgifter for reddede banker, strengere regler for udbetaling af bonus, nye regler for begrænsning af handel for egen regning og frem for alt opsplitning af banker – på den ene side i almindelige kundeforretninger og på den anden side i særdeles risikofyldte aktiviteter inden for investment banking. Formålet med disse foranstaltninger er at bidrage til, at finansielle institutioner ikke længere bliver så store, at de bliver "too big to fail".

Hvordan vurderer Rådet den amerikanske regerings nye initiativer til regulering af banksektoren? Hvilket forslag har det spanske formandskab planer om at forelægge på det planlagte særlige topmøde den 11. februar 2010?

I hvilket omfang mener Rådet, at det er nødvendigt med en økonomisk regering på EU-plan for at kunne udvikle og gennemføre regler på EU-plan for banksektoren?

Svar

(EN) Dette svar, som er udarbejdet af formandskabet og ikke er bindende for Rådet eller medlemsstaterne, blev ikke givet mundtligt i spørgetiden til Rådet under Europa-Parlamentets mødeperiode i februar 2010 i Strasbourg.

Spørgeren har rejst et særdeles vigtigt aktuelt spørgsmål.

Præsident Obama har opfordret til at få indført en finansiell ansvarsafgift i USA med det formål at inddrive den bistand, den amerikanske regering har ydet gennem redningsordninger under krisen, og styrke de offentlige finanser. Den 21. januar 2010 bebudede præsident Obama endvidere initiativer til at begrænse omfanget af de aktiviteter, finansielle institutioner kan iværksætte, og forbyde banker aktiviteter, der opfattes som primært spekulationsrisici.

Det er et vigtigt politisk træk i forbindelse med de aktuelle drøftelser i G-20 og Financial Stability Board, der fokuserer på forbedring af regulering og tilsyn.

Drøftelserne om de amerikanske planer er endnu ikke begyndt i Rådet, ikke mindst fordi de stadig mangler at blive konkretiseret af den amerikanske regering, især det amerikanske finansministerium og i Kongressen.

På den baggrund ville det ikke være passende at foregribe Rådets synspunkter om dette emne eller spekulere i det mulige resultat af Det Europæiske Råds ekstraordinære møde den 11. februar. Ikke desto mindre bemærker Rådet sig de seneste amerikanske initiativer, der stadig er i en tidlig udviklingsfase, som et tegn på et styrket engagement hos den amerikanske regering i at gøre noget ved akkumuleringen af risici i det finansielle system og tackle den moralske risiko. Det skal imidlertid bemærkes, at disse initiativer kommer oven i et bredere sæt forskrifter, som i øjeblikket bliver gennemgået af internationale organer som Baselkomitéen om banktilsyn (Basel Committee on Banking Supervision, BCBS), FSB og IMF. EU bidrager aktivt til denne internationale debat, som har til formål at tage fat på de globale bekymringer i fællesskab og på et koordineret grundlag. I den forbindelse presser vi på for at få løsninger, der først og fremmest sikrer, at politikker, som indebærer en overdreven risiko, undgås forebyggende med henblik på bl.a. at løse problemet med at være for stor til at krakke ("too big to fail") eller akkumuleringen af systemiske risici på visse finansielle markeder eller hos finansielle agenter. Udvikling af styrkede kapitalkrav eller likviditetsregulering er nogle af de løsninger, EU støtter fuldt ud. På den anden side ønsker EU også at fremme løsninger, der sikrer, at den

⁽⁷⁾ <http://ec.europa.eu/food/food/labellingnutrition/supplements/>

finansielle sektor påtager sig en del af omkostningerne til den finansielle redningsplan i tilfælde af krise, f.eks. gennem krisestyingsmidler fra den private sektor eller forsikringsmekanismer.

Som spørgeren ved, fokuserer Rådet i sin tilgang til risikobegrænsning på finansmarkederne også på at styrke den finansielle tilsynsordning. Den 20. marts 2009 vedtog Det Europæiske Råd på baggrund af rapporten fra "Højniveaugruppen vedrørende Finansielt Tilsyn i EU" af 25. februar 2009 (de Larosièrere-rapporten), at der var behov for at forbedre regulering af og tilsyn med finansinstitutionerne i EU, og konkluderede, at rapporten fra Højniveaugruppen vedrørende Finansielt Tilsyn under ledelse af Jacques de Larosièrere skulle være grundlaget for handling.

Kommissionen fremlagde efterfølgende fem forslag til oprettelse af en ny finansiell tilsynsmekanisme i EU, især gennem makro- og mikrotilsyn, som der arbejdes på både i Rådet og i Europa-Parlamentet. Rådet ser frem til en snarlig vedtagelse i år af den finansielle tilsynsreformpakke, der i øjeblikket er genstand for forhandlinger mellem vores to institutioner med henblik på førstebehandling af aftalen.

Denne nye lovgivning skulle gøre det muligt for det nyoprettede Europæiske Råd for Systemiske Risici og de europæiske tilsynsmyndigheder at styrke overvågningen af risici og sikre hurtig nedsættelse heraf gennem en bedre informeret og koordineret tilsynsindsats.

Endvidere behandles andre aspekter af køreplanen i de Larosièrere-rapporten. Der er tale om spørgsmålet om aflønning i det forslag, Kommissionen fremsatte den 13. juli 2009 om ændring af kapitalkravsdirektivet. Formålet med dette direktiv er bl.a. at bringe bankers og investeringsselskabers aflønningsordninger inden for rammerne af forsigtighedstilsyn med henblik på at forpligte kreditinstitutioner og investeringsselskaber til at have aflønningspolitikker, som er i overensstemmelse med effektiv risikostyring. Rådet nåede frem til en generel indstilling til en tekst i december, og Rådet har nu til hensigt at gøre sit yderste for at arbejde hen imod en aftale med Europa-Parlamentet, således at dette direktiv kan blive vedtaget så hurtigt som muligt.

*

* *

SPØRGSMÅL TIL KOMMISSIONEN

Spørgsmål nr. 23 af Silvia-Adriana Țicău (H-0010/10)

Om: Foranstaltninger til fastlæggelse af de procedurer og betingelser, der skal gælde for europæiske borgeres fremsættelse af lovgivningsinitiativer

I henhold til Lissabontraktaten kan et antal unionsborgere på mindst en million, der kommer fra et betydeligt antal medlemsstater, tage initiativ til at opfordre Kommissionen til inden for rammerne af sine beføjelser at fremsætte et egnet forslag om spørgsmål, hvor en EU-retsakt efter borgernes opfattelse er nødvendig til gennemførelse af traktaterne. Europa-Parlamentet og Rådet fastlægger ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure bestemmelser om de procedurer og betingelser, der er nødvendige for fremsættelsen af et borgerinitiativ, herunder det minimumsantal medlemsstater, som borgerne skal komme fra.

Hvilke foranstaltninger og hvilken tidsplan agter Kommissionen at anvende til fastlæggelse af de procedurer og betingelser, der skal gælde for fremsættelse af denne form for lovgivningsinitiativer?

Svar

(EN) Kommissionen ser med tilfredshed på indførelsen af det europæiske borgerinitiativ, der vil give unionsborgerne mere indflydelse, give det europæiske demokrati en ny dimension og supplere de rettigheder, reglerne om unionsborgerskab giver.

På baggrund af de juridiske, administrative og praktiske overvejelser som følge af det nye europæiske borgerinitiativ, der indføres i henhold til artikel 11 i Traktaten om Den Europæiske Union, og den betydning, det vil få for borgere, involverede parter og offentlige myndigheder i medlemsstaterne, offentliggjorde Kommissionen den 11. november 2009 en grønbog for at indhente synspunkter fra alle interesserede parter om de centrale spørgsmål, som vil forme den fremtidige forordning. Interessenterne havde frist til den 31. januar 2010 til at indgive svar på høringen. Svarene på denne grønbog samt Parlamentets beslutning om borgerinitiativet, der blev vedtaget i maj 2009, vil danne grundlag for udarbejdelsen af Kommissionens forslag til forordning.

Kommissionen er overbevist om, at unionsborgerne bør have adgang til at udnytte det europæiske borgerinitiativ hurtigst muligt. Den vil derfor om kort tid fremsætte et forslag til forordning på grundlag af artikel 24 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Det er Kommissionens ambition at gøre det muligt at få vedtaget forordningen inden udgangen af det første år efter traktatens ikrafttrædelse, og den har tillid til, at Europa-Parlamentet og Rådet vil dele dette mål.

*
* *

Spørgsmål nr. 24 af Francesco De Angelis (H-0013/10)

Om: Kønsdiskrimination i forbindelse med medlemsstaternes sociale sikringsordninger

Der henvises til artikel 153, afsnit X, i den konsoliderede udgave af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, til dommen af 13. november 2008, hvormed De Europæiske Fællesskabers Domstol afsagde kendelse mod Italien samt de aftaler, som man i disse måneder og år er ved at indgå mellem arbejdsmarkedets parter og private organisationer i medlemsstaterne i forbindelse med kriterier for tidsubegrænset ansættelse.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at undgå risikoen for, at forskelle i pensionskravene i medlemsstaterne mellem mænd og kvinder giver sig udslag i en kønsdiskriminering på arbejdspladsen i visse medlemsstater?

Svar

(EN) Den dom fra EF-Domstolen, som spørgeren henviser til⁽⁸⁾, sammen med artikel 153 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) med hensyn til eventuel kønsdiskrimination, der måtte opstå på grund af forskelle i pensionsrettigheder mellem mænd og kvinder, vedrører den pensionsordning, som administreres af Istituto nazionale della previdenza per i dipendenti dell'amministrazione pubblica (INPDAP) og dækker pensioner til embedsmænd og andre medarbejdere i den offentlige forvaltning. Ifølge de omtvistede bestemmelser var pensionsalderen fastsat til 60 år for kvinder og 65 år for mænd. I sin dom stadfæstede Domstolen, at en pension betalt af en arbejdsgiver (som også kan være staten) til en tidligere medarbejder på grund af et "beskæftigelsesforhold" udgør løn i henhold til artikel 153 TEUF. Domstolen bekræftede således, at tjenestemænd skal betragtes som "arbejdstagere" i denne sammenhæng. Som følge heraf skal INPDAP-pensionsordningen og navnlig reglerne om pensionsalder være i overensstemmelse med princippet om ligebehandling. Denne retspraksis blev bekræftet af Domstolen for nylig i en sag om forskellig pensionsalder for græske tjenestemænd⁽⁹⁾.

I sin dom i sag C-46/07 behandlede Domstolen imidlertid ikke spørgsmålet om, hvordan en eventuel forskel i pensionsrettigheder på grund af tidligere forskel i pensionsalder skulle afhjælpes.

I sagerne C-408-92 og C-28/93⁽¹⁰⁾ erklærede Domstolen, at når først Domstolen har fastslået, at der foreligger forskelsbehandling med hensyn til løn, og "så længe pensionskassen ikke har truffet foranstaltninger til at tilvejebringe ligebehandling, kan artikel [141 EF] kun sikres overholdt ved at give personer i den ugunstigt stillede gruppe de samme fordele, som personerne i den privilegerede gruppe har."

Den fortsatte med at sige, at "En anvendelse af dette princip [...] indebærer, at mandlige arbejdstageres pensionsrettigheder skal beregnes på grundlag af samme pensionsalder som den, der gælder for kvindelige arbejdstagere, for så vidt angår perioden mellem den 17. maj 1990, hvor Barber-dommen blev afsagt, og den 1. juli 1991, hvor der inden for ordningen blev truffet foranstaltninger med henblik på at tilvejebringe ligestilling." Domstolens holdning til dette punkt bekræftes af fast retspraksis.

Derfor følger Kommissionen nøje udviklingen i italiensk lovgivning til overholdelse af Domstolens dom og træffer foranstaltninger, hvis Italien eller en anden medlemsstat med lignende problemer undlader at overholde traktaten.

Med hensyn til diskriminerende aftaler, der måtte blive indgået af visse organisationer og fagforeninger i medlemsstaterne som omtalt af spørgeren, er det principielt de nationale domstole, som skal afgøre, hvorvidt

⁽⁸⁾ Sag C-46/07, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik [2008] Sml. I, s. 151.

⁽⁹⁾ Dom af 26. marts 2009 i sag C-559/07, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Grækenland.

⁽¹⁰⁾ Sagerne C-408/92 Smith [1994] Sml. I, s. 4435, præmis 17 ff. og C-28/93 van den Akker [1994] Sml. I, s. 4527, præmis 16 ff.

sådanne aftaler er i overensstemmelse med EU-lovgivningen. I overensstemmelse med artikel 288 TEUF ligger det endelige ansvar for korrekt gennemførelse og anvendelse af EU-lovgivningen dog hos den enkelte medlemsstat.

*
* *

Spørgsmål nr. 25 af Rolandas Paksas (H-0014/10)

Om: Menneskerettighederne

Medlemmer af Litauens parlament har gennemført en parlamentarisk undersøgelse, hvis konklusion var, at der i Litauen på initiativ af en udenlandsk stats særlige tjenester er blevet indrettet faciliteter til tilbageholdelse af fanger, og at fly med tilknytning til det amerikanske efterretningsvæsen CIA, som også omtales i Europa-Parlamentets undersøgelse vedrørende CIA's hemmelige fængsler i Europa, i flere tilfælde har benyttet litauiske lufthavne. I undersøgelsen foretaget af det litauiske parlaments undersøgelsesudvalg omtales endnu flere fly med tilknytning til CIA, der er landet i Litauen, end det er tilfældet i Europa-Parlamentets undersøgelse.

Mener Kommissionen på baggrund af de nye oplysninger ikke, at der nu foreligger et tilstrækkeligt retsgrundlag for at iværksætte en særlig undersøgelse af, om der er tale om overtrædelse af de relevante artikler i Genève-konventionen, de internationale menneskerettighedsinstrumenter og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt indblanding i Litauens indre anliggender, et land, der er medlem af Den Europæiske Union?

Svar

(EN) Som Kommissionen har understreget ved talrige lejligheder, mener den, at både den praksis, der kaldes "overførsel", og hemmelig tilbageholdelse er en krænkelse af de grundlæggende rettigheder, som sikres af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Kommissionen har også altid understreget, at det er op til de berørte medlemsstater at indlede eller fortsætte tilbunds gående uafhængige og upartiske undersøgelser for at fastslå sandheden. Kun de værktøjer og undersøgelsesmidler, medlemsstaterne har til rådighed, kan bringe alle kendsgerninger for en dag. Kommissionen har hverken kompetence eller midler til at gennemføre den opgave at finde frem til sandheden i stedet for medlemsstaterne.

Kommissionen ser derfor positivt på den undersøgelse, som det litauiske undersøgelsesudvalg ifølge spørgeren har foretaget.

I oktober 2009 skrev kommissæren med ansvar for retfærdighed, frihed og sikkerhed et brev til den litauiske justitsminister og udtrykte Kommissionens bekymringer over påstandene og hilste den meddelelse om iværksættelse af undersøgelsen velkommen, som præsident Grybauskaitė gav i forbindelse med sit besøg hos Kommissionens formand.

Kommissionen bemærker især, at det litauiske undersøgelsesudvalg foreslog en række henstillinger om at sikre strammere kontrol af de hemmelige tjenester, og at det foreslog at indlede en strafferetlig efterforskning med det formål at kaste yderligere lys over omstændighederne og muligvis placere et strafferetligt ansvar. Kommissionen ser positivt på undersøgelsesudvalgets bestræbelser på at fremsætte konkrete henstillinger med det formål at forhindre, at sådanne hændelser eventuelt opstår i fremtiden.

*
* *

Spørgsmål nr. 26 af Frank Vanhecke (H-0017/10)

Om: Støtte fra EU til Studie Centrum voor Kernenergie (forskningscenter for kerneenergi) og Myrrha-projektet

Hvad er Kommissionens holdning til Studie Centrum voor Kernenergie i Mol (Belgien) og denne institutions velkendte Myrrha-projekt? Agter Kommissionen at give denne institution og/eller Myrrha-projektet økonomisk støtte? I benægtende fald, hvorfor ikke? I bekræftende fald, hvornår og med hvilke beløb?

Svar

(EN) MYRRHA-projektet ('Multi-purpose hybrid research reactor for high-tech applications') er i øjeblikket et forslag fra SCK/CEN (Studiecentrum voor Kernenergie – Centre d'Etude de l'Energie nucléaire) om finansiering til den belgiske regering.

Der er derfor ingen planer om at støtte opførelsen af dette projekt gennem det aktuelle Euratom-rammeprogram for forskning og uddannelse på det nukleare område (Euratom FP7, 2007-2011), skønt der ydes begrænset konstruktionsstøtte fra et igangværende projekt, der er udvalgt som led i en indkaldelse af konkurrerende forslag og vurderet af uafhængige eksperter. MYRRHA ville være en støtteinfrastruktur inden for det europæiske industriinitiativ om bæredygtig nuklear energi under den strategiske energiteknologiplan for EU (SET-Planen). MYRRHA er også i øjeblikket ved at blive revideret af Det Europæiske Strategiforum for Forskningsinfrastrukturer (ESFRI) og kan blive inkluderet i den opdaterede ESFRI-køreplan for 2010.

*
* *

Spørgsmål nr. 27 af Vilija Blinkevičiūtė (H-0019/10)**Om: Sikring af sociale minimumsstandarder i EU til bekæmpelse af social udstødelse**

I overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1098/2008/EF⁽¹¹⁾ af 22. oktober 2008, er det blevet besluttet at erklære 2010 for "det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse" for at støtte EU's bekæmpelse af social udstødelse. På grundlag af denne afgørelse fremlagde Kommissionen den 1. december 2008 et strategidokument, hvor Kommissionen har forpligtet sig til at gennemføre EU's hovedprioriteter i bekæmpelsen af fattigdom og social udstødelse.

I øjeblikket lever ca. 80 mio. europæere under fattigdomsgrænsen og prøver at overvinde den økonomiske og sociale krise. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre sociale minimumsstandarder i hele EU som en overordnet foranstaltning i en europæisk socialpolitik, der garanterer hver enkelt EU-borger et minimum af sociale ydelser? Sociale minimumsstandarder bør være ens i hele EU, da dette vil bidrage til forbedringen af det sociale beskyttelsesniveau.

Svar

(EN) Artikel 153 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fastsætter retsgrundlaget for forslag om sociale minimumsnormer på en række områder, men ikke for lovgivning til at opnå bestemte mål for bekæmpelse af social udstødelse.

I den henseende henledes spørgerens opmærksomhed på Kommissionens henstilling 2008/867/EF af 3. oktober 2008 om aktiv integration af mennesker, som er udstødt fra arbejdsmarkedet⁽¹²⁾, der blev godkendt af Rådet den 17. december 2008 og af Parlamentet i dets beslutning af 6. maj 2009. I henstillingen fastlægges fælles principper og praktiske retningslinjer for at kombinere tilstrækkelig indkomststøtte, rummelige arbejdsmarkeder og adgang til kvalitetstjenester. Formålet er at opnå en effektiv helhedsorienteret tilgang til bekæmpelsen af fattigdom og social udstødelse.

Kommissionen gør i øjeblikket en betydelig indsats for at udvikle overvågningsbestemmelser for strategien for aktiv integration. Det indebærer arbejde sammen med medlemsstatsrepræsentanterne i Udvalget for Social Beskyttelse på at afdække et egnet sæt indikatorer til at overvåge gennemførelsen af strategien. Der er også samlet information om, hvordan de sociale sikkerhedsnet fungerer i medlemsstaterne. Den fælles rapport om social sikring og social integration 2010⁽¹³⁾ og støttedokumentet⁽¹⁴⁾ hertil omfatter et afsnit om minimumsindtægtsordninger for fattige mennesker i den arbejdsdygtige alder og afdækker kritiske punkter i udformningen af nationale sociale sikkerhedsnet, især med hensyn til dækning af de mennesker, der har brug for hjælp, og den situation, hvor privatpersoner, som har ret til sociale bistandsydelser, undlader at benytte sig af dem. Gensidig læring og udveksling af eksempler på god praksis på grundlag af projekter og

⁽¹¹⁾ EUT L 298 af 7.11.2008, s. 20.

⁽¹²⁾ EUT L 307 af 18.11.2008, s. 11.

⁽¹³⁾ KOM(2010) 25 af 5.2.2010.

⁽¹⁴⁾ SEK(2010) 98 af 5.2.2010.

peer reviews i forbindelse med aktiv integration er på vej og vil fortsætte under den åbne metode for koordinering af social sikring og social integration.

Kommissionen forventer, at det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse i 2010 vil øge opmærksomheden og sætte gang i en øget indsats for bekæmpelse af fattigdom i hele EU.

*
* *

Spørgsmål nr. 28 af Cristian Dan Preda (H-0020/10)

Om: Forbindelsen mellem Icesave-loven og Islands forpligtelser som medlem af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

Kommissionen reagerede i en pressemeddelelse på den islandske præsidents beslutning og erklærede, at "Icesave-sagen" ville blive evalueret i forbindelse med den udtalelse, som Kommissionen skal fremsætte angående de økonomiske kriterier, der blev fastlagt af Det Europæiske Råd i København (1993). I hvilket omfang kan beslutningen om at afholde en folkeafstemning om Icesave-loven påvirke evalueringen af Islands evne til at opfylde de økonomiske kriterier som fastlagt af Det Europæiske Råd i København?

Svar

(EN) Den islandske præsidents meddelelse om en folkeafstemning om Icesave-loven vidner om spørgsmålets følsomme karakter for landet. Det er en sag, den islandske befolkning skal træffe beslutning om. Kommissionen følger situationen nøje. Den ønsker ikke at blande sig i sådan en national debat.

Kommissionen betragter Icesave-aftalen, dvs. låneaftalerne mellem UK, NL og Island, og betingelser og vilkår for tilbagebetalingen af disse lån som et bilateralt anliggende mellem disse lande. Som sådan indgår disse aftaler ikke i Kommissionens mandat til at udarbejde en udtalelse om Islands tiltrædelsesansøgning og bør heller ikke knyttes direkte til Islands tiltrædelsesproces.

Kommissionen er på Rådets anmodning i øjeblikket ved at udarbejde sin udtalelse om Islands medlemskabsansøgning og søger at sikre, at den er afbalanceret, objektiv og omfattende.

I udtalelsen vurderes det, i hvilken grad Københavnskriterierne for tiltrædelse er opfyldt. I den forbindelse vil spørgsmål om Icesave og kapitalkontrol blive omtalt i sammenhæng med Islands evne til at anvende Fællesskabets *acquis*. Hvor det er relevant, vil der blive henvist til Islands overensstemmelse med Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) i henhold til EFTA-Tilsynsmyndighedens evaluering. I tilfælde af manglende overensstemmelse vil de afdækkede huller herefter skulle fyldes, således at Island i fuldt omfang overholder Fællesskabets *acquis* på tiltrædelsesdatoen.

Kommissionen skal i den forbindelse understrege, at udtalelsen kun vil give et indledende indtryk af niveauet for Islands gennemførelse af Fællesskabets *acquis*. Kommissionen vil give en mere detaljeret vurdering på et senere tidspunkt under tiltrædelsesprocessen, f.eks. gennem den såkaldte "screening" af gældende EU-ret, når Rådet har besluttet at åbne tiltrædelsesforhandlingerne.

*
* *

Spørgsmål nr. 29 af Mairead McGuinness (H-0022/10)

Om: Lufthavnssikkerhed i EU

På baggrund af det seneste forpurrede bombeangreb på Northwest Airlines flyet til Detroit fra Amsterdams Schiphol lufthavn og den chokerende opdagelse, at en passager uden at vide det transporterede sprængstoffer ombord på et fly til Dublin, efter at en slovakisk lufthavnssikkerhedstest gik galt, kan Kommissionen bekræfte, at emnet vedrørende lufthavnssikkerhed står højt på dens dagsorden?

Kan den yderligere bekræfte, at den arbejder sammen med medlemsstaterne med henblik på at revidere de gældende sikkerhedsforanstaltninger?

Hvilke europæiske retningslinjer findes der for såkaldte bombesniffertest, og anser Kommissionen dem for stærke nok? Anser den EU-reglerne for at være nødvendige for alle former for lufthavnssikkerhed?

Hvad mener Kommissionen om behovet for strengere sikkerhedsforanstaltninger for passagererne?

Hvad mener Kommissionen om anvendelsen af elektronisk billedteknologi også kendt under betegnelsen kropsscannere som en af metoderne til at screene passagererne?

Svar

(EN) Kommissionen er i permanent dialog med medlemsstaterne, internationale partnere og internationale organisationer om at udveksle og udvikle luftfartssikkerhedsforanstaltninger. Den er formand for det stående forskriftsudvalg, der er oprettet i henhold til EU's lovgivning om luftfartssikkerhed, som mødes med jævne mellemrum flere gange om året⁽¹⁵⁾ og om nødvendigt ad hoc med henblik på at behandle uafsluttede sager. Endvidere udveksler Kommissionen regelmæssigt synspunkter med interesserede parter. Det er almindeligt at ajourføre den eksisterende lovgivning for at imødekomme nye udviklingstendenser, og det er sket ved flere lejligheder i de seneste år.

Lufthavnene i EU kan kun bruge screeningudstyr, der er anført og yderligere beskrevet i EU-lovgivningen om luftfartssikkerhed. Hvis der er screeningudstyr til rådighed, f.eks. spordetektionsudstyr ("bombsniffertest"), skal det i princippet følge detaljerede præstations- og driftsprincipper. Med henblik på at sikre "one-stop-security" i EU skal lufthavnene anvende fælles grundlæggende luftfartssikkerhedsnormer.

Forsøget på terrorangreb på flyvning NW 253 til Detroit den 25. december har igen bekræftet, at truslen mod den civile luftfart er reel. Kommissionen deltager på forskellige niveauer i evaluering af og mulig opfølgning på hændelsen.

Strengere foranstaltninger, som nogle medlemsstater har truffet ensidigt, er tilladt i henhold til EU-lovgivningen. Kommissionen mener dog, at der er brug for en mere bæredygtig vej frem med fælles normer på EU-niveau. Det kan være ét element at tilføje nye detektionsteknologier såsom avanceret elektronisk billedteknologi til listen af tilladt udstyr, forudsat at der kan findes tilfredsstillende løsninger på bekymringer om sundhed, privatlivets fred og databeskyttelse. Der er imidlertid også brug for andre foranstaltninger såsom mere indgående samarbejde mellem retshåndhavende myndigheder og mere effektiv udveksling af disponible data.

For yderligere oplysninger om muligheden for at indføre kropsscannere på listen over tilladte screeningsteknologier vil Kommissionen gerne henvise til sit svar på mundtligt spørgsmål H-0001/10⁽¹⁶⁾.

*
* *

Spørgsmål nr. 30 af Anneli Jäätteenmäki (H-0024/10)

Om: Ny behandling af forslaget om at opgive Strasbourg på grundlag af Lissabontraktaten

I henhold til Lissabontraktaten (artikel 8 B) er det muligt at indgive et såkaldt borgerinitiativ til Kommissionen. Hvis mindst en million unionsborgere, der kommer fra "et betydeligt antal medlemsstater", har underskrevet initiativet, skal Kommissionen reagere på dette.

Den 13. januar 2010 behandlede Spanien, der har Rådets formandskab, sammen med de øvrige EU-lande borgerinitiativet i La Granja. Medlemsstaterne var enige om, at "et betydeligt antal medlemsstater" skal defineres som en tredjedel af medlemsstaterne (på nuværende tidspunkt ni).

Det såkaldte Oneseat-initiativ, som går ud på, at Europa-Parlamentet udelukkende skal have hjemsted i Bruxelles, opfylder helt klart de nævnte betingelser (mindst en million underskrifter fra mindst ni medlemsstater). Over 1,2 mio. europæere har allerede underskrevet initiativet. Det er urimeligt, at de europæiske skatteborgere skal betale 200 mio. EUR årligt for lastbiltransporten frem og tilbage mellem Bruxelles og Strasbourg.

Oneseat-initiativet behandles stadig i Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender. Dette andragende er allerede tidligere blevet indgivet til EU-institutionerne, men da var Lissabontraktaten ikke trådt i kraft, og der blev ikke taget hensyn til det. Det tragikomiske er, at i samme uge, som initiativet blev modtaget, erhvervede Europa-Parlamentet EP-bygningerne af Strasbourg by.

⁽¹⁵⁾ Forskriftsudvalget om luftfartssikkerhed i henhold til artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 300/2008 af 11. marts 2008 om fælles bestemmelser om sikkerhed inden for civil luftfart og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2320/2002.

⁽¹⁶⁾ Jf. <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB>

Agter Kommissionen at tage Oneseat-initiativet op til behandling, nu hvor Lissabontraktaten er trådt i kraft?

Hvordan vil Kommissionen reagere på initiativet?

Svar

(EN) Kommissionen ser med tilfredshed på indførelsen af det europæiske borgerinitiativ, der vil give unionsborgerne mere indflydelse, give det europæiske demokrati en ny dimension og supplere de rettigheder, reglerne om unionsborgerskab giver.

Kommissionen er overbevist om, at unionsborgerne bør have adgang til at udnytte det europæiske borgerinitiativ hurtigst muligt. Den vil derfor om kort tid fremsætte et forslag til forordning på grundlag af artikel 24 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Kommissionen vil i sit forslag tage hensyn til udfaldet af den offentlige høring, som den iværksatte i november 2009 for at indhente synspunkter fra borgere, interessenter og offentlige myndigheder i medlemsstaterne. Det er Kommissionens ambition at gøre det muligt at få vedtaget forordningen inden udgangen af det første år efter traktatens ikrafttrædelse, og den har tillid til, at Europa-Parlamentet og Rådet vil dele dette mål.

Med et europæisk borgerinitiativ i henhold til artikel 11, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) kan man kun opfordre Kommissionen til at fremsætte et forslag, der ligger inden for rammerne af dens beføjelser, og om et spørgsmål, hvor en EU-retsakt er nødvendig til gennemførelse af traktaterne.

Hjemstedet for Unionens institutioner fastlægges ved overenskomst mellem medlemsstaternes regeringer i overensstemmelse med artikel 341 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Hjemstedet for Europa-Parlamentet er fastlagt i protokol nr. 6, som er føjet til den nye traktat.

Derfor har Kommissionen ingen kompetence til at gennemføre af artikel 341 TEUF.

*

* *

Spørgsmål nr. 31 af Zigmantas Balčytis (H-0025/10)

Om: Udførelse af arbejde med henblik på Rail Baltica-projektet

Rail Baltica er et prioriteret EU-projekt, som, når det er færdiggjort, vil give indbyggerne i de baltiske stater større muligheder for at rejse og for at deltage i EU's fælles marked for jernbanegodstransport. Desuden vil det mindske den baltiske regions isolation fra det øvrige Europa. Som følge af den finansielle og økonomiske krise, som har ramt de baltiske lande meget hårdt, kunne arbejdet med Rail Baltica-projektet blive forsinket eller endog helt indstillet som følge af manglende finansiering. Litauen har, med Kommissionens godkendelse, allerede revideret sine forudsigelser med hensyn til færdiggørelsen af arbejdet nedad. Vil Kommissionen i betragtning af disse landes vanskelige økonomiske situation undersøge muligheden for at forhøje EU-støtten til dette projekt under anvendelse af opsparede EU-midler?

Svar

(EN) Spørgeren har ret i, at den aktuelle finansielle og økonomiske krise har påvirket Rail Baltica-projektet, som den har påvirket mange store infrastrukturprojekter i EU-medlemsstaterne. De baltiske stater er forpligtede til at opfylde medfinansieringskravene til projekter, der finansieres under de transeuropæiske transportnet (TEN-T), og det er ikke nemt i en periode med nationale budgetbegrænsninger. I Litauen har Kommissionen foreslået en alternativ ordning for at gennemføre projektet, der ville være mindre kostbar og lettere og hurtigere at implementere, men samtidig ikke ville underminere de fordele, som et færdiggjort Rail Baltica ville give partnerlandene. Dette forslag til ændring af projektet blev vedtaget af de litauiske myndigheder i december 2009.

Med hensyn til at øge det beløb, der allerede er bevilget projektet under de finansielle overslag 2007-2013, vil Kommissionen foretage en omfattende gennemgang i 2010 af alle de prioriterede projekter, som er finansieret under TEN-T, for at vurdere fremskridt og gennemgå problemer. Til den tid vil det vise sig, om det vil være hensigtsmæssigt at justere de aktuelle udgiftsparametre, bl.a. dem for Rail Baltica.

*

* *

Spørgsmål nr. 32 af Seán Kelly (H-0028/10)**Om: Turisme – markedet for biludlejning i EU**

Markedet for biludlejning i EU er opsplittet med forskellige lovgivningsmæssige bestemmelser og prisstrukturer i de 27 medlemsstater. Dette kan skabe hindringer for bevægeligheden for turister i den indbringende grænseoverskridende turisthandel, som fører til lavere indtægter for den bredere turistsektor.

Der er en række problemer med den nuværende opsplitning af markedet:

For høje afleveringsgebyrer, hvis et køretøj skal returneres til en anden medlemsstat, end den, hvor det blev afhentet.

Store forskelle i priserne for den samme køretøjsklasse i nabomedlemsstater, selv om der tages højde for forskelle i leveomkostninger.

Restriktive forsikringspolicer og forskellige vilkår og betingelser i lejekontrakten.

Kan Kommissionen oplyse, om der er nogle planer om at bidrage til en øget markedsintegration i denne sektor ved at tage fat på nogle eller alle de ovennævnte spørgsmål?

Svar

(EN) Kommissionen er bevidst om de forskellige forbrugerproblemer, spørgeren rejser, i forbindelse med leje af bil.

Kommissionen er i øjeblikket ved at se på problemet med geografisk markedsopsplitning inden for detailsalg af varer og tjenesteydelser med henblik på at fastslå, hvor stort det er i praksis. Kommissionens rapport for nylig om grænseoverskridende e-handel i EU⁽¹⁷⁾ samt meddelelsen om det samme emne, som Kommissionen vedtog i oktober 2009⁽¹⁸⁾, giver en første analyse af disse problemer og af de foranstaltninger, Kommissionen har til hensigt at træffe for at løse dem. Kommissionen mener, at harmoniserede forbrugerbeskyttelsesregler i EU vil gøre det muligt for handlende (bl.a. biludlejningsvirksomheder) at indgå aftaler med forbrugere i forskellige medlemsstater under anvendelse af ét sæt standardbetingelser og -vilkår. Forbrugerne vil få fordel af mere konkurrencedygtige tilbud på tværs af grænserne. På markedet for billeje kan en yderligere harmonisering af forbrugerrettigheder resultere i lavere afleveringsgebyrer.

Af disse årsager har Kommissionen fremsat et forslag til direktiv om forbrugerrettigheder, der i øjeblikket bliver drøftet i Rådet og Parlamentet. Dette forslag indebærer en revision af de vigtigste elementer i EU's forbrugerbeskyttelseslovgivning. Det er baseret på princippet om fuld harmonisering, hvilket vil samle det nuværende kludetæppe af forskellige forbrugerlove til ét enkelt sæt regler.

Samtidig er der allerede EU-lovgivning, som tager højde for nogle af de forbrugerproblemer, spørgeren nævner. Spørgeren henviser til forskellige praksisser, der kan føre til, at den samme biludlejer udfører forskelsbehandling på grund af kunders opholdssted.

Disse forskelle behandles specifikt i artikel 20, stk. 2, i servicedirektivet⁽¹⁹⁾. Det hedder i denne bestemmelse, at "Medlemsstaterne påser, at de generelle betingelser for adgangen til en tjenesteydelse, som tjenesteyderen stiller til rådighed for offentligheden, ikke indeholder diskriminerende betingelser begrundet i tjenestemodtagerens nationalitet eller opholdssted". Det præciseres også i denne bestemmelse, at ikke alle former for forskelsbehandling er forbudt, eftersom forskellige adgangs-betingelser, "som er direkte begrundet i objektive kriterier" vil være tilladt. Som det præciseres i servicedirektivets betragtning 95 kan objektive begrundelser f.eks. være faktiske meromkostninger, der påløber på grund af afstanden, tjenesteydelsens tekniske karakteristika eller yderligere risici, der er forbundet med regler, som afviger i forskellige lande.

Servicedirektivet skulle gennemføres af medlemsstaterne senest den 28. december 2009. I fortsættelse af gennemførelsen af servicedirektivet skal biludlejerens adfærd, der kan føre til forskelsbehandling begrundet

(17) SEK(2009) 283.

http://ec.europa.eu/enterprise/newsroom/cf/document.cfm?action=display&doc_id=2277&userservice_id=1&request.id=0

(18) Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om grænseoverskridende e-handel fra virksomhed til forbruger i EU, KOM(2009) 557 af 22.10.2009.

(19) Direktiv 123/2006/EF om tjenesteydelser i det indre marked, EUT L 376/36 af 27.12.2006.

i forbrugernes nationalitet eller opholdssted, analyseres i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af servicedirektivets artikel 20, stk. 2. Forskelsbehandling vil kun være lovlig, hvis de handlende påviser, at disse forskelle er "direkte begrundet i objektive kriterier".

Endvidere kan direktivet om urimelige kontraktvilkår⁽²⁰⁾ også være relevant for nogle af de situationer, spørgeren har nævnt. Direktivet om urimelige kontraktvilkår gælder for standardbetingelser og -vilkår, som normalt er vedhæftet den aftale, der indgås mellem biludlejningsfirmaet og forbrugeren. I henhold til direktivet anses kontraktvilkår for urimelige, hvis de bevirker en betydelig skævhed i rettigheder og forpligtelser for forbrugerne på den ene side og sælgerne og leverandørerne på den anden side. Man kan argumentere for, at restriktive kontraktvilkår i forsikringspolicer er urimelige. Urimelige kontraktvilkår i en aftale er ikke bindende for forbrugeren.

Endvidere er den handlende i henhold til dette direktiv forpligtet til at formulere og fremlægge sine standardbetingelser og -vilkår (f.eks. dem i forsikringspolice) på en klar og forståelig måde. Kontraktvilkår, der ikke opfylder disse krav, kan også betragtes som urimelige og er derfor ikke bindende for forbrugeren.

*
* *

Spørgsmål nr. 33 af Charalampos Angourakis (H-0029/10)

Om: Risici forbundet med kommerialisering af sundhedspleje

Bestræbelserne på at imødegå den nye influenzavirus fremhævede de risici, der er forbundet med politikker, som sigter mod kommerialisering af sundheds- og velfærdsydelser. Fremlæggelsen af oplysninger var selektiv, og der opstod problemer i forbindelse med epidemiologiske undersøgelser, som skabte forvirring i forbindelse med brug af den nye vaccine og tvivl om behovet for at erklære pandemi. Manglen på personale og faciliteter i den offentlige sundhedstjeneste og navnlig mangler i den primære offentlige sundhedspleje blev langt tydeligere.

Hvad er Kommissionens holdning til de multinationale medicinalsselskabers aktiviteter, som truer folkesundheden som følge af jagten på profit?

Svar

(EN) Kommissionen vil gerne takke spørgeren for dette spørgsmål, der sætter fokus på problemer med pres på sundhedssystemerne og medicinalsselskabernes indflydelse på folkesundhedspolitikker, især i forbindelse med den pandemiske H1N1-influenza.

Det er en integreret del af planlægningen af beredskabet over for en pandemi at sikre kontinuitet inden for alle områder af sundhedsplejen, men også indkøb af medicinske modforanstaltninger såsom vacciner og antivirale lægemidler. Det var vanskeligt, både for medlemsstaterne og for EU, at opfylde behovet for at forberede sig på enhver pandemi, men herefter tilpasse sig behovene i forbindelse med en specifik pandemi. Der er helt klart brug for fleksibilitet og for at forberede sig på en realistisk worst case. I deres vejledning om beredskabet over for en pandemi understregede Kommissionen og Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme (ECDC) behovet for at forberede primære og sekundære sundhedstjenester (hvad enten de er offentlige eller private) på et kraftigt stigende antal patienter.

Ifølge overvågningsdata, som landene indberettede gennem det europæiske influenzaovervågningsnetværk, var presset fra influenzalignende sygdomme eller akutte luftvejsinfektioner i den primære sundhedspleje på nationalt niveau under pandemien ikke så ekstremt sammenlignet med f.eks. sidste sæsons sæsonbetingede influenza, selv om det kom tidligere i sæsonen, således som medlemsstaterne var blevet advaret om. Dette skyldtes delvis medlemsstaternes gode forberedelser. Som det blev fremhævet i ECDC's risikovurderinger, var det imidlertid uventet, at der ville blive et så selektivt pres på intensive plejetjenester (primært til respiration).

I de seneste dage er der blevet rejst kritik af de penge, der blev brugt til vacciner mod pandemisk influenza, og af medicinalindustriens påståede indflydelse på den politiske beslutningstagning på folkesundhedsområdet. Medlemsstaternes beslutninger om, hvorvidt der skal købes vacciner mod pandemisk influenza, og hvor meget vaccine der skal købes, er medlemsstaternes kompetence. Kommissionen var ikke involveret i disse beslutninger, og Kommissionen er heller ikke medvidende om aftalerne mellem medlemsstaterne og

⁽²⁰⁾ Rådets direktiv 93/13/EF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, EFT L 95 af 21.4.1993.

producenterne af pandemisk influenzavaccine. Da Verdenssundhedsorganisationen (WHO) erklærede, at der forelå en pandemi, betød det, at de eksisterende kontrakter, medicinalindustrien havde med medlemsstaterne om levering af pandemiske influenzavacciner, skulle opfyldes. WHO har ved flere lejligheder bekræftet, at erklæringen om en pandemi ikke var påvirket af ønsket om profit hos nogen instanser. Kommissionen har heller ingen oplysninger, der giver anledning til at tro, at medlemsstaternes beslutninger var påvirket på den måde. Tværtimod bad flere medlemsstater Kommissionen om at oprette en mekanisme til at bistå med fælles indkøb af vacciner med henblik på at reducere omkostningerne. Kommissionen og de to uafhængige EU-agenturer ECDC og Det Europæiske Lægemiddelagentur bistod medlemsstaterne med lovgivningsmæssig og videnskabelig ekspertise.

Medlemsstaterne havde en meget vanskelig opgave, da de skulle beslutte, hvor mange doser vaccine de skulle købe uden at vide, hvordan pandemien i sidste ende ville blive. Dengang traf medlemsstaterne disse beslutninger, og deres primære hensyn var at beskytte deres borgere på den bedst mulige måde mod en potentielt farlig pandemi. Derfor mener Kommissionen, at det er urimeligt nu at være bagklog og sætte spørgsmålstejn ved visdommen i disse beslutninger. Endelig bør man huske på, at omkring 2 500 europæere døde af H1N1-influenza, og mange andre blev alvorligt syge.

*

* *

Spørgsmål nr. 34 af Saïd El Khadraoui (H-0030/10)

Om: Den belgiske stats krav om tilbagebetaling af beløb fra Belgocontrol

Den 3. november 2009 spurgte jeg Kommissionen i en skriftlig forespørgsel (E-5405/09), om den belgiske stats tilbagesøgning af 31,8 mio. EUR fra den selvstændige offentlige virksomhed Belgocontrol er i overensstemmelse med fællesskabsretten. Kommissionen meddelte i sit svar af 9. december 2009, at den i en skrivelse fra slutningen af oktober havde anmodet Belgien om yderligere oplysninger for at kunne vurdere, om de pågældende foranstaltninger var lovlige eller ej. Har Kommissionen i mellemtiden modtaget et tilfredsstillende svar fra Belgien? Kan Kommissionen i givet fald afgøre, hvorvidt tilbagesøgningen er lovlig? Hvilke yderligere skridt vil Kommissionen i modsat fald tage for at fremtvinge et hurtigt svar?

Svar

(EN) Kommissionen har til dato ikke modtaget et svar fra de belgiske myndigheder på sit brev af 27. oktober 2009. På nuværende tidspunkt er det derfor umuligt at træffe afgørelse om, hvorvidt den belgiske stats tilbagesøgning af 31,8 mio. EUR fra Belgocontrols budget var lovlig i sammenhængen.

Kommissionen følger denne sag meget nøje. Såfremt der ikke kommer et hurtigt svar, vil Kommissionen tage initiativ til at gennemføre en undersøgelse i henhold til artikel 16, stk. 2, i forordning (EF) nr. 550/2004 om udøvelse af tjenester. Forordningen giver mulighed for at høre de belgiske myndigheder og rådføre sig med Udvalget for det Fælles Luftrum, hvor repræsentanter fra medlemsstaterne har sæde, før der træffes en afgørelse⁽²¹⁾, som skal gælde for den berørte medlemsstat.

*

* *

Spørgsmål nr. 35 af Kathleen Van Brempt (H-0031/10)

Om: Omstrukturering af Opel og lukning af fabrikken i Antwerpen

Opels ledelse har den 21. januar 2010 meddelt, at den definitivt vil lukke fabrikken i Antwerpen. Dette indgår som et led i omstruktureringsplanen for Opel i Europa. Der er også planlagt afskedigelser i andre lande, men der vil ingen andre steder blive tale om lukning af en fabrik. Det er glædeligt, at Kommissionen i efteråret 2009 hele tiden tydeligt har slået fast, at støtten fra medlemsstaterne altid skal være i overensstemmelse med reglerne om statsstøtte, og at støtten skal være baseret på klart definerede økonomiske kriterier. Dette betyder bl.a., at en sådan støtte ikke må være afhængig af, at visse fabrikker ikke lukkes, men at omstruktureringen skal være i overensstemmelse med en af GM forelagt driftsplan. Har GM allerede forelagt en sådan driftsplan for Kommissionen? Med hvilke midler kan Kommissionen kræve en sådan plan? Hvornår vil Kommissionen kræve indsigt i denne plan? Hvorledes vil Kommissionen foretage en undersøgelse heraf med henblik på at vurdere, om en eventuel støtte fra medlemsstaterne til omstrukturering er lovlig?

(21) EUT L 96 af 31.3.2004.

Svar

(EN) GM forelagde Kommissionen en skitse til en omstrukturingsplan for Opel/Vauxhall i slutningen af november 2009. På grundlag af de foreliggende oplysninger, er der indtil nu ikke noget, som tyder på, at GM's plan bygger på ikkeøkonomiske overvejelser.

Kommissionen har endnu ikke modtaget nogen oplysninger fra medlemsstaterne om deres planer for bevilling af statsstøtte til GM's omstrukturingsplan for Opel/Vauxhall. Hvis der er statsstøtte involveret, vil Kommissionen imidlertid fortsat være opmærksom på at sikre, at omstrukturen af Opel/Vauxhall, fortsat er baseret på økonomiske overvejelser og ikke påvirkes af ikkekommercielle betingelser for statsfinansieringen og især, at den geografiske fordeling af omstrukturingsindsatsen ikke ændres af politiske krav.

*
* *

Spørgsmål nr. 36 af Olle Schmidt (H-0032/10)**Om: Situationen vedrørende brud på ytringsfriheden og fængslede journalister i Eritrea**

Der er flere journalister fængslet i Eritrea end i Kina – på trods af at landet er lille med blot 5,6 mio. indbyggere. En af disse er den svenske journalist og EU-borger, Dawit Isaak, som har været frihedsberøvet siden 2001 uden rettergang, udelukkende fordi han benyttede sin ytringsfrihed.

I forbindelse med høringen af Baroness Catherine Ashton i Europa-Parlamentet i begyndelsen af januar blev der gjort opmærksom på situationen i Eritrea og muligheden for at anvende det middel til påvirkning af situationen, som den europæiske bistand udgør. I svaret fremførtes det, at den europæiske bistand skal anvendes til at stå vagt om beskyttelsen af menneskerettighederne.

Hvordan vil Kommissionen konkret anvende den europæiske bistand til at stå vagt om beskyttelsen af menneskerettighederne i Eritrea?

Dawit Isaak er fængslet, udelukkende fordi han gjorde brug af ytringsfriheden, som er en grundlæggende rettighed for alle EU-borgere.

Hvad agter Kommissionen at gøre i dette konkrete tilfælde for at få EU-borgeren Dawit Isaak frigivet?

Svar

(EN) Kommissionen deler spørgerens bekymring over Dawit Isaaks og andre samvittighedsfangers skæbne i Eritrea og har derfor regelmæssigt og gennem forskellige kanaler rejst sagen over for de eritreiske myndigheder. Formandskabet udsendte også på Unionens vegne en offentlig erklæring om politiske fanger, bl.a. journalister, i september sidste år.

I sit svar på spørgsmålet om Eritrea under høringerne i Europa-Parlamentet understregede næstformanden med ansvar for eksterne forbindelser, at det er vigtigt at samle instrumenter til at fremme EU's mål og interesser. Ud over dialogen og de beskyttelsesforanstaltninger, der er indbygget i udviklingsprogrammerne, undersøger og udnytter Kommissionen derfor enhver mulighed for at tage fat på menneskerettighedsspørgsmål gennem de udviklingsprogrammer, den gennemfører i Eritrea. Det primære ansvar for beskyttelse af menneskerettigheder ligger hos den eritreiske stat, og konkret samarbejder Kommissionen med de eritreiske myndigheder på områder, hvor der kan gøres fremskridt i øjeblikket såsom arbejdstagerrettigheder og forbedring af retsvæsenet, men også mere generelt på fremme og udbredelse af information om grundlæggende menneskerettigheder og frihedsrettigheder til den eritreiske befolkning som helhed. I Eritrea kan sådanne aktiviteter kun give resultater, hvis de sker gradvist og trinvis.

Kommissionen forpligter sig til at forsætte med at undersøge alle midler til at gøre noget ved spørgsmål om regeringsførelse og menneskerettigheder i Eritrea. For at kunne det er det vigtigt, at den opretholder en dialog om disse bekymrende spørgsmål.

*
* *

Spørgsmål nr. 37 af Catherine Bearder (H-0034/10)**Om: Handel med og adoption af børn fra Haiti til Europa**

Jordskælvet på Haiti har allerede ødelagt livet for hundrede tusindvis af mennesker, men for de utallige børn, der står tilbage som forældreløse, og som der ikke er tal på, kan det vise sig, at de endnu ikke har oplevet de største rædsler. UNICEF har udsendt adskillige rapporter om børn, der er blevet fjernet fra Haiti uden behørig procedurer eller uden tilstrækkelig dokumentation.

Hvilke forholdsregler tager Kommissionen for at sikre, at ingen af disse børn udsættes for ulovlig handel til eller gennem EU's grænser, eller at adoptionen af børn til EU-landene er sket efter de sædvanlige kontrolprocedurer?

Hvilke tiltag træffer de europæiske tjenester, der er til stede i Haiti, for at hjælpe Haitis regering med at styrke overvågningen af udrejssteder for at forhindre, at børn ulovligt bringes ud af Haiti?

Mange EU-lande har allerede fremskyndet indrejsetilladelser til forældreløse børn fra Haiti, således at de lovligt kan indrejse i deres lande. Hvilke bestræbelser har Kommissionen gjort for at fastlægge en fælles EU-holdning til disse hurtige adoptioner fra Haiti, og for at forhindre, at børn, hvis forhold endnu ikke er blevet tilstrækkeligt vurderet, bringes til Europa?

Svar

(EN) Kommissionen er bekymret over situationen for børn, der blev adskilt fra deres forældre eller alternativ pasning (børnehjem) forud for jordskælvet. Det skal være en central prioritering i hjælpeindsatsen at forhindre salg af og handel med børn.

Det er helt rigtigt, som UNICEF anførte, at spørgsmålet om international adoption er særlig følsomt i tilfælde af børn, der bliver adskilt fra deres forældre og lokalsamfund. I en katastrofesituation skal bestræbelserne på at forene et fordrevet barn med sine forældre eller familiemedlemmer prioriteres højt. For tidlige og uregulerede forsøg på at organisere adoption af et sådant barn i udlandet skal undgås.

Endvidere kan fjernelse af børn uden de korrekte procedurer endda give plads til de værste former for handel med seksuel udnyttelse eller udnyttelse af arbejdskraft for øje og skal derfor absolut forbydes.

Kommissionen har ikke kompetence med hensyn til individuelle afgørelser om interne adoptioner. Så vidt Kommissionen er orienteret, ser det imidlertid ud til, at alle børn, der har fået indrejse i Europa gennem international adoption i dagene efter katastrofen, allerede var blevet adopteret af en europæisk familie i kraft af en afgørelse fra en haitiansk domstol.

Det ser også ud til at være i overensstemmelse med UNICEF's opfattelse, eftersom UNICEF's administrerende direktør, fru Veneman, udtalte, at der, hvis screeningen til international adoption for nogle haitianske børns vedkommende var blevet afsluttet før jordskælvet, er klare fordele ved at fremskynde deres rejse til deres nye hjem.

26 ud af 27 EU-medlemsstater har undertegnet Haagerkonventionen af 29. maj 1993 om beskyttelse af børn og om samarbejde med hensyn til internationale adoptioner (alle undtagen Irland). Heri fastsættes beskyttelsesforanstaltninger for børn og en samarbejdsordning mellem de kontraherende parter for at forhindre ulovlige adoptioner og handel med børn.

Haiti har ikke undertegnet Haagerkonventionen fra 1993. Dog vedtog Haagerkonferencen i 2000 en henstilling om, at de deltagende stater så vidt muligt skulle anvende konventionens standarder og beskyttelsesforanstaltninger på de aftaler om international adoption, de indgår med stater, der endnu ikke har tilsluttet sig konventionen. Over 80 stater, bl.a. næsten alle de modtagende stater, er parter i denne konvention. Så selv om Haiti ikke er part i Haagerkonventionen fra 1993, skal alle de modtagende stater anvende disse standarder og beskyttelsesforanstaltninger (herunder alle EU-medlemsstater undtagen Irland).

Som led i sin humanitære nødhjælpsindsats har Kommissionens Generaldirektorat for Humanitær Bistand fastlagt beskyttelsesspørgsmål som et fokus for sin finansieringsstrategi og søger at tilvejebringe finansiel støtte til ngo'er, internationale agenturer og organisationer samt Røde Kors/Røde Halvmåne, der arbejder med børnebeskyttelse i Haiti. Selv om det ikke er muligt at støtte regeringen direkte, vil alle finansierede foranstaltninger blive koordineret gennem den klyngemekanisme, der samordnes af FN's Kontor for Koordinering af Humanitære Anliggender (OCHA) til støtte for regeringen.

*
* *

Spørgsmål nr. 38 af Georgios Toussas (H-0037/10)

Om: Bjærgning af krydstogtskibet "Sea Diamond"

Vraget af krydstogtskibet "Sea Diamond" ligger stadig – næsten tre år efter at skibet sank den 13. april 2007 – på havbunden i Santorinis caldera, hvor det forurener havmiljøet og påvirker den økologiske balance og befolkningens sundhed på øen og i det omkringliggende område. Vraget er en "giftbombe". Videnskabelige undersøgelser har vist, at det forårsager omfattende forurening i området i form af mikroskopiske plastfibre og høje koncentrationer af giftstoffer med en stærk tendens til ophobning i levende organismer. Befolkningen på Santorini har anmodet om en øjeblikkelig bortskaffelse af denne "giftbombe" fra farvandet omkring deres ø, men er blevet afvist af regeringen, både af den nuværende, der er ledet af PASOK, og den tidligere, der blev ledet af Nyt Demokrati. Regeringens løfter om at bjærge skibet er falske, og rederiet "Hellenic Louis Cruises" er endnu ikke blevet draget til ansvar, men har derimod fået 55 mio. dollars i erstatning.

Er Kommissionen bekendt med udviklingen og fremskridt med hensyn til bjærgningen af "Sea Diamond"? Hvad er Kommissionens holdning til anmodningen fra befolkningen på Santorini og deres berettigede krav?

Svar

(FR) Kommissionen henviser til sine tidligere svar på spørgsmål H-748/08, E-1944/08 og E-6685/08⁽²²⁾ og bekræfter, at det nøje har fulgt situationen med vraget af Sea Diamond ud for Santorini med henblik på at sikre korrekt anvendelse af Fællesskabets lovgivning. Efter at have undersøgt de relevante bestemmelser i den gældende lovgivning (dvs. direktiv 2004/35/EF⁽²³⁾ om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, direktiv 2000/60/EF⁽²⁴⁾ om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger og direktiv 2006/12/EF⁽²⁵⁾ om affald) har Kommissionen konkluderet, at det under hensyntagen til de særlige omstændigheder ikke var muligt at fastslå, at de pågældende bestemmelser var overtrådt.

Direktiv 2004/35/EF gælder ikke i denne sag, eftersom den pågældende ulykke fandt sted før anvendelsen af direktivet.

Med hensyn til mulig overtrædelse af artikel 4 i direktiv/2006/12/EF skal det erindres, at denne bestemmelse forpligter medlemsstaterne til at sikre, at affaldet bortskaffes, uden at menneskers sundhed eller miljøet bringes i fare. Medlemsstaterne skal endvidere træffe de fornødne foranstaltninger til at forbyde henkastning, dumpning og ukontrolleret bortskaffelse af affald.

I henhold til artikel 4 har medlemsstaterne et vist skøn med hensyn til, hvilke foranstaltninger der skal træffes. Ifølge Domstolens retspraksis⁽²⁶⁾ kan det forhold, at en faktuel situation varer ved over en længere periode, uden at de kompetente myndigheder griber ind, især når den indebærer betydelig skade for miljøet, vise, at medlemsstaterne har overskredet den skønsmargin, de har i henhold til denne bestemmelse.

Det var ikke muligt at fastslå en sådan betydelig skade over en længere periode, uden at de kompetente myndigheder greb ind. På den ene side traf de græske myndigheder de fornødne foranstaltninger til at undgå forurening (konsekvensanalyse vedrørende forurening, stadig overvågning af det berørte område). På den anden side konkluderede det hellenske center for marineforskning i en undersøgelse, at virkningerne som følge af vraget indtil videre er ubetydelige.

Som følge heraf er det ikke muligt at fastslå overtrædelse af Fællesskabets miljølovgivning. Hvis spørgeren imidlertid skulle have nye oplysninger, der gør det muligt at fastslå et tilfælde af overtrædelse (f.eks. nye

(22) Jf. <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB>

(23) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EUT L 143 af 30.4.2004.

(24) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

(25) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF af 5. april 2006, EUT L 114 af 27.4.2006.

(26) Jf. i den forbindelse dommene af 9. november 1999, Kommissionen mod Italien, C-365/97, Sml. s. 7773, præmis 66-68 og af 4. juli 2000, Kommissionen mod Grækenland, C-387/97, Sml. s. 5047, præmis 55-57.

pålidelige undersøgelser, som viser, at der er tale om forurening), opfordres han til at meddele dem til Kommissionen.

I henhold til direktiv 2009/20/EF⁽²⁷⁾ om rederes forsikring mod søretlige krav, der trådte i kraft den 29. maj 2009 og skal gennemføres i medlemsstaternes lovgivning inden den 1. januar 2012, skal redere af skibe, der fører en medlemsstats flag eller anløber en medlemsstats havn, have en forsikring, som dækker søretlige krav, jf. dog begrænsningen i henhold til konventionen af 1976 om begrænsning af ansvaret for søretlige krav, der er vedtaget af Den Internationale Søfartsorganisation (IMO), som ændret ved 1996-protokollen. Disse krav omfatter dem, der vedrører fjernelse af vrage.

Kommissionen vil fortsætte med at overvåge Sea Diamond-vragets tilstand.

*
* *

Spørgsmål nr. 39 af Pat the Cope Gallagher (H-0040/10)

Om: Fødevarerhjælp – forarbejdet fiskekonserves

Forarbejdet fiskekonserves er proteinrig og langtidsholdbar. Den kan leveres med kort varsel og er tidligere blevet anvendt til at afværge fødevaremangel i nødsituationer svarende til jordskælvet i Haiti.

Gør Kommissionen brug af forarbejdet fiskekonserves som fødevarerhjælp i nødsituationer? Hvis det ikke er tilfældet, vil Kommissionen da overveje at inddrage forarbejdet fiskekonserves i EU's nødhjælp til Haitis befolkning?

Svar

(EN) I enhver humanitær krise, som kræver fødevarebistand, stiller EU kontante beløb til rådighed for specialiserede gennemførelsespartnere, bl.a. FN's verdensfødevareprogram. Det betyder, at vi overlader beslutningen til eksperterne om, hvilke fødevarer der er mest hensigtsmæssige til en given indsats.

Beslutningen skal også godkendes inden for de tværinstitutionelle rammer for samordning af operationer i fødevaresektoren.

Imidlertid forventer EU, at en sådan beslutning bygger på overvejelser, af bl.a. ernæringsværdi, overensstemmelse med lokale kostpræferencer, nem transport, opbevaring, håndtering og tilberedning, omkostninger, tilgængelighed af tilstrækkelige lagre samt lagrenes beliggenhed tæt på kriseområdet.

Det er rigtigt, at forarbejdet fiskekonserves kan være en værdifuld og særdeles næringsrig vare i fødevarerhjælpepakken.

I nogle operationer, som EU finansierer, har gennemførelsespartneren inkluderet fisk i de fødevareroperationer, de distribuerer efter ovenstående overvejelser.

Hvis der ikke er nogen lokal eller regional produktion af fiskekonserves, skal det dog bemærkes, at omkostningerne og besværet med transporten ofte gør den ugunstig sammenlignet med andre næringsrige fødevarer (f.eks. bønner og bælgrugter).

I forbindelse med hjælpen efter jordskælvet i Haiti finansierer EU FN's verdensfødevareprogram med henblik på deres umiddelbare indsats og deres planlagte operation i de kommende fem måneder.

Denne hjælp er baseret på distribution af spiseklare fødevareroperationer, som forskellige donorer leverer i naturalier, hvoraf nogle omfatter fiskekonserves.

Til den næste fase, når modtagerne bedre kan tilberede deres egen mad, og der kan organiseres bulkdistributioner af råvarer til tilberedning, forventes det, at rationerne i stedet bliver billigere lokale fødevarer (bønner, ris og berigede blandede fødevarer), som stadig opfylder befolkningens fulde behov for energi og mikronæringsstoffer.

*
* *

⁽²⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/20/EF af 23. april 2009 om rederes forsikring mod søretlige krav, EUT L 131 af 28.5.2009.

Spørgsmål nr. 40 af Brian Crowley (H-0042/10)**Om: EU 2020-strategien**

Hvordan mener Kommissionen, at EU 2020-strategien kan fungere som et politisk redskab til at bekæmpe den stigende arbejdsløshed i hele Europa og især ungdomsarbejdsløsheden?

Svar

(EN) EU's kommende 2020-strategi vil indeholde en vision for en konkurrencedygtig, nyskabende, bæredygtig og rummelig økonomi inden 2020 ledsaget af forslag til, hvordan denne vision kan virkeliggøres, og hvordan beskæftigelsen kan øges.

Strategien vil være et svar på problemerne med den høje og stigende arbejdsløshed, især blandt unge, og vil samtidig lægge grunden til en udnyttelse af nye kilder til vækst og gøre EU i stand til at løfte de langsigtede udfordringer såsom den demografiske forandring, presset på naturressourcer og energi samt truslen fra klimaforandringerne. Kommissionen er enig med spørgeren om, at den nye strategi skal lægge særlig vægt på at tackle den stigende arbejdsløshed i hele EU, især blandt unge mennesker.

*
* *

Spørgsmål nr. 41 af Liam Aylward (H-0044/10)**Om: Restriktioner for væsker på fly**

Reglerne om, at passagerer kun må medbringe væsker, geler, pastaer og kosmetik i beholdere på maksimalt 100 ml, gør det fortsat yderst vanskeligt at rejse og skaber fortsat problemer for såvel passagerer som lufthavnsoperatører.

Restriktionerne fører ofte til lange køer og til, at passagerer mister ejendele eller indkøbte varer. Passagererne må ofte betale høje priser for vand og andre drikkevarer efter at være kommet igennem sikkerhedskontrollen.

Der er ingen tvivl om, at der er behov for effektive sikkerhedsforanstaltninger, og at passagerernes og luftfartens sikkerhed fortsat må prioriteres højt, men der er behov for at revidere de nuværende restriktioner for væsker, da de har været gældende i flere år.

Har Kommissionen planer om at revidere reglerne, og findes der forslag om en tidsplan for en lettelse af restriktionerne? Kan Kommissionen give yderligere oplysninger om teknologiske udviklinger, særligt i relation til screening af væsker?

Svar

(EN) Siden august 2006 har EU haft et forbud mod væsker, aerosoler og geler om bord på fly⁽²⁸⁾ med henblik på at forhindre, at der bringes flydende eksplosivstoffer om bord på fly. Dette forbud blev bekræftet på globalt plan ved de henstillinger, som blev udstedt af Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO), og anvendes af de vigtigste parter i luftfartssektoren i EU.

Hændelsen på flyvning NW 253 fra Amsterdam til Detroit for nylig bekræftede, at trusselsniveauet mod den civile luftfart fortsat er højt. Det er således ikke muligt at tillade, at forbudet mod væsker udløber, uden at der kommer et andet i stedet. Kommissionen har derfor fremsat et forslag om at tillade, at der kan tages væsker med om bord på fly, forudsat at de er screenet. Dette forslag, som i øjeblikket bliver gennemgået af Parlamentet, har til formål at sikre en løsning, så man kan medbringe væsker om bord på fly, efterhånden som der foreligger egnet teknologi til screening af væsker.

Med forslaget slås der således til lyd for, at passagerer, som ankommer fra lande uden for EU og skal igennem lufthavne i EU, senest den 29. april 2011 får lov til at medbringe væsker, forudsat at de screenes. Endvidere skal alle væsker, der medbringes af passagerer, som rejser ud fra EU-lufthavne, være tilladt senest fra den 29. april 2013, igen forudsat at de screenes. Vederlaget for overarbejdstimer i forbindelse med sporingsudstyr vil skulle øges med henblik på fortsat at overholde EU-lovgivningen.

⁽²⁸⁾ Forordning (EF) nr. 820/2008 af 8. august 2008, EUT L 221 af 19.8.2008 til ophævelse af forordning (EF) nr. 622/2003 af 4. april 2003, EUT L 89 af 5.4.2003.

*
* *

Spørgsmål nr. 42 af Laima Liucija Andrikienė (H-0046/10)**Om: Bananaftalens følger for EU's egne bananproducenter**

EU har for nylig inden for Verdenshandelsorganisationens rammer indgået en historisk aftale med latinamerikanske lande om sænkning af toldsatserne for bananimport fra denne region. Denne historiske aftale vil dog få negative følger for EU's egne bananproducenter, da disse nu vil se sig konfronteret med skrapere konkurrence fra latinamerikanske bananproducenter. Agter Kommissionen at fastlægge mekanismer for at beskytte europæiske bananproducenter fra områder som De Kanariske Øer eller Madeira?

Svar

(EN) Kommissionen er udmærket klar over den vigtige økonomiske og sociale rolle, bananproduktionen spiller på De Kanariske Øer, Guadeloupe, Martinique og Madeira, som i henhold til traktaten hører til regionerne i den yderste periferi, og som i henhold hertil har særlige anerkendte ulemper. Af den grund støtter Kommissionen fortsat denne produktion og hjælper producenterne med at konkurrere.

I 2006 reformerede EU sin fælles markedsordning for bananer. Det afsatte et generøst budget til støtte for bananproducenter i regionerne i den yderste periferi, som det overførte til POSEI-programmerne den 1. januar 2007.

Med denne reform blev der indført en høj grad af fleksibilitet i forvaltningen af støtte til bananproduktion. Medlemsstaterne har påtaget sig ansvaret for den som led i POSEI-programmerne. Reformen giver medlemsstaterne mulighed for at definere et fast årligt støttebeløb i stedet for den tidligere udligningsstøtte. Det betyder, at producenterne nu kan være sikre på, hvilke beløb de vil få.

Siden reformen har EU forpligtet 280 mio. EUR hvert år for at støtte bananproducenter på De Kanariske Øer, De Franske Antiller samt Madeira og i mindre grad Azorerne. Det udgør en stigning på 47 % af det tidligere årlige budget, som gennemsnitligt beløb sig til 190 mio. EUR mellem 2002 og 2006.

Med bananreformen er der taget hensyn til den mulige virkning for europæiske producenter af:

– de økonomiske partnerskabsaftaler, som blev indgået mellem nogle lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) og EU, men stadig manglede at blive gennemført, eftersom de først trådte i kraft i 2008. De medførte toldfri/kvotefri adgang for bananer

– nedsættelsen af told på bananimport fra tredjelande (Latinamerika og Andeslandene), der blev fastsat med Genèveaftalen om handel med bananer af 15. december 2009. Selv om det er et tidligt resultat for Doharunden, er denne toldnedsættelse endelig, og der bliver ingen yderligere nedsættelser.

Der er i bananreformen således taget hensyn til, hvordan disse internationale aftaler sandsynligvis vil påvirke europæiske producenter, og den blev vedtaget med den førnævnte budgetstigning til bananproducenterne i regionerne i den yderste periferi.

Af den grund mener Kommissionen, at den støtte, bananproducenterne i regionerne i den yderste periferi modtager i øjeblikket, er tilstrækkelig til at beskytte dem mod øget konkurrence fra tredjelande, der eksporterer bananer til EU og vil have gavn af de gradvise nedskæringer i bananimporttolden over de næste syv til ni år.

*
* *

Spørgsmål nr. 43 af Hans-Peter Martin (H-0050/10)**Om: World Economic Forum i Davos**

Det årlige World Economic Forum finder sted i Davos fra den 26.-31. januar 2010. Talrige banker har allerede meddelt, at de vil føre lobbyvirksomhed mod den amerikanske regerings nye planer om regulering af banksektoren.

Hvordan vil Kommissionens repræsentanter forholde sig til det ved World Economic Forum?

Hvor mange repræsentanter sender Kommissionen til dette økonomiske topmøde, hvilke områder kommer disse repræsentanter fra, og hvilke arrangementer skal de deltage i?

Hvor høje udgifter har Kommissionen i forbindelse med deltagelse i dette arrangement?

Svar

(EN) (1) Kommissionen deler de mål, der ligger til grund for præsident Obamas idéer om at gøre noget ved de risici, som skabes af systemisk vigtige finansielle institutioner. For at løse det problem overvejer Kommissionen en pakke af foranstaltninger til at tackle institutionernes indbyrdes relationer og en bedre krisestyringsramme, herunder indførelse af tidlig indgriben og saneringsinstrumenter til de tilsynsførende samt oprettelse af mere modstandsdygtige derivatmarkeder. Den bygger på foranstaltninger, der er truffet og er under overvejelse, til at forbedre kvaliteten af kravene til bankernes kapital, især med hensyn til handelsbeholdningstransaktioner og risikable securitisationsprodukter. Med den nye tilsynsordning, Kommissionen har foreslået, og som i øjeblikket drøftes i Parlamentet, fastsættes standarden for afdækning af makroøkonomiske risici og sikring af, at disse indgår i et effektivt fælles dagligt tilsyn med banker, der opererer i Europa.

Kommissionen afventer i øjeblikket yderligere oplysninger om præsident Obamas forslag. En drøftelse af spørgsmålet om systemisk vigtige finansielle institutioner forventes at finde sted på det kommende Økofinmøde. Kommissionen vil også drøfte præsident Obamas forslag med andre internationale partnere i G20, Financial Stability Board og Baselkomitéen. Kommissionen ønsker fortsat en reformproces, der samler internationale partnere og sikrer et sammenhængende resultat med hensyn til, hvad globale finansmarkeder er.

(2) På World Economic Forum var Kommissionen repræsenteret med tre kommissærer, en indstillet kommissær og otte embedsmænd fra de forskellige berørte tjenestegrene. De samlede omkostninger for disse missioner er 20 590,22 EUR.

*
* *

Spørgsmål nr. 44 af Ryszard Czarnecki (H-0051/10)

Om: Krænkelse af det polske mindretals rettigheder i Belarus

Kommissionen bedes oplyse, om den vil reagere på den krænkelse af det polske mindretals rettigheder, der er sket i Belarus, hvor man har forsøgt at påtvinge foreningen af polakker i Belarus nye ledere og at overtage foreningens ejendom.

Svar

(EN) Tak for Deres mundtlige spørgsmål om krænkelse af det polske mindretals rettigheder i Belarus.

Kommissionen er bekymret over den stadige begrænsning af foreningsfriheden i Belarus i almindelighed og i forbindelse med den demokratiske organisation foreningen af polakker i Belarus i særdeleshed.

Demokratiets kvalitet i et land måles bl.a. på den måde, hvorpå myndighederne behandler mindretal.

De belarussiske myndigheders foranstaltninger til at forsøge at påtvinge foreningen af polakker nye ledere og overtage deres ejendom er i modstrid med erklæringen fra topmødet om det østlige partnerskab, som Belarus underskrev den 7. maj 2009 i Prag.

Vi opfordrer Belarus til at afstå fra sådanne foranstaltninger. Vi minder også om vores tilbud til Belarus om at tage skridt i retning af at opgradere vores kontraktlige relationer med forbehold for fremskridt på fem nøgleområder:

sikre, at der ikke sker politisk begrundede fængslinger

reformere valglovgivningen i overensstemmelse med henstillingerne fra Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE)/Kontoret for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder (ODIHR)

liberalisere mediemiljøet, sikre forsamlings- og foreningsfrihed

forbedre arbejdsvilkårene samt de juridiske og lovgivningsmæssige rammer for ngo'er og menneskerettighedsaktivister

udstede et moratorium og ophæve dødsstraffen.

*

* *